

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MY HAPPY MARRIAGE

AKUMI AGITOGI

8





İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.





Aí'umi Agitogi

İllüstrasyon
Tsukiho Tsukioka



Telif Hakkı



AKUMI AGITOGI

David Musto'nun çevirisi Tsukiho
Tsukioka'nın kapak resmi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. hayal ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

WATASHI NO SHIAWASENA KEKKON Vol.8

©Akumi Agitogi 2024

İlk olarak 2024 yılında KADOKAWA CORPORATION, Tokyo tarafından Japonya'da yayımlanmıştır. İngilizce çeviri hakları KADOKAWA CORPORATION, Tokyo ile TUTTLE-MORI AGENCY, INC., Tokyo aracılığıyla düzenlenmiştir.

İngilizce çeviri© 2025 Yen Press, LLC tarafından

Yen Press, LLC özgür ifade hakkını ve telif hakkının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen yayıncı ile iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Yen On
150 West 30th Street, 6. Kat
New York, NY 10001

Bizi yenpress.com facebook.com/yenpress twitter.com/yenpress yenpress.tumblr.com instagram.com/yenpress adresinde ziyaret edin

İlk Yen On Baskısı: Ocak 2025

Yen On Editorial tarafından düzenlenmiştir: Maya Deutsch

Yen Press Design tarafından tasarlanmıştır: Wendy Chan

Yen On, Yen Press, LLC'nin bir baskısıdır.

Yen On adı ve logosu Yen Press, LLC'nin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

İsimler: Agitogi, Akumi, yazar. | Tsukioka, Tsukiho, illüstratör. | Piatkowska, Kiki, çevirmen.

Başlık: Benim mutlu evliliğim / Akumi Agitogi ; Tsukiho Tsukioka tarafından illüstrasyon ; Kiki Piatkowska tarafından çeviri. Diğer başlıklar: Watashi no shiawasena kekkon. İngilizce

Açıklama: İlk Yen On baskısı. | New York, NY : Yen On, 2021.

Tanımlayıcılar: LCCN 2021046163| ISBN 9781975335007 (v. 1 ; ticari ciltsiz kitap)| ISBN 9781975335021 (v. 2 ; ticari ciltsiz kitap)| ISBN 9781975335045 (v. 3 ; ticari ciltsiz kitap)| ISBN 9781975335069 (v. 4 ; ticari ciltsiz kitap)

ciltsiz)

Konular: CYAC: Görücü usulü evlilik-Kurgu. | Aşk-Kurgu. | LCGFT: Hafif romanlar. Sınıflandırma:
LCC PZ7.1.A3245 Benim 2021| DDC [Fic]-dc23
LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2021046163> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 979-8-8554-1110-2 (ciltsiz)
979-8-8554-1111-9 (e-kitap)

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

Uzun Yağmurlar Azaldığında

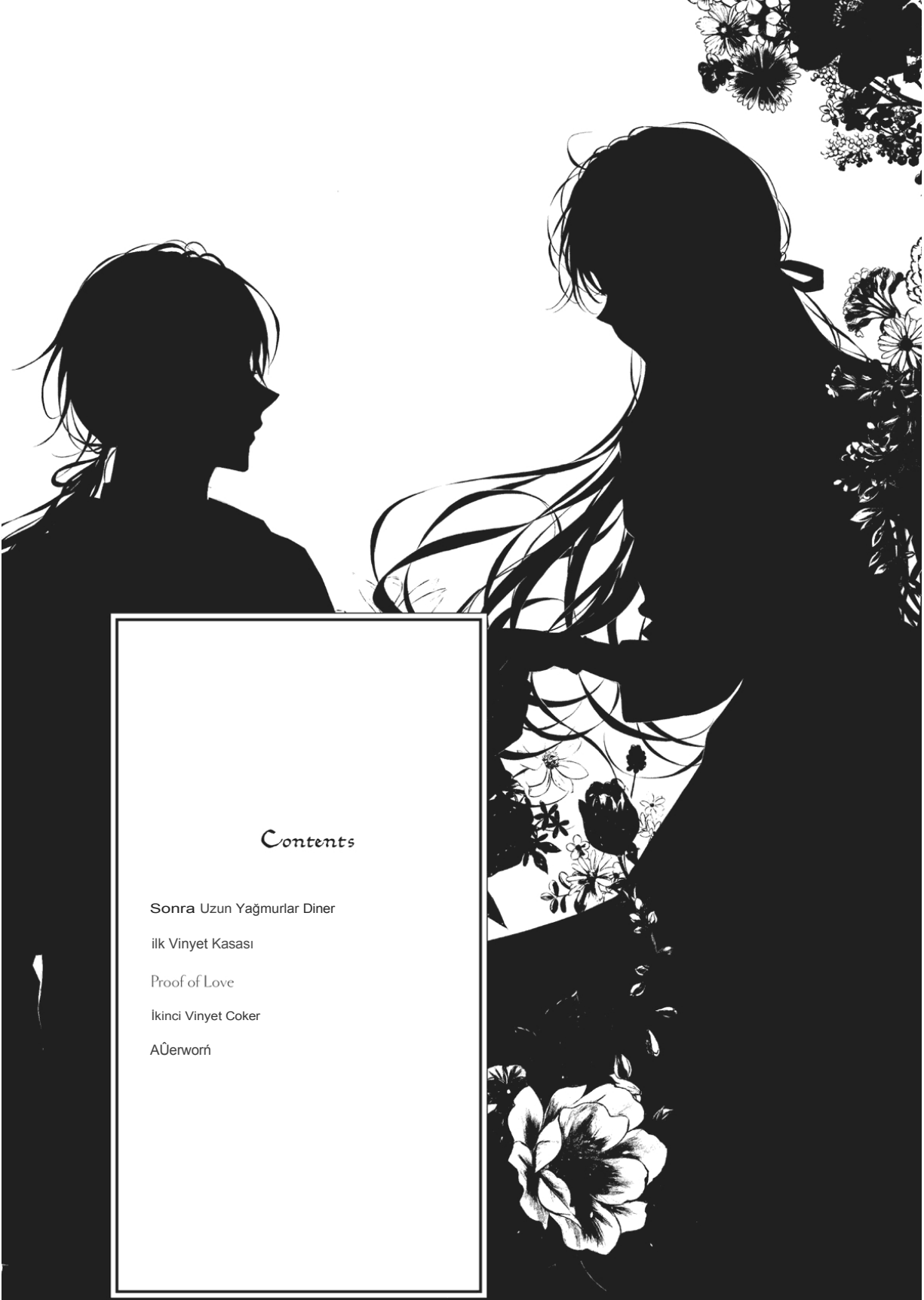
İlk Vinyet Kasası

Aşkın Kanıtı

İkinci Vinyet Kasası

Sonsöz

Yen Haber Bülteni



Contents

Sonra Uzun Yağmurlar Diner

ilk Vinyet Kasası

Proof of Love

İkinci Vinyet Coker

AÜerworñ





MIYO SAIMORI

Became Kiyoka's fiancée
and learned love.
Possesses the rare Gift
of Dream Sight.

KIYOKA KUDOU

Head of the distinguished
Kudou family.
Commander of the Imperial
Army's Special Anti-Grotesquerie Unit.
The greatest Gift-user of his era.

My Happy Marriage CHARACTERS

YOSHITO GODOU

Member of the Special Anti-Grotesquerie Unit.
Kiyoka's loyal subordinate.

ITSUTO GODOU

Yoshito Godou's father.
Former commander of Special Anti-Grotesquerie Unit.

ZEN KOUMYOUIN

Commander of the Second Special Anti-Grotesquerie Unit.
Kiyoka's close friend.

KAZUSHI TATSUISHI

Head of the Tatsuishi family.
Prodigy of the dispelling arts.

ARATA USUBA

Miyo's first cousin.
Son of the head of the Usuba family.

TADAKIYO KUDOU

Previous head of the Kudou family.
Kiyoka's father.
Possesses a weak constitution.

FUYU KUDOU

Kiyoka's and Hazuki's mother.
Very prideful.

HAZUKI KUDOU

Kiyoka's older sister.
Mother of one.

YURIE

Servant of the Kudou family.
Even Kiyoka is no match for her.

When
the
Long
Rains
Abate

"Vay be, birileri yorulmuş, ha? Daha yeni evlendin ve şimdiden ısınmış ölü gibi görünüyorsun."

Zen Koumyouin'in Kiyoka ile buluştuğunda ağzından çıkan ilk sözler bunlar oldu.

Hafta içi bir gün öğlen saatleriydi ve Imperial Hotel'in salonuna insanı uyutan türden ılık bir bahar havası çökmüştü.

Konukların gelmesi için henüz erken olduğundan etrafta sadece bir avuç insan vardı.

Burası başkentin en büyük ve en pahalı lüks oteliydi, dolayısıyla doğal olarak zengin bir müşteri kitlesine hitap ediyordu. Hem Japonya'dan hem de yurtdışından gelen her yaştan iyi giyimli kadın ve erkekler salonda dağınık bir şekilde çay ve kahvelerini yudumluyor ya da sadece sohbet ediyorlardı.

Kiyoka yabancı yapımı bir koltuğun kenarına oturdu ve eski kıdemli subayıyla yüzleşti.

"...Bırakın lütfen," dedi iç çekerek. Koumyouin tekrar tekrar gözlerini kırptırdı.

"İster birlik komutanı olun ister evlenin, gerçekten hiç değişmiyorsunuz, değil mi?"

"Bunu bir hakaret olarak mı algılamalıyım?" "Hadi ama, sinirlenme."

Adam kahkahalarla gülerken Kiyoka, Koumyouin'e bıkkınlık dolu bir bakış fırlattı.

Uzun süredir nişanlı olduğu Miyo'nun düğün töreni iki gün önce yapılmıştı. Kiraz çiçeklerinin yaprakları dökülmeye başladığında hava da onlardan yanaydı ve tanıdığı herkes harika bir düğün olduğunu söylemişti.

Kiyoka her şeyin bir şekilde bir araya gelebilmiş olmasından dolayı rahatlamıştı; tören günü o kadar meşguldü ki

kendi düşününü neredeyse kaçıracaktı.

Ne yazık ki o zamandan beri nefes bile alamamıştı.

Nezakat ziyaretleri yapmak ve tören konuklarına teşekkür etmek gibi özel hayatıyla ilgili olanlardan, düşün gününü neredeyse mahveden Toprak Örümceği'nin bacağını araştırmak ve onunla ilgilenmek gibi işle ilgili olanlara kadar, özel ilgisini gerektiren bir tabak dolusu mesele vardı.

Yorgun görünmesine şaşmamak gerekirdi. Ve gerçekten de Kiyoka derin bir fiziksel yorgunluk hissediyordu.

Ancak yine de Koumyouin'in yeni evli bir adama "Isınmış ölüme" benzediğini söylemesi gerekip gerekmediğini sorguladı.

Koumyouin her zamanki gibi patavatsızdı.

Yine de... kesinlikle yaşlanmış.

Kiyoka adamı uzun tanıyordu.

Koumyouin, Kiyoka onlarla işbirliği yapmaya başladığından beri Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin bir üyesiydi.

O günlerde, kabadayı bir genç adam havası vardı, ama bunun kalıntıları artık çoktan yok olmuştu.

Sert yüz hatları ve sıkı fiziği değişmemiş olsa da, artık keskin, yaralı gözlerinin etrafında küçük kırışıklıklar vardı ve dağınık saçlarında beyaz teller vardı. Konuşma tarzı ve tavırları hâlâ oldukça kabaydı ama onda farklı olan bir şeyler olduğu açıktı.

Bunun nedeni muhtemelen kendisinin de yaşının ilerlemiş olmasıydı.

"Sadece birkaç yıldır yoktum ama ben gideli başkent çok değişmiş gibi geliyor," diye mırıldandı Koumyouin usulca, geniş salon penceresinden dışarı bakarken.

"...Her geçen gün genişliyor ve büyüyor."

Binalar sağda solda Batı tarzında yeniden inşa ediliyor, asfalt yollar ve gazlı sokak lambaları giderek daha fazla kullanılmaya başlanıyordu.

sıradanlaştı ve insanların kıyafet modası baş döndürücü bir düzenlilikle değişti.

Sadece birkaç yıl içinde bile yaşanan değişim çarpıcıydı. Kiyoka, Koumyouin'in neler hissetmiş olabileceğini anlayabiliyordu; kendisi kısa bir süreliğine gittikten sonra başkent bambaşka bir dünyaya dönüşmüştü.

"Sormak için biraz geç olduğunu biliyorum ama bugün buraya gelmenizin doğru olduğundan emin misiniz? Yapacak çok işin olmalı, değil mi?" dedi Koumyouin.

"Evet, ayıracak fazla zamanım yok. Ama yarım gün izin alabilecek kadar esnekliğim var."

"Bunu söylemek için en uygun kişi ben olmayabilirim ama... yüzündeki ölümcül pek inandırıcı değil. Her neyse, bu yarım günlük biraz rahatlamaya çalış. Benim için endişelenme."

"Bunun mantıksız bir istek olduğunu biliyorsun..."

"Üzgünüm, tek istediğim mantıksız şeyler."

Kiyoka, gülümseyerek sandalyesinde arkasına yaslanan Koumyouin'e bakarak içini çekti.

"Bu gurur bir şey değil."

"Gurur duymuyorum. Ben işte."

Kiyoka daha fazla itiraz edecek enerjiden yoksun bir şekilde, "Yeterince adil," diye kaba bir şekilde cevap verdi.

Üzerlerine kısa bir sessizlik çöktü. Önlerindeki alçak masanın üzerinde, sade kahve dolu bir fincan, içeceğin kendine özgü aromasını taşıyan ince buhar şeritleri yayıyordu.

Belki de Koumyouin gibi eski bir arkadaşıyla oturduğu içindir, ama Kiyoka biraz duygusal hissetmeye başladı.

"Keşke o da burada olsaydı," diye mırıldandı Koumyouin.

Kiyoka bunu duymayı beklemiyordu. Yavaşça başını kaldırıp baktı. Koumyouin yüzünde belli belirsiz bir yalnızlık ifadesiyle pencereden dışarı bakıyordu.

Bir an için kendi hislerimi ağızımdan kaçırdığıma yemin edebilirdim.

Kiyoka da aynı şeyi düşünmüştü. Keşke o da -Itsuto Godou-yanlarında olsaydı.

Böyle zamanlarda Itsuto her zaman odayı okur, ortamı sakinleştirmek mi yoksa canlandırmak mı gerektiğini bilirdi. Başkalarıyla nasıl saygılı bir şekilde etkileşime geçileceği düşünüldüğünde akla hemen gelen türden biriydi.

Dışarıda onun hafifçe kısık gülümsemesine ya da konuşma tarzına sahip kimse yoktu.

Her zaman neşeli bir gülümsemesi vardı. Zarif ve esnek bir güce sahip, zeki ve sevecen bir adamdı.

"Kiyoka, Hediyeler insanlara zarar vermek için kullanılmaz. Onlara insanları korumak için sahibiz. Bunu asla unutma."

Bu adam ona Hediye kullanıcısı olmak hakkında değerli bir ders vermişti. Bu yüzden-

"Keşke törene gelebilseydi."

Kiyoka farkında olmadan gerçek duygularını ifade etti. Ancak Koumyouin ona hiç gülmedi.

"Evet. Evlendiğinizi duysa herkesten çok mutlu olurdu."

"..."

Kiyoka onayladığını ya da onaylamadığını söylemek yerine, Koumyouin'in adamın sol dizinin üzerinde duran eline bakmakla yetindi.

Sol bacağına dizden aşağısı yoktu. Koumyouin o anda bir protez takıyor olmalıydı. O meşum günde ağır yaralanmış ve bacağına kesmekten başka çare kalmamıştı.

O günün anıları şimdi bile Kiyoka'nın zihninde tazeydi.

Kiyoka'nın kendisi için değerli birini kaybettiği ve hayatını tamamen değiştirecek kararlılığı bulmaya itildiği gün.

Dışarıda hava çok güzeldi ama yine de yağmurun sesini duyabiliyordu. Sağanak yağmurun gürültüsü, yüksek ve ağır, ağaçların arasına çarpıyordu.



Ona gelecekle ilgili hayallerini sorsanız, cevap vermekte zorlanır.

Kitap okumayı ve hakkında bilmediği şeyleri araştırmayı severdi. Tarihle ilgilenirdi. Edebiyatla da ilgilenirdi. Eski binalar ve sanat eserleriyle birlikte. Harabeler ve mezarlıklar. Kendini bildi bileli, insanlığın yürüdüğü yolu incelemek onu heyecanlandırıyordu.

Ancak, bu ilgi alanlarından herhangi yaşam boyu sürececek bir kariyere dönüştürmek isteyip istemediği konusunda kararsızdı.

Kiyoka Kudou öğrencilik günlerinde böyle biriydi.

Ne olmak ya da ne yapmak istediğine dair net bir fikri yoktu. Hiçbir şeyden emin değildi, gerçekten.

Bir gün araştırmacı olabileceğine dair belirsiz bir fikirle, amaçsızca bilginin peşinden koşmaya devam etti.

Bir yandan da Hediye Kullanıcısı olarak görevini yerine getirmek için Grotesklerle karşı karşıya geliyordu. Yaşadığı hayat böyle bir şeydi.

" , bu toplam tutara ekleyeceğim ve her zamanki gibi ay sonunda size vereceğim. Bu olaydaki yardımınız için teşekkürler." Kiyoka, düzenli resepsiyon odasında rahat bir nefes aldı.

Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonu. Alan oldukça sade olmasına rağmen, yine de oldukça fazla sayıda pahalı mobilyaya sahipti.

Komutan Itsuto Godou, önündeki belgelerin üzerine onay mührünü bastı.

"...Evet. teşekkür ederim."

"Bugünkü yardımın için minnettarım. Senden ne tür bir isteğim olursa olsun, her zaman çok gayretlisin."

"Sadece işimi yapıyorum."

Kiyoka, Itsuto'nun geniş ve parlak gülümsemesine sert bir karşılık verdi.

Özel Anti-Grotesquerie Birimi, birkaç on yıl önce hediye kullanıcılarını, yani hediye veren kişileri bir araya getirmek için kurulmuştu.

çok eski zamanlardan beri Groteskleri yok ederek geçimlerini sağlıyorlar- ordunun savaş güçlerine.

Ataları gibi, ordunun Hediye kullanıcıları da Groteskleri içeren olayları çözme konusunda uzmanlaşmıştır. Bununla birlikte, ulusal bir kriz durumunda, halkı ve ülkeyi korumak için Hediyelerini düşman güçler üzerinde kullanarak bir savaş gücü oluşturmak zorunda kalacaklardı. Bu şekilde, Özel Anti-Grotesquerie Birimi'ndeki günümüzün Hediye-kullanıcıları, antik çağın Hediye-kullanıcılarından oldukça farklıydı.

Birimin şu anki lideri Kiyoka'nın karşısında oturan Itsuto Godou'ydu. Prestijli bir hediye kullanıcıları klanı olan Godou ailesinden gelen mükemmel bir hediye kullanıcısıydı.

"Ha-ha-ha." Itsuto aniden güldü.

"...Ne oldu?"

"Sadece gerçekten iyi bir adama dönüştüğünü düşünüyorum, hepsi bu. Eskiden Hediyesini bir türlü doğru dürüst çalıştıramayan ufacık tefecik bir adamdın, şimdi bir de kendine bak."

"Bu uzun zaman önceydi."

Godou anılarını anlatırken gözlerinde derin bir bakışla uzaklara baktı ve biraz duygusal bir yaşlı adam gibi göründü.

Yine de Kiyoka, Itsuto'nun kendisi için bir tür ağabey ya da baba figürü olduğunu inkâr edemezdi.

Birbirlerini on yılı aşkın bir süredir tanıyorlardı.

Kiyoka'nın babası Tadakiyo Kudou, hem bir Hediye kullanıcısı hem de Kudou ailesinin reisi olarak meşgul bir adamdı. Yine de zayıf bünyesi ve zorlu yükümlülükleri nedeniyle oğlu Kiyoka ya da kızı Hazuki ile fazla ilgilenememişti.

Kudou Ailesi'nin varisi olarak Kiyoka'nın babasını izleyerek aile reisinin nasıl davrandığını öğrenmesi gerekirdi.

Ancak babasının durumu göz önüne alındığında, bu çok sık gerçekleşmiyordu.

Bunu akılda tutarak, Kiyoka genç yaşından itibaren Itsuto'dan rehberlik ve koçluk almak için Godou'nun evine sık sık gitmişti.

Orada sadece bir Gift kullanıcısı olarak ihtiyaç duyacağı teknikleri ve zihniyeti değil, aynı zamanda diğer Gift kullanıcılarına liderlik etmek için gereken bilgileri de öğrendi.

Kendi kendine öğreterek kazanamadığı çoğu şeyi Itsuto'dan öğrenmişti.

"...gelmişken, Yoshito ne yapıyor? Yurtdışında okuduğunu biliyorum," diye sordu Kiyoka Godou'ya, konuşmayı garip yörüngesinden saptırmayı umarak.

Kiyoka'nın, adamın oğlu Yoshito ile pek derin bir ilişkisi yoktu. Godou malikanesine gidip gelirken ara sıra onunla vakit geçirirdi.

"Ah," diye cevap verdi Itsuto zoraki bir gülümsemeyle. "O çocuk, şey... Eminim iyi durumdadır. Bana tek bir kelime bile göndermiyor ama karım arada sırada ondan mektup alıyor."

"...Anlıyorum."

"Bana her fırsatta isyan etti, görüyorsunuz. Bana 'Asla senin gibi bir hediye kullanıcısına dönüşmeyeceğim' diye yemin etti ve hemen yurtdışında okumaya gitti."

Kiyoka tüm bunlara nasıl karşılık vermesi gerektiğinden emin olamayarak gözlerini kaçırdı. Aynı zamanda, Itsuto'nun gözlerindeki bakış giderek daha da uzaklara kayıyor gibiydi.

"Bana bu ülkedeki hediye kullanıcılarının çağın gerisinde kaldığından ve bizden çok daha ileri bir ülkeye gidip hediyeler ve sanatlar hakkında bilgi edineceğinden bahsetti ama bunların hepsi bana inat olsun diye olmalı, değil mi? Ha-ha."

"|..."

Kiyoka sözlerini yutmadan önce neredeyse onaylayarak cevap verdi.

Daha önce ailesine inat bir şeyler yapma dürtüsü duyduğunu hatırlıyordu.

Kiyoka'nın babasıyla vakit geçirdiğine dair neredeyse hiç anısı yoktu ve günlük hayatı oldukça boğucuydu, çünkü tutucu annesi onu her zaman kendi ideal evlat imajına uymaya zorluyordu.

Itsuto çocuklarına Tadakiyo'nun Kiyoka'ya baktığından daha fazla bakmış olmalı. Bunun da ötesinde, karısı kesinlikle bazı garip

Nitelikleri, sevgi dolu ve şefkatli bir insandı.

Yoshito'nun ailesine karşı çıkması kesinlikle yalnızlık duygusundan kaynaklanıyor olmalıydı; ama aynı zamanda ikinci oğul olduğu gerçeğinden dolayı kendi sıkıntıları da olabilirdi, yine de bir Hediye Kullanıcısı olarak insanların ondan beklentilerini karşılamak zorundaydı.

"Yüzünüzdeki ifadeden söyleyecek bir şeyiniz olduğunu anlayabiliyorum."

Itsuto, Kiyoka'nın düşüncelere daldığını fark etmişti. Ama Kiyoka'nın şu anda aklından geçenleri adama söylemesine imkân yoktu.

Ne de olsa Kiyoka'nın kendisinin de büyükleri hakkında sayamayacağı kadar şikayeti vardı.

"Hayır, bir şey değil."

Kiyoka sorusunu geçiştirince kısa bir süre durakladıktan sonra Itsuto ona bir soru daha sordu.

"Dinle-"

Değil Bu Yine. Bıkkın, Kiyoka kaçtı Itsuto ve onun sözünü kesti.

"Eğer bu Birliğe katılmak için başka bir davet ise, ilgilenmiyorum." "Ne? Henüz bir şey söylemedim."

"zamanlarda hep bu konuyu açıyorsun." "Şey, beni yakaladın."

Kiyoka bir iç geçirdi ve bambu kılıcını taşıdığı çantaya hafifçe dokundu. İçinden küçük bir metalik *çınlama* duydu.

"Size kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyorum ama asker olmak gibi bir niyetim yok."

"En azından... nedenini söyleyebilir misin?" Itsuto kaşlarını çatarak, yaramaz bir çocuğu azarlayan bir ebeveyn gibi konuştu. Kiyoka bu surat ifadesinden ve bu sorudan çoktan bıkmıştı.

Ne zaman pes edeceğini gerçekten bilmiyor. Bu daha kaç yıl sürecektir?

Kiyoka Itsuto'ya saygı duyuyor ve güveniyordu ama adamın bu konudaki inatçı ısrarı gerçekten sinirlerini bozuyordu.

"Ben ordu için biçilmiş kaftan değilim." "Onu bilemem."

"Kişiliğimin sizinkinden ne kadar farklı olduğu göz önüne alındığında, eğer katılırsam Birim'de kargaşa yaratmış olurum."

Kendi karakterini herkesten daha iyi tanıyordu.

Kiyoka başkaları tarafından pek sevilen bir tip değildi. Ne kişiler arası ilişkilerde becerikliydi ne de böyle bir ilişkiyi özellikle istiyordu. İmkansız olmasa da, önceden kurulmuş bir grupta, özellikle de işbirliği ve koordinasyonun kilit önemde olduğu orduda iyi geçinemeyeceğinden emindi.

"Bunu fark etmenin zamanı gelmişti," dedi Kiyoka ona, daha önce söylediklerinin intikamını almak için bilinçli olarak Itsuto'nun cesaretini kırmaya çalışarak.

"Ama bunu yaparsan, Yoshito geri dönüp birliğe katıldığında kendimi çok daha rahat hissedebilirim..."

Yine de Itsuto, bir çocuğu bir şey yapması için motive etmeye çalışır gibi bir kez daha konuştu.

Bakışları kilitlendi ve ikisi de sessizce birbirlerine baktılar. Aynı tamamen inatçı farklılıklar. Bu sorunu asla çözemeyeceklerdi.

"O zaman sana sorayım."

Görünürdeki ilk bozan Godou oldu.

"Orduya katılmaya neden bu kadar karşısın? Bundan sonra bir Hediye-kullanıcısı olarak Groteskleri yok etmeye devam edeceksin, değil mi?"

"..."

"Bu durumda, bunu ordunun bir parçası olarak yapmanın nesi farklı? Bir Hediye kullanıcısı olarak yükümlülüğünüzü yerine getirme konusunda ciddiyseniz, yaşadığınız kişiler arası sorunlar endişelenmeniz gereken önemsiz şeylerdir."

"Şey..."

Kiyoka dürüst olmak gerekirse, Itsuto onun hassas bir noktasına dokunmuştu.

Kiyoka ortaokuldayken Hediye Kullanıcısı olarak çalışmaya başlamıştı. Bu tamamen ailesine karşı bir isyandı ve olabildiğince hızlı bir şekilde bağımsız olma arzusundan kaynaklanıyordu.

Nedenini bilmiyordu ama eğer üniversiteden mezun olur ve ordunun davetini kabul ederse, kendi parçasının altını oyuyormuş gibi hissetmeye başlayacağını düşünüyordu.

Sanki şimdiye kadar inşa ettiği kendi vizyonu temelden yok olacaktı gibi.

Neden öyleyse?

Bir Hediye Kullanıcısı olarak görevini yerine getirmekten gocunmuyordu. Ancak buna rağmen orduya katılma fikrinden hoşlanmıyordu.

"Yoksa Hediye Kullanıcısı olarak çalışmak dışında bir hayaliniz mi var?"

"Bir rüya mı?"

"Evet. Eğer öyleyse, artık sizi ikna etmeye çalışmayacağım. Ben de sana daha az iş göndereceğim. Senin gibi gençler varını yoğunu hayallerine yatırmalı."

"..."

Kiyoka sessizliğini korudu.

Daha önce rüyaları hakkında hiç düşünmemişti. Groteskleri yok etmek ve aileyi korumak için Kudus'un başı olarak hareket etmek ona yüklenen görevlerdi ve diğer tüm işler ikincil önemdeydi.

Orduya katılma konusunda dirençli olmasına rağmen, aslında başka bir arzusu yoktu ve üniversitede kayıtlı kalıp eğitime devam edebileceğini düşündüğü bir noktadaydı. Ancak buna gerçekten bir "hayal" diyemeyeceğini düşünüyordu.

"Durum ne olursa olsun, Kiyoka, mezun olmana fazla zaman kalmadı. Geleceğini için mükemmel bir fırsat, sence de öyle değil mi?"

"...Bunu biraz düşüneceğim. "

Itsuto'nun sözleri üzerine hafifçe başını sallayan Kiyoka koltuktan kalktı ve kılıç taşıma çantasını omuzladı. Ardından Itsuto'nun gözlerinin içine bakmadan resepsiyon odasından ayrıldı.

Gelecek için hayallerim.

Bu fikir hâlâ kafasında bir yankı uyandırmamıştı. İç geçirerek istasyon koridorunda yürüdü, zemin ayaklarının altında gıcırdıyordu.

Pencerenin dışındaki gökyüzü kasvetli ve kapalıydı, akşam güneşi bulutlar tarafından engellenmişti. Sanki hava durumu Kiyoka'nın kalbindeki karmaşayı ifade ediyordu.

İstasyonun girişine doğru yürüdüğünde, devriyeden dönen Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin birkaç üyesini gördü.

Kiyoka onlara hizmetleri için teşekkür etmekle yetinip uzaklaşmaya başlamıştı ki, adamlardan biri aniden ona seslendi.

"Oh, , Kiyoka." "...Bay Koumyouin."

"Vay, bu asık surat da neyin nesi?"

Kaba saba havasıyla Koumyouin yaklaşırken askeri şapkasını çıkardı. O da devriyeden dönüyor olmalıydı.

"Bu... gerçekten böyle mi görünüyorum?"

"Evet, kesinlikle öyle. Her zamanki ukala ve sakın görünümün nereye gitti?"

Şahsen Kiyoka, Itsuto'nun kendisine söylediklerini fazla ciddiye almaya niyetli değildi. Ama gözlemcilikten uzak Koumyouin ondaki değişimi fark ettiyse, Kiyoka'nın geleceğe dair hayalleri hakkındaki konuşma içinde düşündüğünden çok daha derin bir yankı uyandırmış olmalıydı.

"Komutanın size söyleyecek bir şeyi var mıydı?" "Pek sayılmaz."

"Yüzünüz farklı bir hikaye anlatıyor. Hepimiz komutanı tanıyoruz - sizi gerçekten incitecek bir şey söylemez."

"Bu doğru. Özellikle incinmedim."

"O zaman seni rahatsız eden bir şey var, ha? Sakın bana sonunda birliğe katılmakla ilgilendiğini söyleme."

Itsuto gibi Koumyouin de ısrarla Kiyoka'yı katılmaya ikna çalışmıştı. Kiyoka onu birkaç kez sertçe geri çevirmişti ama adam pes etme belirtisi göstermiyordu.

Her zamanki kalın kafalılığına rağmen Koumyouin'in şu anda bu kadar anlayışlı olması Kiyoka'yı gerçekten rahatsız ediyordu.

"... bu değil," diye karşılık verdi Kiyoka.

"Dur bakalım, genelde beni tereddüt etmeden vurursun ama bir an durakladın, değil mi? Yani, sen gerçekten-"

""

Kiyoka konuşmayı erken bitirmeye zorladı ve istasyondan hızla çıktı.

Göğsünün derinliklerinden belli belirsiz bir öfke kabardı. Bunun ne ile ilgili olduğunu merak etti. Gelecekle ilgili hayallerinin sorulması ona çocuk muamelesi yapıyormuş gibi hissettirdiği için miydi? Ya da belki de kendisine ait bir hayali bile olmadığı için sıkıcı olduğunun söylendiğini hissettiği içindi.

Belki de bunların hepsi aynı anda oldu.

Bu noktada bir şeyler yapmak için artık çok geç. Aklıma bir şey gelmiyor.

Şu anda Kiyoka Kudou, yirmi yılı aşkın süredir kendini geliştiren bir adamdı. Ona kalırsa, Itsuto'nun ona bu şekilde yüklenmesi, kim olduğunu reddetmesi ve geleceğini yeniden düşünmesini söylemesi sorumsuzluktu.

Ne de olsa Kiyoka'yı bir Hediye kullanıcısı olarak geliştirenler Itsuto ve Koumyouin'in kendileriydi.

Bu çaresizlik duygularından bunalan Kiyoka eve doğru yola koyuldu.

Akşam gökyüzü kararmış, alçakta asılı duran kömür renkli bulutlar karayı kalın ve ağır bir karanlıkla örtmeye başlamıştı.

Kudou malikanesi başkentin içinde, Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonundan çok da uzak olmayan bir yerleşim bölgesinde yer alıyordu.

"Ben ."

" hoş geldiniz, Genç Efendi."

"Evinize hoş geldiniz."

Yurie ve diğer birkaç hizmetçi Kiyoka'yı kapıdan girerken karşıladı. Kiyoka taşıdığı çantayı Yurie'ye emanet etti ve hemen ikinci kattaki odasına yöneldi.

"Yurie... Evde işler nasıl gidiyor?"

"Efendi odasında dinleniyor ve Hanımefendi de onun yanında. Bayan Hazuki de odasında." Yurie bunları deneyimli bir hizmetçinin soğukkanlılığıyla aktardı ama aynı zamanda biraz kederli görünüyordu.

"Anlıyorum."

İşler ne zaman bu geldi? Hayır, belki de her zaman böyleydi.

Kiyoka'nın ve bu evin kaderi en başından beri önceden belirlenmişti; umuda da gelecek hayallerine yer yoktu.

Kiyoka Yurie'ye döndü.

"Lütfen bu akşamki yemeği odama getirin... O zamana kadar lütfen beni aramayın."

"Nasıl ."

Yurie'nin kendisini selamlamasını izledikten sonra merdivenleri çıktı ve odasına girdi.

Sessiz iç mekân gençliğinden beri pek değişmemişti. Bir masa, bir sandalye, çift kapılı büyük bir kitaplık ve bir yatak vardı.

Boğucu.

Kiyoka kıyafetlerini değiştirmeden yatağa uzandı ve bir eliyle gözlerini kapatarak nefes verdi.

Nereye giderse gitsin, göğsündeki dayanılmaz ağırlık hiç azalmıyordu.

Kendini umutsuzca nefessiz hissediyordu, sanki bulunduğu her yer içi boş bir mağaraymış gibi, ya da denizin dibinde oksijeni tükenmiş gibi, ya da bir bataklığa saplanmış ve yavaşça çamura batıyormuş gibi.

Hayatını tamamen başkalarının dikte ettiği şekilde yaşadığını hissediyordu ve şimdi kendisine kendi hayallerine ihtiyacı olduğu söyleniyordu.

Ondan gerçekten bu kadar mantıksız bir şey isteniyor olabilir miydi?

Görevini dürüstlük ve sadakatle yerine getirerek basitçe yaşayamaz mıydı?

Kurşuni vücudu yatak tarafından yutuluyor, onunla birleşiyor gibi hissediyordu. Başı ve göğsü ağırlaşmıştı ve parmağını oynatacak enerjiyi bile toplayamıyordu.

Geçmişte çok daha fazlasını düşündüğünden emindi. Etrafındaki her şey çok daha heyecan verici ve çok daha ışıltılı görünüyordu. Ama şimdi, düşünceleri sadece amaçsız daireler çiziyordu.



Güneşin sıcak ışınları aşağıya vuruyordu.

İşıltısında, kırmızı, beyaz, sarı ve turuncu minik çiçeklerle dolu, içinde ve üzerinde arıların ve kelebeklerin uçuştığı, güzelce bakılmış bir çiçeklik vardı.

Kiyoka çiçek tarhının yanında, göz kamaştıracak kadar canlı bir çimenliğin üzerinde durmuş, ellerini başının üzerinde havaya kaldırmıştı.

Parmak uçlarının etrafında hava belli belirsiz sağa sola salınıyordu. Bir ısı pusu. Etrafındaki atmosfere kıyasla bu tek parça alan fevkalade sıcaktı.

Yavaşça yükselen ve manzarayı bozan ısı pusunun içinden küçük bir alev çıkmaya başladı.

Başlangıçta kararsız olan, bir sönüp bir tutuşan alev, sonunda istikrarlı bir şekilde yanmaya başladı ve giderek büyüyerek havada asılı duran bir ateş topuna dönüştü.

Oraya vardıklarında sıcaklık dramatik bir şekilde düşmeye başladı. Alevler bir anda söndü ve ısıran bir soğuk başladı. Sıcaklık düştü ve hava donmaya başlayarak beyaz bir sis oluşturdu.

Kiyoka havaya kaldırdığı ellerini hafifçe ayırdı, bir eliyle soğuk havayı tutarken diğer eliyle bir ateş topu oluşturdu ve ardından ellerini birbirine çarptı.

Alev ve don birbirini dengeledi ve anında buharlaştılar.

" , !"

Yeteneğini tam da hayal ettiği gibi başarıyla kullanan Kiyoka heyecan dolu bir çığlık attı.

"öğretmenim?!" "Vay
canına! İyi iş çıkardın."

Itsuto Godou hafifçe ellerini çırpı.

Kiyoka yaklaşık on yaşındayken Godou ailesinin malikanesine sık sık giderdi. Orada Itsuto ona Grotesklerle savaşmak için Yeteneğini ve kılıcını nasıl kullanacağını öğretirdi.

"Wowww! Bu harikaydı, ağabey Kiyō!"

Itsuto'nun küçük oğlu Yoshito'nun keyfi yerindeydi, gözlerinde parıltılarla tombul çocuk ellerini birbirine vurarak babasını taklit ediyordu.

"Harika gidiyorsun, Kiyōka. Bu kadar iyi bir öğretmenin olduğu için olmalı, değil mi?"

"Evet! Bunun bir nedeni bu olabilir ama aynı zamanda kendi başıma pratik yaparken çok başarılı olduğum için de olabilir."

Kiyōka kendi sevincinin, zaferle başını sallayan Itsuto'ya verdiği yanıtı belirlemesine izin vermişti.

"Birileri kendine güveniyor, değil mi? Evet, büyük bir olay olacaksın. Yeteneğini bu kadar iyi kullanabiliyorsan, onu gerçek savaşta kullanmakta hiç zorlanmayacaksın ve kılıç becerilerin şimdiden çoğu yetişkini utandırır."

"Gerçekten mi?!"

"Evet, gerçekten. Biraz erken olabilir ama bence bundan sadece birkaç yıl sonra tam teşekküllü bir Hediye kullanıcısı olarak çalışabilirsin. Muhtemelen."

"Yaşasın!"

Kiyōka hiç düşünmeden kalbinin sesini dinledi ve sevinçle ellerini sıktı.

Kudou malikanesindeki günlük eğitimini de hiç aksatmadı, derslerini de ihmal etmedi. Günleri yoğun ama tatmin ediciydi.

Yeteneği ve kılıcıyla daha yetkin hale geldiği için memnundu ve Itsuto'nun övgüleri onu daha da mutlu ediyor, daha da sıkı çalışması için motive ediyordu.

"Pekâlâ o zaman, sanırım sırada kılıç alıştırması var. Eğitim kılıcınızı alın."

"Evet!"

Godou'nun talimatıyla Kiyōka yakındaki duvara yaslanmış tahta kılıcı aldı. Ve o anda Yoshito bir feryat kopardı.

"Awww! Olamaz! Baba, ağabeyim Kiyō'yu alıkoyuyorsun! Onun yerine benimle oyna!"

Sıkı adımlarla yürüyen Yoshito, Kiyōka'nın kolunu çekti.

"Ee, Yoshito. Baban ve ben oynamıyoruz..."

"Benimle oynamayacak mısın?..."

"Seninle oynayacağım, ama şu anda pratik yapma zamanım geldi, o yüzden..." "Unnnh."

Yoshito yüzünü buruşturdu ve gözlerinden iri yaşlar süzölmeye başladı. Kiyoka başına gelecekleri görmüştü ama artık çok geçti.

"Waaaaah! Benimle oyna, ağabey Kiyō! Ben de oynamak istiyorum!"

Yoshito'nun haykırışları karşısında Kiyoka ne yapacağını şaşırmış bir halde olduğu yerde kalakaldı. Yan taraftan baktığında Itsuto'nun kahkahalar içinde karnını tuttuğunu gördü. Şimdi pratik yapmanın zamanı değildi.

"Öğretmenim? Lütfen orada öylece durup gülmeyin. Bana yardım edin!"

"Ah-ha-ha-ha! Özür dilerim, özür dilerim. Çok komikti."

Neyin bu kadar eğlenceli olduğunu anlayamayan Kiyoka, yarı şaşkınlık yarı öfkeyle kahkahalar atmaya başlayan Itsuto'ya baktı.

Sonra yakınlardan bir kadın sesinin onlara duydular.

"Çocuklar! Çay molası zamanı!"

Bu Itsuto'nun karısıydı. Kiyoka onu uzaktan seçebiliyordu, üzerinde bir elbise vardı ve yanında Yoshito'nun ağabeyi vardı.

"Tamam, kılıç çalışmasını aradan sonraya bırakmaya ne dersiniz? , siz ikiniz."

Ağlayan Yoshito'yu elinden tutan Itsuto, Kiyoka'nın başını okşadı ve hafif sert ama nazik bir dokunuşla saçlarını karıştırdı.

Kiyoka'nın yanakları kızardı.

Kendi yaşında bir çocuk gibi davranabildiği tek zaman Godous'lara gittiği zamanlardı.

Onların yerinde, ona idealler, beklentiler ya da görevler dayatacak kimse yoktu ve ona imrenerek bakacak kadınlar da yoktu.

"Hocam, acilen kılıç talimine dönmek istiyorum."

"Birileri gitmek için can atıyor, ha? Ama mola vermek de pratik yapmak kadar önemlidir, tamam mı? Ha-ha-ha!"

Itsuto'nun koca yürekli kahkahasını duymak Kiyoka'yı mutlu etti ve dudakları doğal olarak bir gülümsemeye dönüştü.

İlkokuldan mezun olduktan sonra okul ödevleriyle çok daha fazla meşgul olacak ve artık buraya gelemeyecekti.

şimdi yaptığı gibi. Ama buna daha birkaç yıl vardı. Kiyoka elinden geldiğince bu zamanın tadını çıkarmaya sessizce yemin etti.

Kiyoka gözlerini açıp yavaşça ayağa kalktığında, havanın çoktan karardığını gördü

Saate baktı ve Anti-Grotesquerie Birimi istasyonundan döndüğünden beri bir saat geçtiğini gördü. Kendini yatağa bıraktıktan sonra uyuyakalmış olmalıydı.

Zihninin gerisinde nostaljik bir anı parçası belli belirsiz asılı duruyordu.

"...Haah."

İşler neden bu hale geldi?

Kiyoka bir kez daha yatağa uzandı. Uyuşukluk onu ele geçirmemişti. Gerçekliğin melankolisi bedeninin kontrolünü ele geçirmişti. Kendini böyle hissediyordu.



Okulun bitiş zili üniversite kampüsünde çaldı.

Sakin ve rahat bir öğleden sonra. Dersi sona eren Kiyoka eşyalarını topladı ve gürültülü bir şekilde sohbet eden diğer öğrencileri görmezden gelerek konferans salonundan ayrıldı.

"Kudou."

Koridorda birkaç adım attıktan sonra arkasından gelen bir ses onu durdurdu.

Döndüğünde, az önce dersinin kürsüsünde duran yaşlı profesörün el sallayarak kendisine yaklaştığını gördü.

"İyi günler. Ders için teşekkür ederim."

"Elbette."

Bu Profesör durdu önce Kiyoka, kim sabit onu ile
Şüpheli bir bakış.

Nedenini merak eden profesör, nazik Kiyoka'ya çevirdi ve gülümsedi.

"Hâlâ not veriliyor ama geçenlerde sana verdiğim kompozisyonu okuma şansım oldu."

"Oh...Anlıyorum."

"İyi yazılmıştı. Araştırmanız en küçük ayrıntıya kadar düşünülmüş ve örnekleriniz de düzgün bir şekilde ortaya konmuş... Konumunuz da oldukça iyiydi."

"teşekkür ederim."

Yüzünü asmamaya dikkat etse de, Kiyoka içten içe bu övgü karşısında gerçek bir memnuniyet hissetti.

Bir gün önce teslim ettiği ödev için ekstra bir çaba sarf etmemişti ama profesörün övdüğü noktalar Kiyoka'nın özellikle dikkat ettiği konulardı.

Zenginlerin uğraşlarını bir kenara bırakırsak, üniversiteye kadar okulda kalanlar sadece ders çalışmaya gerçekten tutkun olanlardı; dolayısıyla profesörün kompozisyonunu bu şekilde övmesi, yaşlıları arasında özellikle parlak olduğu anlamına geliyor olmalıydı.

Profesör gergin, hafif sıkıntılı bir gülümseme verdi.

"Tüm öğrencilerim konuyu ele alırken iyi bir iş çıkarıyor, ancak çoğu zaman bakış açıları şaşırtıcı derecede saçma oluyor ya da fazla heyecanlanıp mantık hataları yapıyorlar. Makaleniz sağlam temellere dayanıyordu ama yine de beni şaşırttı. Zekice hazırlanmış."

"...Çok nazıksınız."

"Biraz erken ama mezuniyet tezinizin konusuna karar verdiniz mi?"

"Evet, genel olarak konuşuyorum."

"Yanlış hatırlamıyorsam bölümünüz tarihi. Değil mi?"

"Evet, öyleydi, ama...?"

Profesör, Kiyoka'nın uzmanlık alanından biraz uzak bir alanda araştırma yapıyordu. Kiyoka'nın mezuniyet tezi ya da ana dalıyla pek ilgisi olmamalıydı.

"Hayır, sadece ödevini yazarken sana yardımcı olabileceğim bir şey olursa çekinmeden sorabileceğini bilmeni istedim... Bir şey daha var."

Profesör devam etmeden önce bir an durakladı.

"Yakında gelip konferans vermesi için ünlü yabancı araştırmacıyı davet ettik. Eğer ilgileniyorsanız, sizin de katılabileceğinizi düşündüm."

"Ders mi?"

"Evet. Bu ülkenin tarihini araştırdığınız için, muhtemelen kendi çalışmanız için doğrudan bir referans olmayacak, ancak sizin için teşvik edici olabileceğini veya bir ilham kaynağı olabileceğini düşündüm."

Bu tür davetler aynı zamanda okuldaki performansının takdir edildiğinin de kanıtıydı; bu düşünce onu heyecanlandırıyordu.

Yine de öğrenmek onun için hiçbir zaman zor olmamıştı. Ayrıca, yurtdışındaki araştırmalara ilgi duymadığını söylerse yalan söylemiş olurdu.

Asıl soru, kişisel programını -diğer dersleri, ev ödevleri ve Grotesquerie imha çalışmaları- değiştirerek konferansa zaman ayırmasının mümkün olup olmayacağıydı.

Kiyoka hemen kafasında yaklaşan programını gözden geçirdi.

İmkansız değil ama biraz zor olacak.

Ayrıca, profesörün teklifini kesin bir dille reddetmek büyük bir fırsat kaybı olacakmış gibi görünüyordu.

"Davetiniz için teşekkür ederim. Değerlendireceğim."

Sonunda, Kiyoka profesöre hemen bir sonuca varmadan cevap vermişti. Kiyoka düşüncelere dalıp gittiğinde profesör memnuniyetle başını salladı.

Bir ders. Hmm...

Eğer başarabilirse, gitmek istiyordu.

Derslerini aksatmıyordu ve araştırmasında da biraz daha fazla hareket alanı vardı. Hediye kullanıcı işine gelince, hızlıca çözülebilecek daha kolay talepleri seçtiği sürece, ders gününe denk gelmeden her şeyi tamamlayabilirdi.

"Yoksa iş dışında bir tür hayalin mi var?"

Hediye kullanıcısı mı?"

"Eğer öyleyse, artık sizi ikna etmeye çalışmayacağım. Daha az iş göndereceğim. senin yol, Hem de çok. Genç Çocuklar gibi sen gerekir olmak dökme"

sahip oldukları her şeyi hayallerine katıyorlar."

Itsuto'nun önceki gün söylediği sözler zihninde yankılandı.

Buna rüya denebilir mi?

Aslına bakarsanız, bağlı olduğu araştırma laboratuvarındaki profesör de ona lisansüstü eğitimle ilgilenip ilgilenmediğini sormuştu. Gerçi yüksek lisans devam etmesi tavsiye edilmişken, orduya katılması için yapılan davetlerin can sıkıcı olduğunu düşünüyordu, kalbi titriyordu. "Hey, Kudou."

Dersten çıkan öğrencilerin gürültüsüyle dolu koridorda tek başına yürürken, kafasında geleceğiyle ilgili düşünceler dönüp dururken, aniden arkasından bir ses ona seslendi.

"Oh, Chida... ?"

Arkasını döndü ve orta yapılı, dar, boncuk gözlü, gözlüklü bir adam ona el sallayarak yanına geldi.

Chida, Kiyoka'dan bir yaş büyüktü ve ikisi de aynı araştırma laboratuvarına mensuptu. Her zaman bir şekilde Kiyoka için endişeleniyor gibiydi ve sık sık onunla şundan bundan konuşurdu.

Kiyoka bugün her birkaç adımda bir durduruluyormuş gibi hissediyordu. "Heya, bu gece benimle içmeye gelmek ister misin?"

"Yine mi?"

Evet, Çida'nın ona göz kulak olması iyi bir şey olsa da, Kiyoka'yı pek de övgüye değer olmayan faaliyetlere katılmaya davet etme gibi talihsiz bir eğilimi vardı.

Onun "gitmek" anlayışı genellikle bir üniversite öğrencisine yakışmayacak türden gece eğlencelerini içeriyordu.

Üniversiteye giden öğrencilerin çoğunun ailesi zengindi ve Chida'nın gemi inşa endüstrisinde servet edinmiş olan ailesi de istisna değildi. Chida'ya yüklü miktarda harçlık veriliyor, okul dışında da bol bol harcanıyordu.

Doğal olarak bu, derslerine odaklanması gereken bir öğrenci için kabul edilemez bir davranıştı.

Buna rağmen, kampüste bu tür etkinliklere katılan tek öğrenci Chida değildi; aslında, Kiyoka'nın akranlarının çoğu, bunu ne ölçüde yaptıkları değişse de, bunlara . Bu nedenle, Kiyoka Chida'yı bunun için azarlamıyor ve davet edildiğinde sık sık ona katılıyordu.

"Hadi ama, bu nasıl bir cevap böyle, seni korunaklı küçük prens?"

Çida sıırttı ve Kiyoka'nın omzuna bir şaplak attı.

"Hayır, öyle değil."

Chida'nın davetini kabul etmekte tereddüt etmek için artık çok geçti. Kiyoka şimdiye kadar pek çok kez onunla içmeye gitmişti.

Aklı başka yerde olduğu için bu kadar açık cevap vermişti.

"Geliyor musun, gelmiyor

musun?" "...Geleceğim."

"İşte ben de bundan "

Çida anında geniş bir gülümsemeye büründü, ellerini birbirine vurdu ve enerjik bir şekilde kolunu Kiyoka'nın omzuna attı.

Kiyoka bunun pek de uygun bir eğlence biçimi olmadığını ve mümkünse Çida'nın davetlerini kabul etmemenin daha iyi olacağını çok iyi anlıyordu.

Ama Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonuna gitmek istemiyordu ve eve de gitmek istemiyordu.

Bu kadar çocukça inanamıyorum.

Chida'nın davetlerini kabul etmek için her zamanki nedeni aynıydı: canını sıkan bir şeyi unutmak. İnkâr edilemez gerçek şuydu ki, istasyonda geçirdiği zamanı ve o evde geçirdiği zamanı mümkün olduğunca azaltmak istiyordu.

Eğlence bölgesi gündüzün aksine gece ışıltı, enerji ve arzuyla dolup taşıyordu.

Nihayetinde, akşam yemeği partilerini seven orta yaşların başındaki bir profesör, Kiyoka'nın birkaç üst sınıf öğrencisi ve akranıyla birlikte şehre inmeden önce onlara katıldı.

Gaz ve elektrik lambalarının ışığı, sanki karanlığı silecekmiş gibi sayısız yıldızın bir araya gelmesiyle parıldıyordu.

Boş mideleri harekete geçiren yemek kokusu bir yerlerden geliyordu ve hem erkeklerden hem de kadınlardan gelen yüksek sesli, coşkulu sevinç sesleri durmaksızın yankılanıyordu.

Profesörün önderliğindeki grup, sık sık gittikleri bir restoranın ön dükkan perdesinden geçti.

İkinci kattaki her zamanki tatami odalarına götürüldüler ve kimono giymiş garsonlar birbiri ardına odaya girerek masaya tabakları dizdiler.

" , hadi içelim."

Güzel ve renkli giyimli kadınlar Kiyoka'nın elindeki fincana sake doldurdular. Profesör bir çığlık attı ve Kiyoka ile diğerleri "şerefe!" diyerek kadehlerini kaldırdı.

Kiyoka, Chida'nın yanındaki koltuğa oturdu, şeref koltuğundan biraz uzaklaştı ve akşam yemeği partisindeki yiyecekleri karıştırırken fincanından bir şeyler içti.

Profesör biraz sake içtikten sonra, geyşaların danslarını yuhalamaya ve durmadan gevezelik etmeye başladı, gevezelikleri zaman zaman Kiyoka'nın kulaklarını tırmalıyordu.

Yine de eve dönmekten iyidir.

Bu tür kurumların, birliğe katılması için peşinden koşulan ve geleceği hakkında sorular sorulan karakoldan ve boğulmaktan başka bir şey hissetmediği evinden daha iyi bir dikkat dağıtıcı olduğunu düşünüyordu.

"İçecek yeterince var mı?" diye sordu kar beyazı yüz pudrası ve parlak kırmızı ruj sürmüş bir kadın yaklaşıp Kiyoka'nın neredeyse kurumuş fincanını doldururken.

Adam ona yan gözle baktığında, kadın buğulu gözlerle ona baktı.

"...Teşekkürler."

Gözlerini ondan kaçıtırırken sert bir cevap verdi.

Ancak, kadının cesareti hiç kırılmadı ve Kiyoka'yla hevesle sohbet etmeye çalıştı, farklı yemeklerin ne olduğunu açıkladı ve Kiyoka'nın geyşanın dansını nasıl bulduğunu sordu.

Kiyoka onun için üzülüyordu ama geyşa eğlencelerine en ufak bir ilgisi yoktu.

Adam kadının bitmek bilmeyen konuşmasını savuştururken, kadın onun ilgisizliğini hissetmiş gibi göründü ve sessizce oradan ayrıldı.

"Ona biraz eşlik etsen ölmezsin, biliyorsun," dedi Chida onun yanında, sesi bıkkın geliyordu.

"...Üzgünüm."

"Evet, geldi. Tanıştırıldığın kızla işler nasıl gitti?"

Kiyoka yüzünü tiksintiyle buruşturmaktan kendini alamadı.

Söz konusu kadın Kiyoka'nın son zamanlarda sosyalleşmeye başladığı biriydi. Chida'nın bir başka üst sınıf öğrencisi olan arkadaşı onu onunla tanıştırmıştı.

On sekiz yaşındaydı ve zarif yüz hatlarına sahipti; ailesi varlıklı olmasa da, uzun süredir tüccarlık yaparak geçimlerini sağladıkları için yeterince saygındılar.

Ona tavsiye edildiği için iki kez gönülsüzce birlikte çıkmışlardı ama o zamandan beri onunla iletişime geçmemişti.

"..."

"Bu , sanırım yine kötü geçti, değil mi?"

Chida bıkkınlıkla omuz silkti ve sake'sinden sıradan bir yudum aldı.

"Her şeyden önce, çok sertsin, biliyor musun? Kadınlara karşı çok düşünceli olmalısın. Karşılığında rahatlık ve huzur elde edersiniz."

"Elbette."

Kiyoka üstünkörü bir yanıt verdi.

.

En azından Kiyoka, daha önce hiçbir kadından rahatlık ya da huzur bulmamıştı.

Eğer onlara iyi davranırsa, bir nedenden dolayı bazı şeyleri yanlış anlarlar ve aniden ona aşırı yakın davranmaya başlardı.

Ama Kiyoka pek de sosyal bir kelebek sayılmazdı.

Sonuç olarak, biri ona bu şekilde yaklaşmaya çalıştığında öğrenmekten başka bir şey ve bunu bir kez düşündüğünde, kadınlara yaklaşımdan ve onlara gereğinden fazla ilgi göstermekten çekinirdi.

"Nasıl çalıştığını bildiğimden, eminim ona karşı çok açık sözlü olmuştundur, değil mi? Bu hiçbir kızın hoşuna gitmez, benden söylemesi."

"...."

"Şey, bu ılık bir yanıt. Demek istediğim az önceki kız için de geçerli. Oldukça incinmiş görünüyordu. Fark etmediniz mi?"

Kiyoka, Chida'nın bakışlarını az önce kendisiyle umutsuzca sohbet etmeye çalışan güzel kadına doğru takip etti.

"Yakışıklılığınla kutsanmışsın, bu yüzden onları kullanmamak yazık olur. İstedğin herhangi bir kıza birazcık gülümsersen onu avucunun içine alırsın."

"Umurumda değil. Ben bunun için biçilmiş kaftan değilim." "Huh, birden suratın asıldı"

"...Bu o değil."

Kiyoka diğer insanlarla birlikte vakit geçirmeye uygun değildi. Şimdiye kadar yaşadığı deneyimlere dayanarak kendisi hakkında bunu anlamıştı.

Bu, ister kadınlar, ister aile üyeleri, isterse de arkadaşları ve tanıdıkları olsun, birlikte olduğu herkes için geçerliydi.

"Ama normalde hep bizimle takılıyorsun, değil mi? Çirkin bir şey yaptığınızı sanmıyorum."

"Çünkü burada sadece sen ve diğerleriyle birlikteyim."

"Merak ediyorum," dedi Chida, burnundan nefes vererek ve kendisi için biraz daha sake doldurarak. "Sen varlıklı bir ailenin çocuğusun, bu yüzden sen bile sonunda evleneceksin. Bu nasıl

böyle davrandığında işe yarayacak mı? Genç bir bayanla işleri yürütebileceğini mi sanıyorsun?"

"Yapmak zorunda olduğum bir şeyse, o zaman tek seçenek bunu yapmaktır."

Chida'ya cevap verirken, Kiyoka ilk kez onun kendisini anladığını hissetti.

Diğer insanlarla vakit geçirememesi, araştırmacı olmaya yönelmesinin nedeniydi.

Çalışmaya başladığında, biriyle derin bir bağ kurması garanti olacaktı. Her gün iş arkadaşlarıyla bir araya gelecek ve onlarla işbirliği yapmak zorunda kalacaktı.

Ancak araştırma bir istisnaydı; çoğu şeyi kendi başına halletmesine izin veriyordu. Hem okul ödevleri hem de araştırma sayesinde başkalarıyla etkileşimini asgari düzeyde tutabiliyordu.

Eğer Özel Anti-Grotesquerie Birimi'ne katılsaydı, işler bu şekilde yürümeyecekti ve aynı şey evlilik için de geçerliydi. Her iki durum da ancak bir başkasının varlığıyla gerçekleşebilirdi.

Eğer birisi onun kolay yolu seçtiğini söyleseydi, haklı olabilirdi.

Ancak, daha kolay bir hayat yaşamasını sağlayacak yöne doğru sürüklenmek gerçekten o kadar kötü müydü?

Vücudu elverdiği sürece bir Hediye Kullanıcısı olarak görevini yerine getirmeye niyetliydi. Bu yeterli değil miydi?

"Gerçekten çok şey kaçırıyorsun, bundan eminim. Hadi, biraz rahatla. Aliş bakalım."

Kiyoka fincanındaki sakenin şeffaf yüzeyine baktı. İçindeki adam sıkılmış ve ilgisiz bir ifade takınmıştı.

"Şikayet edecek ne var? Çalışmayı seviyorsun, değil mi? Buradan yüksek lisansa devam edecek, tatlı bir kızla evlenecek, ailenin başına geçecek... ve kendine sakin ve rahat bir hayat kuracaksın."

"...Umarım bu mümkün olur."

Kısa bir süre sonra yiyecek ve içecekler tükenmeye başladı, katılımcıların hepsi sarhoş oldu ve bir akşam yemeği partisinin benzersiz atmosferi havada asılı kalmaya başladı.

İnsanlar tek tük evlerine gitmeye hazırlanırken, kendini pek de çakırkeyif hissetmeyen Kiyoka, sendeleyerek restorandan çıkan Çida'nın omzuna destek oldu.

Profesör akşam yemeğinin hesabını ödedi. "Ben sarhoş değilim!"

"Evet, evet, anladım. O zaman düzgün yürüdüğünüzden emin olun."

Kiyoka restoranın önünde Chida'yı yatıştırırken adam sendeliyor ve saçma sapan bağıırıyordu.

Gece geç saatlerde eğlence bölgesi ilk geldikleri zamankinden biraz daha farklı bir havaya bürünmüştü. Sokakta daha az insan yürüyordu, karanlık daha da koyulaşmıştı ve binalardan ve sokak tezgâhlarından yayılan parlak ışıklar insanın gözlerini acıtıyordu.

İnsan kalabalığı biraz azalmıştı ve Kiyoka kıpır kıpır Grotesklerin varlığını derisinde acı verici bir şekilde hissedebiliyordu.

Bununla birlikte, oradaki doğaüstü varlıkların hepsi neredeyse önemsiz serserilerdi. Herhangi bir zarara yol açmayacaklardı ve onun herhangi bir eylemde bulunmasını gerektirmiyorlardı.

"Kudouuu, eve mi gidiyorsun?"

"Evet, eve gidiyorum... İyi misin, Chida? Kendi başına dönebilir misin?"

Chida'nın evi Kiyoka'nının tam tersi yöndeydi. Kat etmesi gereken epey bir mesafe vardı.

Kiyoka sorduğunda, Chida endişeli bir ses tonuyla iyi olduğunu söyledi ve hafifçe el sallayarak uzaklaştı.

"Görüşürüz, Kudou. Bir ara yine içelim."

"Tamam. Dikkatli ol, Chida."

Chida'nın karanlığın içinde eriyip gitmesini izleyen Kiyoka, ters yönde yürümeye başladı.

Eğlence bölgesinden uzaklaştıkça aydınlatma azalıyor ve seyrek aralıklarla yerleştirilmiş gaz lambalarının güvenilmez ışığı ileriye görmeyi zorlaştırıyordu.

Karanlık yoğunlaştıkça, Groteskler'in kıvranan varlığı da yoğunlaştı.

Tam o sırada Kiyoka garip bir şey hissetti.

Durdu ve eli omzunun üzerinde taşımayı alışkanlık haline getirdiği kılıç çantasına uzandı. Çantayı açtı ve kabzayı kavradı.

Bu varlık... ezici.

Bu, kudretli bir Grotesquerie'nin aurasıydı, etrafta sürüklenen küçük yavrularınkiyle tamamen kıyaslanamazdı ve omurgasından aşağı bir ürperti gönderecek kadar güçlüydü. Hayır, bu kelimeler bile onun hakkını vermiyordu.

Kiyoka içgüdüsel bir dehşetin, içgüdüsel bir korkunun bağırsaklarının derinliklerinden fışkırdığını hissetti.

Çevrede tek bir insan bile yoktu. Asfalt yolda sadece bir sokak lambası vardı ve yolun her iki tarafı da Batı tarzında yeni inşa edilmiş simsiyah vitrinlerle kaplıydı.

Şakağından aşağı bir tutam soğuk ter aktı.

geldi bu?

Bu büyüklükte bir hayalet aurası sıradan bir Grotesquerie tarafından yaratılamazdı.

Dahası, içgüdüsel bir tepkiye neden olacak kadar şeytani bir hayalet aurası yayıyorsa, Kiyoka'nın insanlar için bir tehdit oluşturmadığına dair önceki umudu paramparça olmuş demektir.

Çok eski, diye tahmin etti Kiyoka, güçlü varlık kafasının içini uyuştururken odaklanarak.

Bu kadar güçlü auraları olan groteskler modern dünyanın ürünü değildi.

Bunun yüzyıllardır insanların korkularını toplayan, sonra da aylarca ve yıllarca gücünü artıran bir varlık olduğuna şüphe yoktu.

Kiyoka yüksek sesle yutkundu.

Sırtındaki çantadan en sevdiği kılıcını çıkardı ve ağırlık merkezini alçaltarak kılıcını her an kınından çıkarabileceği bir duruş benimsedi.

Kiyoka'nın en sevdiği kılıç, kaderin bir cilvesiyle elde ettiği büyümlü bir kılıçtı. Aynı zamanda kullanıcısını da seçiyordu. Bu nedenle, normal bir kılıcın kesemeyeceği şeyleri kesebiliyordu.

Hava aniden durdu. Gaz lambalarının ışığı titredi ve söndü.

"İşte "

Tam bağırdığı anda, Kiyoka kılıcını hızla çekti ve hayalet aurasının en yoğun olduğu yere sapladı.

Birbirine çarpan iki metalik nesnenin ağır çınlamasını duyunca şaşırdı. Ellerinde bir karıncalanma hissettiğine göre, oldukça sert bir şeye çarpmış olmalıydı.

Asıl sorun, Grotesquerie'yi tek bir vuruşta indirememiş olmasıydı.

Ellerindeki uyuşma yüzünden yüzü buruşurken, geriye doğru sıçradı ve rakibiyle arasına boşluk bıraktı.

Tam olarak neyle karşı karşıyayım? Çok karanlık olduğu için .

Bunun bir Grotesquerie olduğuna şüphe yoktu. Ancak, neye benzediğine ya da Kiyoka'nın darbesine karşı nasıl savunma yaptığına dair tek bir fikir bile edinememişti.

Zifiri karanlıkta, Kiyoka gibi bir insan ezici bir dezavantaja sahipti.

Önünde hareket eden bir şeyin hissi, rüzgârın hareketi; Kiyoka yalnızca bu zayıf hislere güvenerek rakibinin kılıcıyla yaptığı saldırıya karşı kendini korudu.

Kılıcından yoğun bir titreşim daha geçti. Her bir darbenin arkasında ağır bir yük vardı.

Mücadeleleri devam ederken, gözleri yavaş yavaş karanlığa alıştı. Sadece soluk ay ışığıyla rakibinin formunu kavrayabiliyordu.

Bir insan... Bir keşiş?

Bu şey bir Budist rahibin cüppesini, siyah rahip cübbesini ve bambu şapkasını giyiyordu. Gözleri şapkasının altından dışarı fırlıyor, ara sıra hafif kırmızı bir tonla parlıyordu. Kiyoka'nın kılıç darbelerini engellemek için kullandığı eli, bir böceğin bacağı şeklindeydi ve küçük siyah kıllarla kaplıydı.

Kalaylı bir *khakkhara* asası yakınlarda yerde duruyordu, ikiye bölünmüştü.

Kiyoka'nın darbesini almış ve bu sırada kırılmış olmalı.

Yaratık insan kılığına girerek iyi bir iş çıkarmıştı ama ürkütücü görünümü onun bir Grotesquerie olduğunun kanıtıydı.

Bir böcek Grotesquerie'si, hem de çok eski bir tane...

Düşmanın böcek uzvu korkutucu derecede sertti. Bir noktada, diğer eli de aynı şekli aldı ve Kiyoka'ya birbiri ardına saldırılar göndermek için kullandı.

Darbelerden kaçmayı ve savuşturmayı başarsa da, hızla yorulduğunun farkındaydı.

"Hnrk...!"

Yorgunluğunun kaynağı, Grotesquerie'nin yaydığı yoğun, baskıcı hayalet aurasıydı.

Kiyoka gibi hediye kullanıcılarının buna karşı bir miktar direnci vardı, bu yüzden hala bilincini koruyabiliyordu. Ancak, sıradan bir insan böyle bir canavarla temas etse, koşullara bağlı olarak derhal delirir, hatta ölürdü. Bu canavarın içerdiği negatif gücün kuvveti böyleydi. Grotesquerie.

Bunun da ötesinde, Kiyoka'ya fırlatmaya devam ettiği çevik ve ağır saldırılar bir insan vücudunu kolayca parçalayabilecek güçteydi. Tek bir tanesi bile isabet etse, Kiyoka'nın işi biterdi.

Kiyoka şimdilik aralarına büyük bir mesafe koydu, nefesini sabitledi ve düşmanı yaklaşırken kılıcını tutuşunu ayarladı.

gel. Bu kılıçla onu ciddi şekilde yaralayabilirim.

Basit bir vuruş işe yaramazdı. Daha fazla odaklanmalı ve gücünün daha fazlasını ortaya koymalıydı.

Daha önce ifadesiz olan keşiş, Kiyoka'ya doğru ilerlemeye devam ederken eğlenen ve itici bir gülümsemeye büründü.

Grotesquerie daha sonra uzuvlarını Kiyoka'nın tam önüne fırlattı.

Tam o anda, kılıcını parlatarak Grotesquerie'yi kesti ve havada kaydirdi.

Bir çığlık yankılandı. Kiyoka, tamamen insanlık dışı ve kulaklar için dayanılmaz olan bu bulanık feryat karşısında irkildi. Böceksi hayvanlarından birini kaybeden

Grotesquerie gözlerinin önünde acı içinde kıvrandı.

Kiyoka son darbeyi vurmak için hemen kılıcını savurdu.

Ancak, Grotesquerie yaşlandıkça kurnazlaşmıştı. Kiyoka'nın son bıçağından kıl payı kurtuldu ve Kiyoka aniden birkaç kişinin yaklaştığını hissetti.

"Kiyoka!"

Kendisini kimin çağırdığını görmek için arkasına dönmedi, gözünü Grotesquerie'den ayırmadı. Yine de, işini bitirme fırsatını kaçırdığını tahmin etti.

Yapabileceğimin en iyisi bu gibi görünüyor.

Kiyoka'nın saldırısından kurtulduktan hemen sonra, Grotesquerie geri çekilmeye başlamıştı. Kendisine doğru gelen başka bir saldırı da hissetmiyordu, belki de yaratık kollarından birini kaybettiği için. Düşmanıya arasındaki mesafeyi kapatmaya çalışsa bile, muhtemelen ona yetişemeden kaçacaktı.

Bu düşünceler kafasında dönüp dururken, keşiş kılığındaki Grotesquerie gitti, karanlığın içinde kayboldu ve arkasında sadece gözlerinin kırmızı ışıltısını bıraktı.

"Kiyoka, nereye gitti?!"

Itsuto elinde bölgeyi aydınlatmak için parlak bir lambayla koşarak geldi, savaş botları yüksek sesle yankılanıyordu. Yüzünde telaşlı bir ifade vardı ve alışılmadık derecede paniklemiş görünüyordu.

"Kaçtı."

Kiyoka'nın gerçekleri açıkça ifade ettiğini duyan Itsuto hayal kırıklığıyla inledi.

", ha..."

Kiyoka sonunda çok sevdiği kılıcını kınına geri koydu, çantasına yerleştirdi ve omzuna astı. Sonra da Itsuto'ya döndü.

Adamın davranışlarında ve konuşma tarzında bir gariplik vardı. Itsuto mutlak bir eşikte gibi görünüyordu. Yine de

Kaçan yaratık kesinlikle sıradan bir Grotesquerie değildi, bu kadar rahatsız olması alışılmadık bir durumdu.

En başta neden bu kadar acele etmişti ki? Kiyoka istasyonla temasa geçmemiştir ve etrafta kimse olmadığı için birinin durumu bildirdiğine inanmak zordu.

"...Neden buradasınız, Bay Godou?"

"Son zamanlarda gece devriyelerini sıklaştırdık. Devriyedeki adamlardan birinden alışılmadık bir hayalet aurası hissettiğini öğrendim."

Durum böyle olsa bile, komutanın kendisinin ortaya çıkmasına gerek olmazdı.

"Bay Godou, o şeyin tam olarak ne olduğunu biliyor musunuz?"

Kiyoka bu soruyu yönelttiğinde, Itsuto ona acı dolu bir bakış attı, Kiyoka'nın gözlerinden kaçtı ve tutarsız bir şekilde cevap verdi.

"O şeyin hala dışarıda insanlara zarar vermeye çalışacağını hiç düşünmemiştim... Buna inanmak çok zor. Daha doğrusu inanmak *istemiyorum*."

"Ne...?"

"Bununla gerçekten başa çıkabilecek miyiz? Hatta onunla savaşım kazanabilir miyiz?"

Godou'nun sözleri Kiyoka'ya yönelik gibi görünmüyordu; onun yerine, bunu kendisine soruyor gibiydi.

"Bay Godou."

Kiyoka sakince bir kez daha Itsuto'ya seslendi. Sonunda gözlerini Kiyoka'ya dikti.

"Bu şey..."

Godou'nun sesi kesildi, dudakları hiçbir ses çıkarmadan iki kez açılıp kapandı. Söylemeye çalışıyor ama tereddüt ediyordu; Kiyoka adamın tavırlarından duygularına dair ipuçları yakalayabiliyordu.

"...Bu düşman hakkında konuşmak gerçekten bu kadar zor mu?"

"Sorun bu değil. Zor olduğundan değil, ama soğukkanlılığını kaybetmeden dinlemeni istiyorum."

"Yapmayacağım."

"Karşılaştığın o şey... Dünya Örümceği'ydi."

Kiyoka'nın nutku tutulmuştu.

Dünya Örümceği. Bu Grotesquerie çok kötü bir şöhrete sahipti. Sayısız insanı yiyip bitirmiş, bugün hâlâ efsanelerde anlatılan, diğerlerinin çok üstünde bir Grotesquerie'ydi.

Neredeyse efsanevi olan bu varlığın adını duyduğunda Kiyoka'nın nefesi boğazında düğümlendi.

Neredeyse gerçek dışı görünen bir isim.

"Son zamanlarda başkentte bir şeylerin ters gittiği açık. Çok az Grotesquerie var. Bu da bizi gerçekten büyük bir yaratığın küçük Groteskileri korkutup kaçırtmak için ortaya çıktığı varsayımına . Ayrıca yaratıkla ilgili birkaç görgü tanığı ifadesi de aldık."

Itsuto'ya göre, Dünya Örümceği'nin varlığına dair işaretler sadece birkaç gün önce ortaya çıkmaya başlamıştı. Bu olaydan hemen sonra, esrarengiz bir şekilde, birisinin büyük bir örümcek şeklinde bir Grotesquerie gördüğüne dair bir rapor aldılar. Özel Grotesquerie Karşıtı Birim, korkunç ve tehlikeli bir Grotesquerie'nin ortalıkta dolaştığını fark ederek alarma geçti.

Durum ışığında, ortaya çıkan garip olaylara derhal müdahale etmek için devriyelerini güçlendirdiler.

Tüm bunlar Kiyoka'nın istasyondan geçirdiği süre boyunca olmuştu.

"Bu akşam o şey ilk kez gerçek bir zarara yol açtı. Birini yedi."

"Bu ..."

"Bu doğru. Bu çağda hâlâ kendilerini gösterecek kadar cesur Groteskler olduğunu hiç düşünmezdim, üstelik insanlara saldırıp onları yiyebileceklerini de."

Itsuto sanki baş ağrısı çekiyormuş gibi elini şakağına götürdü.

"Kurban genç bir adamdı. Gündüzleri bir restoranda aşçı olarak çalışıyordu ve akşam işten eve dönerken saldırıya uğradığına inanılıyor. Aldığımız bilgilere, olayın meydana olağandışı koşullara, görgü tanıklarının ifadelerine ve hayaletin bıraktığı auraya dayanarak

Olay yerinin gerisinde, tüm bunların arkasındaki Grotesquerie'nin gerçekten de Dünya Örümceği olduğunu tespit ettik."

Gerçekten de Toprak Örümceği miydi? Kiyoka az önceki dövüşünü tekrar düşündü.

Düşmanı böceğe benzeyen bir bacağa, tamamen bir insan keşişe dönüşme yeteneğine ve onu alt edebilecek fiziksel güce sahipti.

Ah, doğru.

Toprak Örümceği'nin insanları kandırıp yediğine dair hikâyeler vardı. Bazen güzel kadın, bazen de bir keşiş kılığına girer, kurbanını , gardını düşürmesini sağlar ve onu yerd.

"Ne olursa olsun, Dünya Örümceği'yle yüzleşmek için yola çıkacağız. Şimdiye kadar karşılaştığımız her şeyden çok daha tehlikeli."

"Bay Godou?"

Itsuto sanki konuşmanın bittiğini söylemek istercesine arkasını döndü. Kiyoka nedense şiddetle reddediliyormuş gibi hissetti.

"Eve gidiyorsun."

"Yarımdan itibaren, ben de katılabilirim-"

"Yardım etmene gerek yok. Olduğun yerde kal ve hayatını korumaya odaklan." "Ha?"

Toprak Örümceği güçlü bir düşmandı.

Kiyoka kibirli olmaya çalışmıyordu ama yardım edecek ne kadar çok güçlü dövüşçü olursa o kadar iyi olacağına şüphe yoktu.

Itsuto'nun teklifini kabul edeceğini düşünmüştü ama adam bunun yerine onu reddetmişti. Bu hiç mantıklı değildi.

Itsuto arkasını döndü ve Kiyoka'ya yan gözle bir bakış attı; adamın normal tavırları göz önüne alındığında bu hareket son derece soğuk kaçıyordu.

"Sana söylemiştim. Geleceğini yeniden düşünmek için zaman ayır. Bir cevap bulana kadar bu davaya dahil olmama gerek yok. Kararını verdiğinde, senden tekrar yardım isteyeceğim."

Her zamanki çekingen konuşması ve iyi kalpli etkisi hiçbir yerde yoktu. Geriye kalan tek şey liderlik eden bir askerin tavırlarıydı.

Grotesqueries ile savaşmak için ekibini.

Kiyoka'nın Itsuto'nun bu yönünü ilk kez görmesi gerekmiyordu.

Ne var ki, Kiyoka ilk kez bunun muhatabı oluyordu. Godou, Kiyoka ile her zaman bir baba, bir ağabey ya da iyi huylu bir amir gibi etkileşim kurmuştu.

"Neden...?"

Kiyoka yola çıkmadan önce bunu içinden atmak zorundaydı.

"Neden? Bunu yapmaya uzun zamandır kararlıydım! Eğer bunu yapmasaydım, Grotesquerie imha taleplerim de olmazdı. Kaç yıldır Grotesquerie'lere karşı savaştığımı sanıyorsun-"

"Bu saçmalıkların hiçbirisi önemli değil."

Itsuto, Kiyoka'nın sözlerini kesin bir dille reddetti.

"Sen bir asker değilsin. Seni bu kadar tehlikeli bir göreve katılmaya zorlayamam... Seçim yapma zamanı. Olacaklar için bir dönüm noktasındasın. Şimdiye kadar kim olduğun önemli değil. Önemli olan sonra kim olacağın."

"Ama-"

"Daha fazla itiraz duymuyorum. Evine git artık. İşime engel oluyorsun."

Godou bundan başka bir şey söylemedi, bile dönmedi.

Kiyoka'nın söyleyecek bir sürü şikayeti vardı. Boğazının dibinde oturuyor, dudaklarından dökölmeye hazır bekliyorlardı. Ama şimdi Itsuto astlarının yanına dönmek için ayrıldığına ve Kiyoka'ya baş belası olduğunu söylediğine göre, Kiyoka'nın tek seçeneği geri adım atmaktı.

Anlamıyorum. Neden?

Birdenbire geride bırakıldığının hissetti.

O anda, Özel Anti-Grotesquerie Birimi üyeleri yoğun bir şekilde bölgeye gelip gidiyor, Toprak Örümceği'nin kopan bacağını ele geçiriyor ve geride başka bir şey kalıp kalmadığını görmek için hararetle araştırıyorlardı.

Sadece birkaç gün önce Kiyoka da onların arasında sayılıyor ve onların yanında savaşıyordu.

Ancak şimdi aralarında büyük bir uçurum olduğunu hissediyordu. Yoğun bir yalıtılmışlık hissi tarafından saldırıya uğramıştı, sanki aniden olmuş gibi

onlardan tamamen farklı bir dünyaya bölünmüştür.

Onu bir yabancı, gereksiz biri olarak gördükleri gerçeği yüzüne vurulmuştu.

Nasıl bu hale geldi...?

Itsuto'nun ona karşı mantıksız davranışına duyduğu öfke, kafa karışıklığı, üzüntü ve yalnızlık... Tüm bu duygular göğsünde dönüp duruyordu ve orada daha fazla kalmaya dayanamıyordu.

Kiyoka sessizce arkasını döndü ve eve doğru gitmeye başladı. Itsuto'ya veda edecek cesareti yoktu.

Ertesi gün, önceki gece yaşananları hâlâ kabullenemeyen Kiyoka, derslerden arta kalan zamanlarında Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonunu ziyaret etti.

Adımları hayal edebileceğinden çok daha ağır ve kendini birkaç kez geri dönmek üzereyken buldu.

Itsuto'ya güveniyordu. İşte tam da bu nedenle Kiyoka, adamın soğuk bakışları ve şiddetli reddiyle tekrar karşılaşırca yıkılacakmış gibi hissediyordu.

Yine de kendini istasyona doğru hızlandırdı.

Oradaki herkes onu tanıdığı için Kiyoka doğruca istasyona gitti ve Godou ile görüşmek istedi. Ancak...

"Komutan burada değil," dedi Koumyouin hoyratça.

"...Nerede o?"

"Güçlendirilmiş devriyeleri duydun mu?"

Kiyoka, Koumyouin'in sorusu üzerine başını sallayarak, "Evet," dedi.

"Evet, dün gece Dünya Örümceği'ne rastladınız. Komutan o şey yüzünden bütün gün sokaklarda dolaşacak. Hatta beni de - yardımcısını- vardiyalı olarak gönderiyor."

"Ne zaman döneceğini düşünüyorsun?"

"Muhtemelen iki saatten önce olmaz. Gittiğinden beri o kadar uzun zaman geçmedi."

Kiyoka rahatlama ve hayal kırıklığının garip bir karışımını hissetti. Birini seçmek zorunda kalsaydı, rahatlama duygusu ikisinden daha güçlü olabilirdi.

Kiyoka duygularıyla boğuşurken Koumyouin sertçe baktı. "Ee?

Ondan ne istiyorsun?"

"Oh, şey..."

Kiyoka'yı şaşırtan bir şekilde, Itsuto'ya şikâyet etme dürtüsü tamamen yok oldu.

Koumyouin, Kiyoka'nın kaçamak cevabına karşılık olarak derin ve alışılmadık bir iç çekti.

"Gerçek şu ki, eğer Dünya Örümceği olayına karışmak için gelersen komutan seni göndermemi emretti."

"Ne?"

Kiyoka, Itsuto'nun Koumyouin'i de bu işe bulaştıracağını hiç beklemiyordu. Kalbindeki şaşkınlık daha da arttı.

Groteskleri yok etmesi yeterli değil miydi? Bu, görevini yerine getirdiği anlamına gelmiyor muydu? Buna rağmen, Itsuto geleceğini düşünene kadar Kiyoka'dan yardım istemeyeceğini söylüyordu.

Çelişkiliydi; Itsuto'nun ne anlatmaya çalıştığını anlayamadı.

Koumyouin Kiyoka'ya hafifçe özür dileyen bir bakış , Kiyoka şaşkınlıktan sustu.

"Senin için yapabileceğim pek bir şey yok, gerçekten. Bence senin de daha iyi olur. Sen değerlisin ve neredeyse fazladan dövüş gücü katıyorsun. Ama senin seviyendeki bir güç bile bu sefer yeterli olmayabilir."

"...Anlıyorum."

"Sen etrafta olursan her şey daha güvenli olur ve bir Hediye kullanıcısı ya da bir askerin bakış açısından, insanları korumaya yardımcı olmak için gelmen gerektiği açık. Ama işin komutan tarafını anlamıyor değilim."

Koumyouin pencereden dışarı baktı. Bakışları birliğin genç üyelerinden birkaçına yönelmişti, onlar da enerjik bir şekilde

bulutlu gökyüzünün altında eğitim.

"Evet, Groteskler'i alt etme konusunda epey tecrüben olabilir ama daha yolun başındasın. Komutanın ne düşündüğünü tahmin etmem gerekirse... bahse girerim senin bu işe bulaşmanı istemiyordur. Hepsi için de aynı şeyi hissediyor."

Koumyouin gözlerini birim üyelerinden tekrar Kiyoka'ya çevirdi.

"Siz gençler Dünya Örümceği ile savaşıp olsaydınız, gelecekte kimler olacaktı?"

"...Yani komutan bana hala genç ve deneyimsiz olduğum için kararlı söyledi, mi?"

"Kim bilir. Ben komutan değilim, bu yüzden buna nasıl cevap verebilirim?"

Koumyouin sorusunu ona yönelttiğinde Kiyoka kederle yere yığıldı.

Kiyoka'ya göre, askerin açıklaması fazlasıyla uygundu. Itsuto'nun Kiyoka çok genç olduğu ve onu korumak istediği için onu görevden aldığı fikri güzeldi. Fazla nazikti.

Kiyoka, Itsuto'nun gerçek duygularının başka bir yerde yattığını hissetti.

Eğer değilse, Itsuto'nun Kiyoka'yı bu kadar kesin bir şekilde reddetmesi garip olurdu. Eğer bilerek kötü adamı oynamaya çalışıyorsa, Kiyoka bunu büyük ölçüde tahmin ederdi. Adamı yeterince uzun süredir tanıyordu.

Hayır, bu farklıydı.

Kiyoka, Itsuto'nun kendisini saf, güçlü ve tek bir iradeyle reddettiğini hissetti. Bu, Kiyoka'nın Itsuto'yu kızdıracak veya gücendirecek bir şey yapıp yapmadığını merak etmesi için yeterliydi.

Kiyoka onun solgunlaştığını görebiliyordu. Koumyouin ona acıyarak baktığına göre, teni gerçekten de berbat olmalıydı.

"Dinle, yani... Bu konuda bu kadar karamsar olma. Sana kızdığım için seni görevden aldığını falan düşünme... Hadi ama, komutanın seni ne kadar sevdiğini biliyorsun, değil mi?"

Koumyouin'in alışılmadık, bocalayan teselli sözleri Kiyoka'yı etkilemeyi başaramadı.

Koumyouin'i Itsuto'nun gerçek niyeti konusunda daha fazla rahatsız etmek ona kesin bir cevap vermeyecekti.

Yine de cesaretini kaybetmeye başlamıştı. Godou'nun dönmesini ve onu tekrar sorgulamasını bekleyecek enerjisi kalmamıştı.

"...Kampüse geri döneceğim."

"Sen öyle yap. Okul biter bitmez doğruca eve gitmeli ve biraz dinlenmelisin. Sakinliğini kaybedecek bir şey yok. Gücüne gerçekten ihtiyacımız olduğunda seni mutlaka arayacağız."

Kiyoka topuklarının üzerinde döndü ve dudaklarını hafifçe kendini küçümseyen bir gülümsemeyle büktü.

"Elbette ararım"-Kiyoka bu şekilde sonuçlanmasını isterdi, ama şu anda Itsuto hakkında söyleyebildiği kadarıyla, bunun olmayacağına dair bir önsezisi vardı.

Belki de gerçekten Groteskleri avlamaktan tamamen vazgeçeceğim.

Normal bir üniversite öğrencisi olmanın, bir araştırmacının yolundan gitmenin ve Hediye-Kullanıcısı kimliğini bir kenara bırakmanın nesi yanlıştı?

Eğer Itsuto işlerin böyle olmasını istiyorsa... eğer artık Kiyoka'ya ihtiyacı olmadığını söylüyorsa...

Çocukça ve asık suratlı düşünceler birbiri ardına aklına geliyordu ve o anda Kiyoka'ya fazlasıyla çekici geliyorlardı.



Göz açıp kapayıncaya kadar, Kiyoka'nın aktif görevden alınmasının üzerinden koca bir hafta geçmişti.

Bu süre zarfında istasyona bir kez bile uğramadı, Grotesquerie imhasından uzak durdu ve zamanını özenle okul ödevlerine harcadı.

Kulaktan kulağa, Toprak Örümceği'nin şimdi de Özel Anti-Grotesquerie Birimi üyelerine doğrudan saldırarak onları öldürdüğünü duydu.

ve birkaçını ciddi şekilde yaraladı ve tüm bunlara rağmen Itsuto hala ona ulaşmamıştı.

...Bu bir şey değil. Sadece gittim ve kendimi büyük bir kafaya bıraktım.

Kiyoka profesörün sesini dinlerken boş gözlerle önündeki duvara baktı.

Anlaşılan o ki, Kiyoka kendini Hediye Kullanıcısı görevlerine adamadan dünya dönmeye devam etmiş ve şu ana kadar kimse ondan gücünü ödünç vermesini istemeye gelmemişti.

Utanç verici bir şekilde, diğer Hediye-kullanıcıları için vazgeçilmez olduğu için kibirlendiğini fark etti.

Kiyoka babasının onu azarlayacağından ya da Hediye Kullanıcısı olarak görevlerinden uzaklaştığı için azarlayacağından biraz endişelenmişti ama korkuları yersizdi. Adamı gerçekten görmeden zaman her zamanki gibi geçip gitti.

Kiyoka derslerine ciddiyetle devam etti, ödevleriyle boğuştu ve mezuniyet tezi için materyallere yoğunlaştı.

Geceleri kıdemlileri ve profesörleriyle içmeye gider, fikirlerini paylaşır ve zaman zaman kadınlar karşısındaki beceriksizliği nedeniyle alay konusu olurdu.

Bu sakin günler bir anda geçip gitti ve Kiyoka başından beri normal bir üniversite öğrencisi olduğunu düşünerek kendini kandırmaya başladı.

"Yarıdan sonraki gün bir konferans olacak, bu nedenle ilgilenen herkesin katılmasını tavsiye ederim..."

Profesörün kürsüden yaptığı konuşmayı duymak Kiyoka'yı günümüze geri getirdi.

Doğru, ders...

Profesörünün günler öncesinden katılması için davet ettiği konuşma o hafta sonu, yani yarıdan sonraki gündü.

Kiyoka artık Hediye-kullanıcıları ya da Grotesklerle ilgilenmediğine ve beklediğinden çok daha fazla boş zamanı olduğuna göre, rahatlıkla katılabilirdi.

Chida da orada olacağını söyledi.

Kiyoka onun o gece ders bittikten sonra içmeye gitmekten de bahsettiğini hatırladı.

Bu da fena olmayabilir.

Kalemini yere bırakarak içine sertçe baktı.

Küçük yaştan beri kılıçla antrenman yaptığı için derisi sertleşmiş ve kalınlaşmıştı ama bu hafta boyunca antrenman yapmadığı için yumuşuyor gibi görünüyordu. Bunun yerine, her zamankinden çok daha fazla yazıyordu ve sağ parmaklarının derisi kalemine sürtünmekten kızarmıştı.

Aklınızda bulunsun, Dünya Örümceği davasının nasıl gittiğini artık umursamıyor değildi.

Bir hafta boyunca normal bir üniversite öğrencisi gibi yaşamayı denemiş ve bu tür bir yaşam tarzının kendisi için başka bir olasılık olduğunu öğrenmişti. Beklentilerinin aksine, ona uygun bile gelmişti.

İlk başta, kendisini Groteskleri yok etme görevinden aldığı için Itsuto'ya kızdığı için Özel Grotesk Karşıtı Birim'den uzaklaşmıştı ama şimdi sıradan bir insan gibi yaşamaya devam etmenin o kadar da kötü olmayacağını düşünüyordu. Farkına vardığı şey buydu.

O günkü derslerini bitirdikten sonra, tam da Chida bir ödevle uğraşırken ait olduğu araştırma laboratuvarına geldi.

Etrafta başka öğrenci yoktu. Hepsi başka bir yerde gibiydi.

Araştırma laboratuvarı kitap yığınlarıyla doluydu ve manevra yapmayı zorlaştırıyordu. Laboratuvarı güçlükle geçtikten sonra nihayet Chida'nın karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Merhaba, Chida."

"Oh, Kudou. Heya."

"Görevin nasıl gidiyor?"

Kiyoka havadan sudan konuşmak için sormuştu ama Chida'nın yüzünün asıldığı belliydi.

"İnadına soruyorsun, ha? Zar zor idare ediyorum. Eğer bunu teslim edip iyi notlar mezun olamayacağım."

"Kulağa zor geliyor."

"Dinle, sen... bu senin sorunun değilmiş gibi konuşma."

Kiyoka bile tüm bunların Chida'nın sürekli dışarıda eğleniyor olmasından kaynaklandığını söylememeye özen gösterdi. Bunu adamın kendisinden daha iyi kimse bilemezdi.

Chida, Kiyoka'nın katıldığı içki gezileri ve akşam yemeği partilerinden neredeyse iki kat daha fazla gece kaçamağına gayretle katıldı.

Bu durum ona geniş bir tanıdık ağı kazandırmış olsa da, derslerinde olumsuz sonuçlar doğurmuştur.

"Ah, evet. Kudou, yarından sonraki gün de konferansa gitmeyi planlıyor musun?"

"...Evet,."

Kiyoka hafifçe bocaladıktan sonra başını salladı.

Aslında hâlâ emin değildi. Katılmasında bir sakınca yoktu ama yine de bunu yapmayı seçerse geri dönüşü olmayacağına dair puslu ve temelsiz bir his vardı içinde.

Ancak, kararlılığını burada buldu.

Itsuto, Kiyoka'ya hayalleri üzerinde düşünmesini söylemişti. Başka bir deyişle, Kiyoka'nın bir araştırmacı olmak istemesi ve Hediye Kullanıcısı olarak görevlerinden vazgeçmesi onun umurunda değildi.

Bu durumda, tereddüt etmesine gerek yoktu. Sadece istediği şeyi yapmaya devam edebilirdi.

Bu noktada, meydan okumayı seçmişti.

"Bu beni rahatlattı. Orada tek bir kişi bile tanımasaydım, muhtemelen boğulmuş hissederdim."

"...Nedenmiş o?"

"Profesörlerim katılırsam notlarıma puan ekleyeceklerini söylediler. Yani tabii , değil mi? Yani, konuyla pek ilgilenmiyorum."

Kiyoka omuz silkti, Chida'nın aslında tembellikten katılmayı seçmiş olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı.

Yine de bir şekilde ondan nefret etmek mümkün değildi. Bu yüzden eğitmenler ona iyileşmesi için ikinci bir şans vermişti.

Sohbetlerinin ardından Kiyoka laboratuvara sonradan gelen bazı öğrencilerle biraz sohbet ettikten sonra aradığı malzemeleri kontrol etti ve araştırma laboratuvarından ayrıldı. Kampüsün dışına kadar yürüdü.

Sakin, olaysız bir gün.

Güneş battıktan ve başkent karanlığa gömüldükten sonra bile çevre her zamanki gibi görünüyordu; bu da insana güçlü ve şeytani bir Grotesquerie'nin insanlara saldırdığını unutturmaya yetiyordu. İnsanlar gelip gidiyor, otomobiller çalışıyor ve şehir aralıksız bir gürültüyle uğulduyordu.

İster Groteskler ister Hediye-kullananlar olsun, doğaüstü dünyanın bu sakinleri spot ışıklarından uzak durdular. Sıradan insanlar bu dünyaya dahil olmaya çalışmadıkları sürece, hayatlarını onunla hiç karşılaşmadan, varlığından habersiz bir şekilde yaşayabilirlerdi.

Rüzgâr gürültüyle esiyordu.

Kiyoka yeniden yürümeye başlamadan önce savrulan saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak için durdu.

Şu anda sırtında kılıç çantası yoktu. Onun yerine, içinde araştırmalarında kullanmak üzere birkaç kitap bulunan bir çanta taşıyordu. Güvendiği kılıcından çok daha ağırdı.

Eğer gerçekten bu şekilde kalabilirsem, bu en iyi seçenek olabilir.

Kiyoka son zamanlarda nadiren yaptığı bir şey yaparak doğruca eve gitti.

Chida her gün Kiyoka'yı şehirde bir gece geçirmeye davet ediyordu ama Kiyoka'nın şu anki ruh haliyle şehre inmeye hiç yoktu. Bunun yerine, zamanını araştırması için okuma yaparak geçirmeyi planlıyordu.

Kiyoka Kudou malikanesine döndüğünde, kendisini karşılamak için bekleyen birini buldu.

"Ben ho-"

" hoş geldin."

Kiyoka alçak, boğuk sesle başını kaldırdı.

"...Baba."

Kiyoka'nın babası Tadakiyo, sonbahar olmasına rağmen gündelik kimonosunun üzerine kalın bir palto giymişti. Ten rengi

Her zamanki gibi solgun görünüyordu ve oğluna gülümserken ateşi çıkmış gibi sırtını dikleştirdi.

Kiyoka, babasının kendisinden ne isteyebileceğini sormaktan zar zor kurtulmayı başardı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, Tadakiyo yüksek sesle öksürürken hoşnutsuzluğunu bastırmaya çalışarak.

Ancak Tadakiyo'nun gülümsemesi, öksürüğünü kontrol altına aldıktan sonra bile, sanki Kiyoka'nın ona karşı hisleri fark edilmemiş gibi hiç değişmedi.

"Öksürük, telefon... Itsuto'dan."

Başka bir şey söylemeyen babası topuklarının üzerinde döndü ve gitti. Kiyoka, o giderken gözlerini ona dikti.

Başka bir şey yok mu?

Adamın çocuklarına karşı baştan aşağı kayıtsız olduğu anlaşılıyordu.

Muhtemelen Kiyoka'yı kapıda karşılamıştı çünkü Itsuto'yla telefonda konuşmanın tam ortasındaydı. Böylece, Kiyoka'yı hemen Itsuto'ya teslim edebilirdi.

Bu iç karartıcı ve belirsiz duygularla boğuşan Kiyoka telefonu açtı.

Dürüst olmak gerekirse, Kiyoka şu anda Itsuto ile konuşma ihtimalinden pek memnun değildi. Aksine, bu onu korkunç derecede depresif yapıyordu.

"...Alo?"

"Ah, Kiyoka? Harika, biraz konuşabildiğine sevindim. Ben Itsuto."

Hattın diğer ucunda Itsuto'nun her zamanki nazik, iyi huylu sesini duydu, bir hafta önce kullandığı sert ve soğuk tondan tamamen farklıydı.

Neden?

Kiyoka şaşkınlığını gizleyemedi. Sanki geçen hafta yaşananlar hiç olmamış gibiydi. Kiyoka bütün hafta boyunca acı çekmiş, bu olayı aklından çıkaramamıştı.

Kiyoka'nın sesi üzüntüsünden titriyordu. "...Söylediğin onca şeyden sonra beni neden şimdi arıyorsun?" *"Sadece nasıl olduğunu merak ettim, hepsi bu."*

"Sayenizde günlerim oldukça keyifli geçiyor. Okuldaki araştırmalarım da ilgi çekici."

"Gece hayatı da çok kötü değil, değil mi?"

Itsuto'nun şaka yollu sorusu Kiyoka'da daha önce hiç hissetmediği bir nefret uyandırdı. İçinden hemen telefonu kapatma isteği gelse de, ahizeyi daha sıkı tuttu.

"Ne demeye çalışıyorsun? Beni Dünya Örümceği görevinden aldığınız için zamanımı böyle geçiriyorum."

Hediye kullanıcıları için çok fazla emir komuta zinciri yoktu, ancak hepsinin tepesinde imparatorun oturduğu birkaç tane vardı. Özel Grotesquerie Karşıtı Birim bunlardan sadece biriydi, ancak onlar tarafından görevlendirilmek bir Hediye-kullanıcısı olarak iş almanın tek yolu değildi.

Bu, Kiyoka'nın sahada aktif kalmak için Itsuto'nun çalışmasına ihtiyaç duymadığı anlamına .

Ama Kiyoka'ya küçüklüğünden beri Itsuto akıl hocalığı yapıyordu.

Itsuto'ya olan borcunu ödemesi gerektiğini düşünmesinin yanı sıra Kiyoka, Grotesquerie imha görevindeyken hiçbir askeri bağlantısı olmayan babasıyla karşılaşmak istemediği için sadece birlikle işbirliği yapmaya karar verdi.

Tüm bunları bilmesine rağmen, Itsuto hâlâ Kiyoka'yı bir kenara itmişti.

Kiyoka zehir zemberek yanıtını verdikten sonra, telefon hattının diğer ucu bir an için sessizliğe gömüldü.

"Söyle, Kiyoka."

Sonunda, Itsuto'nun sesinde belli belirsiz bir sertlikle adının ahizeden çıktığını duydu.

"..."

"Gerçekten her şeyi enine boyuna düşündün mü? Bundan sonra ne yapmak istediğin hakkında?"

".... Tıpkı bana söylediğin gibi bütün haftayı bunu düşünerek geçirdim."

Her kelimesi içtenlikle doluydu.

"Cevabını buldun mu peki?"

"..."

Kiyoka kısa bir an için bir kararsızlık çukuruna düştü.

Üzerinde düşünmüştü. Başını ağrıtan kadar Itsuto'nun ona söylediklerini düşündü. Grotesklerle karşı karşıya gelen biri olarak kararlılığı ve bir öğrenci olarak kararlılığı hakkında. Her ikisi üzerinde de düşünmüştü.

Yine de hâlâ nihai bir karara varmamıştı. Itsuto, Kiyoka'nın sessizliğinde tüm bunları okumuş gibiydi.

"Eğer bir cevap bulamadıysanız, bulana kadar düşünmeye devam edin. Nasıl yaşayacağınıza bir kez ve kesin olarak karar vermeli ve iki yoldan hangisini seçeceğinize karar vermelisiniz."

"Yeter artık! Neden beni böyle bir seçim yapmaya zorluyorsun? Neden sadece ben?"

Hediye kullanıcısı olarak görevlerini yerine getirirken sıradan işlerini sürdüren pek çok insan vardı. Aslında Kiyoka şimdiye kadar hem bir Hediye Kullanıcısı hem de bir öğrenci olarak hep kusursuz olmaya çalışmıştı.

Kiyoka, Itsuto'nun kendisini neden bu kadar ısrarla bir yol seçmeye zorladığını anlamıyordu.

"Yani, çünkü o , Kiyoka."

Tüm bunlardan sonra bile Itsuto ona kesin bir şey söylemedi. Davranışları Kiyoka'ya kendi başına bir cevap bulmasını söylüyor gibiydi.

"Yarın Dünya Örümceği'ni ortadan kaldırmaya gidiyoruz. Ben ve Koumyouin, Özel Anti-Grotesquerie Birimi ve birkaç kişi daha onun yuvasına saldıracağız. Şiddetli bir savaş olacak ve muhtemelen birkaç gün de sürecektir," diye devam etti Itsuto düz bir tonda. *"Her ihtimale karşı, sana sormak istiyorum-"*

"...Bana ne soracaksın?"

"Sen de gelecek misin?"

Kiyoka önüne konan iki seçenek arasında hâlâ karar veremiyordu. Ancak, Itsuto'nun sorusunun cevabı basitti.

"Ben gitmiyorum."

Sanki evet desem bile beni yanında getirecekmişsin gibi - diye ekledi telefonu kapatmadan önce zihinsel olarak.

Bu noktada, çocukça davranıp davranmadığı umurunda değildi. O kadar sinirlenmişti ki bu onu hiç rahatsız etmiyordu.

Bir hafta önce olsa, muhtemelen gideceğini söylemekte tereddüt etmezdi. Ancak şimdi hiç de öyle hissetmiyordu.

Gitmeyeceğini söylediği için azıcık pişmanlık duysa da, hissettiği sıkıntı daha güçlüydü.

Kiyoka ilk kez rolüyle özel ilişkilerini tartmış ve ikincisine öncelik vermişti.

İki gün sonra. Ne yazık ki sabahtan beri hava kapalıydı.

Kömür bulutları ağır ve kalındı, sonbahar gökyüzünde asılı dururken su fışkırtıyordu ve her an açılmaya hazırdı. Kasvetli, bulutlu günler ve sağanak yağışlarla dolu sonbahar yağmurları mevsimiydi.

Kiyoka her zamanki çantasına ihtiyacı olan kitapları ve yazı gereçlerini doldurdu, bir şemsiye aldı ve okula gitmek üzere yola çıktı.

En sevdiği kılıcın bulunduğu kılıç çantası, geçen hafta olduğu gibi odasının duvarına dayalı bir şekilde duruyordu.

"Heya, Kudou. Günaydın."

"Günaydın, Chida. Erken gelmişsin."

Kampüse vardktan hemen sonra Kiyoka, Chida ile karşılaştı.

Gece kaçamaklarıyla çok meşgul olduğu için Chida'nın sabahları genellikle çok daha geç başlardı. Belki de notları tehlikede olduğu için kampüse erken gelmeye özen gösteriyordu.

"Bugün yapmak zorundaydım. Konferans salonunda, değil mi?" "Evet."

", acele edip iyi bir koltuk kapmalıyız."

Kiyoka başlı içine ve zarif ve rafine edilmiş
Chida ile Batı tarzı oditoryum.

Sıra sıra sandalyelerin dizili olduğu oditoryumun içinde sadece birkaç kişi vardı.

Kiyoka, Chida'nın yanına oturdu ve konuşma başlayana kadar bekledi. Bu arada, katılımcıların sayısı başlama saati gelene kadar yavaş yavaş arttı.

Sonunda konuşmaya sadece az sayıda öğrenci gelebildi. Buna rağmen, profesörünün de söylediği gibi konu Kiyoka'ya çok ilginç gelmiş ve araştırma yapma arzusunu kamçılıyordu.

Yabancı öğretim görevlisinin çevirmen aracılığıyla yaptığı konuşmayı takip etmek birkaç yerde zordu ama bu durum Kiyoka'yı daha sonra bunları kendi başına çözmeye heveslendirdi.

Bu arada Chida, her şey boyunca uyumuş gibi görünüyordu. "Vay be, sonunda bitti."

Konuşmacı konuşmasını bitirip kürsüden indiğinde alkışlar azaldı ve Chida esnemeye başladı.

"Kudou, ne hakkında olduğunu sonra anlatırsın." "...Dinlemiyor muydun bile?"

Kiyoka, Chida'ya tiksintiyle baktı.

"Çaba gösterdim ama uyku geldi."

Kiyoka bıkkınlık içinde iç çekerek ayaklarının dibindeki eşyalarını topladı ve ayağa kalktı.

Bu sorun . Chida'nın Yeri tutum bir kenara, Kiyoka bulundu ve tatmin edici bir konuşmaydı ve buna katıldığı için memnundu.

Bir dahaki sefere kendisini davet eden profesörle karşılaştığında minnettarlığını ifade etmek zorunda kalacaktı.

Kiyoka yürümeye başladığında kendini çok mutlu hissetti. Chida aceleyle onu takip etti.

"Hey, bundan sonra ne yapıyorsun? Bugün dersimiz yok, dışarı çıkıp biraz eğlenmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Saat henüz öğlen olmamıştı. Böylesine harika bir ders dinledikten sonra, Kiyoka coşkusu henüz tazeyken kanalize etmek ve çalışma alanıyla ilgili bir kitap okumak istedi. İyi vakit geçirmek için dışarı çıkmak ve bu ruh halinin geçmesine izin vermek onun için çok büyük bir kayıp olacaktı.

Ancak Chida geri atmayı reddetti.

"Hadi ama, yapma. Bir süre benimle takılabilirsin, değil mi?"

"Az önce söylediğim gibi-"

O anda, Kiyoka aniden çok aşına olduğu bir titreme hissi duydu.

Neden sanatın kullanıldığını hissediyorum? Bu bir tanıdık mı?

Chida'yı görmezden gelerek etrafına dikkatle bakan Kiyoka, sansasyona neyin sebep olduğunu hemen fark etti.

Beyaz bir kağıt parçasından yapılmış tek bir tanıdık çevik bir şekilde Kiyoka'ya doğru süzülüyordu. Başka hiç kimsenin onu görme yeteneği yoktu.

Elini rahatça havaya kaldırdı ve tanıdık doğruca ona yönelip yumruğuna kondu.

"Ne ?"

Chida, cümlesini yarıda kesen Kiyoka'ya şüpheli bir bakış fırlattı.

"Önemli bir şey değil. Kusura bakmayın, beni mazur görün."

"Ha? Hey!" Chida aniden geri çevrilmenin şaşkınlığıyla Kiyoka'ya seslendi ama Kiyoka onu duymazdan geldi ve hızlı adımlarla olay yerinden ayrıldı.

Tanıdık, Özel Anti-Grotesquerie Birimi üyelerinin -özellikle de Koumyouin'in- kullanmaktan hoşlandıklarına benziyordu.

Kimsenin onu görmeyeceği bir binanın gölgesine saklanarak, origami gibi katlanmış olan tanıdık kâğıdı açtı.

Desteğe ihtiyacım var.

İçinde yazan tek şey buydu. Ancak el yazısı çok şey anlatıyordu.

Muhtemelen yağmur yağdığı için harfler bulanık ve okunması zor olmakla kalmıyor, aynı zamanda pas rengindeydi.

Bu mürekkep değildi, kandı. Muhtemelen insan kanı.

Kanlı mesaj kararsız ve titrekti, bu yüzden gönderen, düzgün bir şekilde yazacak zamanı olmayan tehlikeli bir durumda olmalıydı.

Bu tanıdık Koumyouin'den...!

El yazısı zaten dağınıktı. Ancak, bu tanıdık çok sıra dışıydı.

"Yarın Dünya Örümceği'ni ortadan kaldıracacağız. Ben ve Koumyouin, Özel Anti-Grotesquerie Birimi ve birkaç kişi onun yuvasına saldıracağız. Çok çetin bir savaş olacak ve muhtemelen birkaç gün de sürecek."

Bir gün önce Dünya Örümceği'ni yok etmek için ayrıldıktan sonra son derece tehlikeli bir çıkmaza girdiği çok açıktı.

Bu sadece Koumyouin için geçerli değildi. Godou ve diğer birim üyeleri için de geçerli olmalıydı.

"Ne ...? Hayır."

Tereddütü sadece birkaç saniye sürdü. Kiyoka hemen kaçtı.

Bir Hediye-Kullanıcısı olarak olağanüstü fiziksel yeteneklerini kullanarak başkente doğru hızla ilerledi ve evine döndü. Kiyoka nefes nefese giriş kapısını açtığı anda, yakındaki hizmetkârlar şaşkınlıkla ona baktı.

"Babam evde mi?"

Hizmetçilerden biri Kiyoka'nın sorusu karşısında şaşkına dönmüş bir halde başını salladı. "Evet. Odasında..."

"Teşekkürler."

Kiyoka huysuzca bir minnettarlık ifadesiyle merdivenleri çıkmaya devam etti ve Tadakiyo'nun odasının kapısını çaldı.

"Ben Kiyoka. İçeri geliyorum."

"Buyurun."

Tadakiyo içeride, yatakta dimdik oturan Kiyoka'ya baktı, gözlerini okumak imkânsızdı.

"Sorun nedir?"

" sorayım: Toprak Örümceği'nin yuvası nerede?" Kiyoka bir an bile gecikmeden sorusunu tek bir nefeste dile getirdi ama Tadakiyo sakince ona baktı. Kiyoka'nın paniğini en ufak bir şekilde anlamış gibi görünmüyordu.

"Biliyorsun, değil mi? Acil bir durum, lütfen söyleyin."

"..."

"Anlat bana. Lütfen."

Kiyoka belinden dik bir Şekilde eğildi ve sessiz kalan Tadakiyo'nun önünde başını eğdi.

Normal Őartlar altında, asla kendini alŐaltmaz ve nefret ettiği adama yalvarmazdı.

Ama Şimdi o endişe verici tanıdığı gördüğüne göre, babası ve Itsuto işin göğsünde yanan hoŐnutsuzluk yok olmuştu.

Gitmek zorundaydı. Bu dürtü tek başına Kiyoka'nın düşüncelerini meşgul etti ve bedenini ileriye doğru itti.

"Dünya rmceği'ne bulaŐmayacaęını sanıyordum?"

Babasından sessiz bir soru. Bu ileri geri konuŐmalarla zaman harcamayı göze alamasa da, Dünya rmceği'nin nerede olduğunu bilmediği işin buna katlanmaktan başka Çaresi yoktu.

Tam o sırada, sorusunu zel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonuna götürerek babasını atlatabileceğini fark etti; ama artık Şok geÇti. Bu noktada babasından bilgi almak, rotayı deęiŐtirip istasyona koŐmaktan daha hızlı olacaktı.

"Durum değişti. Bir destek talebi aldım, bu yüzden oraya kendim gidiyorum."

"Hmm, yani kararını verdin, öyle mi?"

"...Evet. Bu yüzden Dünya rmceği'yle savaŐtıkları yere gidiyorum."

GerÇek Şu ki, kararını verip vermediğinden emin değildi.

Ancak Kiyoka sabırsızlıktan Tadakiyo ile aynı fikirdeydi.

Kiyoka, Tadakiyo'nun bu konuda ne düşündüğünü tam olarak bilmiyordu. Yine de, yaklaşık yarım dakika sonra, babasının ona söylediği yere koŐuyor, odasından en sevdiği kılıcını kapıyor ve evden dışarı uÇuyordu.

Lütfen zamanında yetiŐeyim!

Zihnindeki korkunÇ önsezi yüzünden kalbi kt kt atıyordu.

Toprak rmceği Şok gclyd. Itsuto ve Koumyouin kesinlikle bunu hafife almazlardı. Kiyoka bunu yaptıklarından emindi.

durum tespiti yapmışlar ve kararlılık ve strateji ile karşı koymuşlardır.

Yine de, Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin diğer üyelerinden değil de Kiyoka'dan yardım isteyecek kadar zor duruma düşmüşlerdi.

Bu tam olarak ne anlama geliyordu?

Bu, sadece Kiyoka'nın gücüne sahip birinin üstesinden gelebileceği kadar korkunç bir duruma zorlandıkları anlamına geliyordu.

Kiyoka'nın Tadakiyo'dan öğrendiğine göre, Toprak Örümceği'nin yuvası başkentin eteklerindeki dağlardaydı.

Yürüyerek kat edebileceği bir mesafe değildi. Bir şekilde tedirginliğini bastıran Kiyoka, tramvaydan trene aktarma yaptı ve oraya en kısa sürede varmak için en kestirme yolu seçerek aceleyle yoluna devam etti.

Hava hâlâ aydınlıkken gideceği yere varabileceğinden şüpheliydi.

Kiyoka, geçen gün Toprak Örümceği'yle karşılaşmasının nasıl sonuçlandığına bakarak, gece vakti bilmediği dağlarda savaşmak zorunda kalırsa ezici bir dezavantaj yaşayacağını tahmin etti.

Tren penceresinin dışından akıp giden manzaraya yan gözle baktı.

Trenin hızı her zamankinden çok daha yavaştı; daha hızlı, daha hızlı gitmesi gerektiğini haykırmak istiyordu. Ama Kiyoka ne kadar paniğe kapılırsa kapılsın, tren asla hızlanmıyordu.

Kafasında bir dizi uğursuz varsayım ve anı dolaştı.

Soğuk ter durmak bilmiyordu. Sabırsızlık kalbini kemirirken ve belki de olacakların habercisi olan kara bulutlar tepesinde dönerken, Kiyoka'nın düşünceleri durma noktasına geldi.

Beş duyusu gayet iyi çalışıyordu, ancak beyni anlık duyuusal deneyimlerini işlemekten başka bir şey yapmayı reddediyordu.

Sonunda dağa en yakın istasyona vardığında, güneş gökyüzünde çoktan alçalmıştı.

Kapı açılır açılmaz Kiyoka kelimenin tam anlamıyla trenden uçtu ve son sürat koşarak istasyondan ayrıldı.

Güneş ışığını neredeyse tamamen kapatacak kadar yoğun bulutlardan hafif bir yağmur yağıyordu.

O tanıdık bana geldiğinden beri ne kadar zaman geçti? Ne kadar zamandır...?

Çamurlu yol boyunca koştu, bulanık suyu tekmeledi. Koştu ve koştu. Neredeyse ayağı takılsa bile, nefessiz kalsa bile. Yağmurdan sıırılsıklam olsa bile.

Eğer Itsuto ve diğerleri tanıdıklarını gönderdiklerinde zaten zor durumdaysalar, o zaman son birkaç saat boyunca nasıl dayanabilmişlerdi? Gerçekten de dayanabildiler mi?

Kiyoka soğukkanlılığını korumak için elinden geleni yapmıştı ama akli sadece korkunç önsezilerle doluydu.

Bu yüzden .

Düz ama asfaltsız köy yolunda koşarken birkaç alçak dağa rastladı.

Çılgınca koşuşturması sayesinde buraya beklediğinden daha erken varmış olmasına rağmen, kendisine verilen bilgilerden Toprak Örümceği'nin hangi dağda yuvalandığını tespit etmek zordu.

Konsantre.

Kiyoka gözlerini kapadı ve duyularını keskinleştirdi. Kötü bir kokuya benzeyen iğrenç bir his ona saldırdı ve onu doğru yöne yönlendirdi.

Şurada.

Uzun süre koştuğu için Kiyoka'nın bacakları kurşun gibi olmuştu ve aldığı her nefeste boğazı ve ciğerleri ağrıyordu. Yine de ilerlemeye devam etti.

Dağ yabaniydi ve takip edebileceği bir yol yoktu.

Sonunda, Itsuto'nun grubunun geçtiği yeri zar zor bulmayı başardı; ağaç dallarının ve çalılarının tek bir kişinin genişliğini alacak kadar kesildiği bir alan.

Yağmur nedeniyle çamurlu olan dağ arazisi kaygandı ve yürümesi zordu. Dağdan aşağı kayarsa her şeyini kaybedebilirdi, bu yüzden dikkatle tırmandı ama bu onun zamanını tüketti.

Üstelik eğrelti otlarını, bambu otlarını ve sarmaşık çalılıklarını da bir kenara itmesi gerekiyordu, bu yüzden salyangoz hızında ilerledi.

Ağaç yapraklarına çarpan yağmurun sesi ve bir yaygaraya dönüştü.

Gün batımı yaklaşıyordu ve hava bu kadar kötüyken çevresi şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde karardı.

İşin iyi tarafı, sonbaharın henüz başlarında olduğumuz için günlerin olabildiğince kısa olmamasıydı. Yine de ayıracak zamanı yoktu.

Kiyoka teoride Yeteneği ile yolu aydınlatmak için bir alev yaratabilecek olsa da, yağmur bir sorun teşkil ediyordu. Bu havada alevi korumak enerjisini tüketecekti. Buraya kadar gelebilmek için fiziksel dayanıklılığını zaten göz ardı etmişti, bu yüzden en azından Yeteneğiyle savaşmak için ihtiyaç duyacağı enerjiyi korumak istiyordu.

Attığı her adımda, hayaletimsi bir aura bedenini ve ruhunu donduruyor, gittikçe kalınlaşıyor gibiydi.

Titremeye başlamıştı ama bunun yağmurun soğğundan mı, dövüşün yaklaşmasını beklemekten mi yoksa korkudan mı kaynaklandığını bilemiyordu.

Daha hızlı gitmesi gerektiğini bilmesine rağmen, içgüdüleri aksini yapması için ona bağııyordu. Daha ileri gitmemesi için ona yalvarıyorlardı.

Korkmak için hiç vaktim yok.

Şimdi duracak değildi. İçgüdülerini iradesine boyun eğmeye zorlayan Kiyoka ilerlemeye devam etti.

Birdenbire boğucu bir aura tarafından saldırıya uğradı.

Önünde görebildiği tek şey ağaçlar ve çalılardı ama ileride kötü bir şey olduğunu biliyordu. Bir Hediye Kullanıcısı olarak sezgileri onu yanlış yönlendirmeyecekti.

Ba-dump, ba-dump. Kalp atışları kulaklarını tırmalıyordu.

Devam , itin. Bakma. Bakma. Bakma.

Kiyoka'nın içinde birbiriyle çelişen dürtüler savaşıyor, düşüncelerini köreltiyordu.

Ağzının içi kurudu. Koku alma duyusu kayboldu. İşitme duyusu kayboldu. Kiyoka önündeki yola o kadar yoğun bir şekilde ki ellerinin, ayaklarının ve hatta kendi nefesinin bile farkına varamadı.

Sonunda önündeki sahne açılana kadar. "Ha?"

Dudaklarından aptalca bir nefes kaçtı.

Bu noktaya kadar pek çok dehşet verici manzaraya tanık olmuştu. Trajik durumlar ve iğrenç olaylar. Ama yine de... hiçbir şey, *hiçbir şey* bu anı anlamlandırmasına yardımcı olamazdı.

İşitme geri döndüğünde, yağmurun gürültüsünü ve bir şeyin yenme sesini duydu. Burnuna nemli toprağın taş kokusuyla karışan eşsiz kan kokusu çarptı. Ve sonra gözleri bir şeye takıldı.

Bir ağaç dalına takılan bir şey, solgun dağ ormanının ortasında yıpranmış bir paçavra gibiydi.

Dağınık ve toprağın koyu kahverengi rengine karışmış bir şey.

Devasa, simsiyah bir örümceğin ön ayakları tarafından ezilmiş bir şey.

Aşağıya muazzam miktarda kan damladı. Kıpırmızı tonu yağmur perdesindeki tek canlı görüntüydü.

"Bay Godou...?"

Yiğitçe bir çığlık geldi. Doğaüstü bir güçle, ön ayak yanlış yöne doğru sarsıldı, bıçakladığı şeyi yerinden oynattı ve bir oyuncak bebek gibi yuvarlanmasına izin verdi.

O "şey" bir insandı. Kiyoka'nın çok iyi tanıdığı biri. "Bay Godou!"

Kiyoka neredeyse ona doğru uçuyordu. Adamı kaldırmaya gitti, ancak adam ona uzandığı anda durdu.

Itsuto'nun midesinde kocaman bir delik vardı. Kısa soluklarla hırıltılar çıkarıyordu. Yara o kadar büyüktü ki, Kiyoka'ya sanki biri ona dokunsa Itsuto parçalanacakmış gibi geldi.

"Bay Godou."

Kelimeleri doğru çıkmadı.

Keşke onun yerine iyileştirme yeteneğini miras almış olsaydı; Kiyoka'nın hâlâ donmuş olan aklına gelen tek düşünce buydu.

Boğulan kan yüzünden dudakları ve ağzı parlak kırmızıya boyanmış olan Itsuto, Kiyoka'ya baktı ve çarpık, belirsiz bir gülümseme verdi.

"Kiyoka. Koumyouin, seni... göndermiş olmalı..."

Itsuto'nun gözleri kıpırdadı. Kiyoka adamın baktığı yere döndüğünde, Koumyouin'in bir ağaca yaslanmış, tamamen hareketsiz olduğunu gördü.

Ciddi şekilde yaralanmıştı. Bacaklarından biri neredeyse kopmak üzereydi ve böğründe kanlı bir yara vardı. Kiyoka adamın hâlâ nefes alıp almadığını ya da yaralarının ölümcül olup olmadığını anlayamadı.

Kiyoka kısa bir inilti duydu ve panik içinde Itsuto'ya döndü.

"Bay Godou! Bay Godou, yapamam... Ne yapacağımı bilmiyorum..."

Kiyoka bunalmıştı. Ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Zihni çalışır durumda olsaydı bile, kendisi için çok önemli olan bu adama nasıl yardım edeceğini bilemezdi.

Hayır, Kiyoka'nın bilmediği bir şey değildi.

Itsuto kurtarılamayacak kadar çoktan ölmüştü. Kiyoka bunu kabul etmek istemiyordu.

"Hepsi benim hatam."

"Neden...? Böyle söyleme."

Kiyoka hemen arkasına bir bariyer çekti. Bu neredeyse bilinçsizce yapılmış bir hareketti. Devasa örümcek hırıltılı bir çığlık atarak kalkana çarptı ve geri itildi. Tüm bunlar olurken, Kiyoka bir kez bile Itsuto'ya dönmedi.

Gözlerini kırpmadan akıl hocasına baktı.

Adamın elini kendi elinin içine aldı. Her zamankinden daha ağırdı ve yağmurdan öylesine kayganlaşmıştı ki her an adamın elinden kayıp gidecekmiş gibi hissediyordu.

"dilerim. Özür dilerim, Kiyoka..." "..."

"Sana seçim yapmanı söyleyen bendim... ama bu... bu değildi..."

"Bu şu anda önemli değil."

"Üzgünüm... Kiyoka. şey için... Hepsi için."

"Bay Godou...!"

"Özür dilerim. Sana bunu yüklediğim için özür dilerim."

Itsuto bozuk bir plak gibi özürlerini dile getirirken gözlerinden akan yaşlar yağmura karıştı.

Gözlerindeki ışık yavaş yavaş soldu ve içi boş cam boncuklara dönüştü. Kiyoka'nın sıkıca tuttuğu elindeki sıcaklık azaldı, sertleşti ve soğudu.

Kiyoka oturduğu yerden kıpırdayamadı, gözleri çoktan fal taşı gibi açılmıştı.

Itsuto ölmüştü.

Godou ve Koumyouin'in yanlarında getirdikleri birkaç birim üyesinin cesetleri etrafa saçılmıştı. Ceset sayısının göze çarpacak kadar az olması, Toprak Örumceği'nin dayanıklılığını geri kazanmak için geri kalanları yediği anlamına geliyor olmalıydı.

Kiyoka hepsini tanıyordu. Onlarla konuşmuştu. Onlara karşı bambu eğitim kılıçlarıyla dövüşmüş ve hatta onların yanında Grotesklerle karşı karşıya gelmişti.

Her biri çok kolay bir şekilde sessiz et yığınlarına dönüşmüştü.

İşler neden bu gelmişti? Nerede yanlış yapmıştı?

Bu trajediyi önlemek için ne yapabilirdi?

Ondan sonra işler bulanıklaştı.

Soğuktan uyuşmuş eliyle en sevdiği kılıcını kınından çıkarmak için mücadele ettiği noktaya kadar hatırlıyordu. O andan itibaren zihninden bölük pörçük sesler ve görüntüler gelip geçiyordu. Toprak Örumceği'nin Itsuto ve diğerleriyle savaşırken aldığı yaralar yüzünden zayıfladığını kesinlikle biliyordu.

Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin üyeleri, onun hareketlerini köreltmek ve gücünü azaltmak için hayatlarını feda .

Sonuç olarak, Kiyoka zayıf düşmüş Toprak Örumceği'ni kendi başına yok etmeyi başardı, onu kayalık bir uçurumun altına sürükledi ve ardından

Devasa gövdesini defalarca mühürledi, sanki bir şeyi diker gibi mühür üstüne mühür istifledi.

Onu tamamen öldürmeye ve kazımaya niyetlenmişti.

Ama bu gerçekleşmedi. Kılıcını -büyülü bir kılıçtı bu- Toprak Örümceği'ne hararetle kaç kez sapsa sapsın, yaratık ölmedi. Yaratık yaşamla seğirmeye devam etti ve hayaletimsi aurası en ufak bir azalma göstermedi. Karnını ikiye ayırıp başını kesmek bile yeterli olmadı.

Başka çaresi kalmayan Kiyoka, Grotesquerie'yi ve onun hayalet aurasını kontrol altına almak üzere sert bir mühür oluşturmak için sihirli kılıcını aracı olarak kullandı.

Bu Kiyoka'nın ilk intikam eylemiydi. Kadim bir Grotesquerie'yi tek başına alt etmek başlı başına muhteşem bir başarıydı ama Toprak Örümceği hareket etmeyi bıraktığında bile Kiyoka hiçbir başarı hissi duymadı. Hiçbir şey kazanmamıştı.

Her şeyini kaybetmişti.

Yağan yağmur damlaları ağaçlara sertçe vuruyordu. Dökülüyor, dökülüyor, sanki her şeyi silecekmiş gibi.

Kiyoka'nın anıları Itsuto'nun cenazesi sırasında yeniden netleşti.

Başkente nasıl geri döndüğünden ya da sonrasında ne yaptığından emin değildi.

Bildiği sonraki şey, Yoshito onu yakasından tutmuşken Itsuto'nun cenazesinde olduğuydu.

"Canın cehenneme! Buraya gelmeye çok cesaretin var, katil!" "..."

"Kendin için söyleyecek bir şeyin yok mu, pislik?! Çekil şu lanet suratımdan!"

Yoshito yumruğunu kaldırıp Kiyoka'ya doğru savurdu ve Kiyoka da yumruğu kabul . Kiyoka hiçbir direniş göstermediği için uçarak geri döndü,

bir duvara çarparak.

Bir miktar darbe vardı. Ancak Kiyoka zel bir Şey hissedemedi.

Yoshito kesinlikle haklı.

Kiyoka'nın kendi adına söyleyecek hiçbir Şeyi yoktu.

O günü sayısız kez düşündüğünde, her zaman farklı bir sonuç, farklı bir gelecek hayal ederdi. Ağlamayacaktı. Buna hakkı yoktu.

Düşünceleri tamamen tek bir soruya odaklanmıştı: Herkesi kurtarmak için ne yapabilmirdi?

Ya Itsuto ona geleceğini sorduktan sonra ilk iş olarak orduya katılmayı seçseydi...?

Itsuto onu Dünya rmceğini ortadan kaldırma görevine katılmaya davet ettiğinde, ya Kiyoka kendine karşı dürüst olsaydı ve gitmeyi kabul etseydi?

Ya anlamsız çalıŐmalarına kadar kapılmak yerine hemen yeniden düŐünüp onların peŐine düŐseydi?

Kiyoka savaş gücünün bir parçası olsaydı, belki de başlangıçta hiç kayıp olmazdı ve Dünya rmceğini yenmeyi baŐarabilirlerdi. Belki de Itsuto'yu kurtarmak için zamanında oraya varabilirdi.

Belki. Belki.

Bir daha asla geri dönemeyeceğini bu ayrışma noktalarını her piŐmanlıklarını yeniden yaşıyordu.

Keşke o zamana geri dnebilseydi; keşke zamanı geri alabilseydi ya da lleri geri getirebilseydi.

Bu gibi boş düşüncelerle oyalanmaktan başka bir Şey yapamıyordu. "zr dilerim."

Kiyoka'nın zr karşısında Yoshito'nun yüzü kıpkırmızı oldu. Çocuğın gözlerinden yaşlar szld.

Kiyoka, Yoshito'nun ona bir kez daha vurmaya hazırlanmasını izlerken sessizliğini korudu.

Yoshito ona vurmaktan vazgemese, hatta onu öldürmeye çalışsa bile, Kiyoka Şikayet etmeye hakkı olduğunu düŐünmüyordu, ama

diğer konuklar umutsuzca çocuğu durdurmaya çalıştı.

"Canın cehenneme! Canın cehenneme! Babam öldüğünde sen neden hala hayattasın... Babam öldüğünde...!"

Yoshito'nun ağlamaklı haykırışı tüm alanda yankılandı.

"Katil. Seni öldüreceğim." Katılımcılar sessizliğı bozan bu korkunç sözler karşısında soluk soluğa kaldılar.

"çocuk, şey... Eminim iyi durumdadır. Bana tek bir kelime bile göndermiyor ama karım arada sırada ondan mektup alıyor."

"Bana bu ülkedeki hediye kullanıcılarının çağın gerisinde kaldığından ve bizden çok daha ileri bir ülkede hediye ve sanatları öğreneceğinden bahsetti ama bunların hepsi bana inat olsun diye olmalı, değil mi? Ha-ha."

Itsuto bunu Kiyoka'ya acı bir gülümsemeyle anlatmıştı ama...

Bay Godou, gerçekten seviliyordunuz... Belli olmadığından değil.

Elbette onun gibi dürüst ve karakterli bir adama hayranlık duyulacaktır.

Yoshito asi bir dönemde olsa da, sonuçta babasını seviyordu. Bu, Itsuto'yu kurtaramadığı için Kiyoka'yı kınaması için daha fazla nedendi.

Çünkü babasının ölümünden sorumlu olan kişi Kiyoka'dan başkası değildi.

Kiyoka'nın naifliğı, tereddütleri ve toyluğı, yeri doldurulamayacak bir adamın hayatına mal olmuştu. Çok ağır bir suç. Kendi hayatını feda etmesi bile yeterli olmayacaktı.

Telafi etmenin bir yolu yoktu.

"Seni öldüreceğim! Yemin ederim seni öldüreceğim!"

Yoshito kendisini tutan kişilerden kurtuldu ve Kiyoka'nın yanına geldi. Kiyoka gözlerini kapadı, kendisine atılacak her şeyi kabul etmeye hazırды ki o anda...

"Bunu böyle bırakabilir misin?"

Herkes gözlerini bu sakin sese doğru çevirdi. Yoshito da hareket etmeyi bıraktı ve yavaşça aynı yöne döndü.

Koumyouin'di.

Askeri ceketi omuzlarına dökülmüştü ve büyük olasılıkla doktor olan beyaz önlüklü bir adam tarafından tekerlekli sandalyede itiliyordu.

Hastane önlüğünün altındaki her şey kanla ıslanmış bandajlarla sarılıydı ve acı çekiyor gibi görünüyordu.

"Yoshito, benim için onu oraya bırakabilir misin? Lütfen. Eğer hala tatmin olmadıysan... o zaman beni öldür."

Yoshito, yüzünde acı dolu bir ifade ve alnında gergin bir terle yalvaran Koumyouin'e sessizce baktı.

"Ben de komutanı koruyamadım. Ben onun emir subayıydım, yine de dışarı çıkmayı başaran tek kişi ben oldum. Komutanı kurtaramayan bendim, yani benim suçum çok daha ağır. Yanılıyor muyum?"

"..."

"Yani, lütfen."

Koumyouin'in yaraları ağırdı.

Savaşın üzerinden sadece birkaç gün geçmişti ve iyileşmesine imkân yoktu. Üzerinde ne kadar iyileştirme sanatı kullanılmış olursa olsun ve hangi son teknoloji tıbbi tedavilerden geçmiş olursa olsun, kesinlikle yatak istirahatine mahkûm edilmesi gerekiyordu. Yataktan kalkıp tekerlekli sandalyeye oturmak bile Koumyouin'i bayıltacak kadar şiddetli bir acıya neden olduysa Kiyoka şaşırırmazdı.

"Lütfen... Lütfen."

Koumyouin başını eğerek öne doğru eğildi, tekerlekli sandalyeden yuvarlanarak Yoshito'nun önünde yere secde etti. Bu hareket yaralarından birini açmış olmalıydı ki taze kan bandajlarının arasından sızarak yere damladı.

Yoshito bile yumruğunu yavaşça indirirken bu manzaradan etkilenmiş görünüyordu.

"...Seni affettiğimi sanma, Kiyoka Kudou. Babamın çektiği acının aynısını senin de çekmeni sağlayacağım."

Yoshito ona dik dik baktı, gözleri yoğun bir nefretle doluydu ve sırtı titreyerek oradan ayrıldı.

Koumyouin yerden kaldırılıp tekerlekli sandalyeyle yanına getirildiğinde Kiyoka nihayet başını kaldırdı.

"Kiyoka."

"...Bay Koumyouin."

"Bu bakış da neyin nesi?"

"Yani... Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim."

Kiyoka her gibi bir cevap vermeyi zar zor başardı.

Savaştan bu yana, Kiyoka'nın yüz kasları tamamen hareket etmeyi bırakmıştı ve başlangıçta hiçbir zaman çok konuşkan olmamasına rağmen, şimdi zar zor herhangi bir kelime çıkarabiliyordu.

Itsuto, Koumyouin, Godous ve geride kalan diğer birim üyelerine karşı duyduğu suçluluk duygusu ağır basmış ve Yoshito'dan özür dilemek için içinde kalan her şeyi ortaya koymuştu.

"Bu senin hatan değil."

"Hayır. Bu benim hatamdı, en başından beri seninle gelmeliydim. Dünya Örümceği'yle savaşmayı kabul etmeliydim."

"Böyle bir şey olmayacaktı." "Hayır..."

Bir yolu olmalıydı."

Dişlerini sıktı ve ellerini yumruk yaptı.

Itsuto, Kiyoka'dan kendileriyle birlikte gelmesini ve Toprak Örümceği'ni ortadan kaldırmasını açıkça istemişti.

Ancak Kiyoka olgunlaşmamış bir çocuk gibi surat asmış ve daveti inatla reddetmişti. Bu yüzden hepsi yaralandı ve hayatlarını kaybetti. Keşke Kiyoka da orada olsaydı, belki de Toprak Örümceği'ni çok fazla kayıp vermeden öldürebilirlerdi.

Eğer bu onun hatası değilse, kimin hatasıydı?

"Ama en başta seni uzaklaştıran komutan. Doldurman gereken rol yerine hayallerine odaklanmanı söyleyen de o."

"Rüyalar!" Kiyoka bağırırdı, adam onu ikna etmeye çalışırken neredeyse Koumyouin'in sözünü kesiyordu. "Her şeyin bu hale gelmesinin nedeni o tatlı saçmalıklarla dikkatimin dağılmasına izin vermem!"

"...Kiyoka."

Kiyoka'ya bakan Koumyouin'in gözlerinde kederli bir titreme vardı.

"O dağa gitmeden bir gün önce komutanla konuştum. Ona seni neden görevden aldığını sordum."

"..."

"Komutan hala net bir cevap vermedi. Ancak..." Solgun Koumyouin yavaşça gözlerini kapattı. "Sen çok güçlüsün. Şu anki çağın en güçlü Hediye Kullanıcısı. İçinde o kadar büyük bir güç var. İşte bu yüzden... bu kadar büyük bir güçle birlikte gelen görev ve sorumluluğu kendin için tanımanı istedi. Komutan doğduğun andan itibaren sana çizilen rotayı takip etmeni değil, geleceğini kendin seçme kararlılığını bulmanı istedi."

İşte . Kiyoka her şeyi fark etmişti.

Sıradan bir genç adam olarak sakın bir hayat ya da bir Hediye Kullanıcısı olarak sürekli savaş halinde bir hayat. Önünde her iki seçenek de varken, Kiyoka hemen ikincisini seçmeliydi. İşin gerçeği buydu.

Itsuto hayatını kaybetmişti çünkü Kiyoka bunu yapamamıştı.

-Çünkü Kiyoka kararsızdı. Kiyoka, Itsuto'nun beklentilerini karşılayamamıştı.

Kendi hayallerimi, böyle idealist ve saf bir şeyi deneyimleme şansına kapıldım.

Gözlerinin önünde bir rüya kadar çekici, güzel ve ilk akşam yıldızı gibi ışıltılı bir şey sallanırken bile Hediye-Kullanıcı rolünü kararlılıkla seçmek. Bu kararlılığa sahip olması gerekiyordu.

Itsuto, Kiyoka'nın hayallerinden vazgeçip kan dökme yolunda yürümeyi tercih etmesini beklemişti.

Kiyoka kendisiyle alay etmekten kendini alamadı.

Adamın beklentilerini ayaklar altına alırken bu kadar basit bir şeyi fark edememesi, Itsuto'ya oldukça aptal görünmesine neden olmuş olmalı,

Olgunlaşmamış olduğunu söyleyerek kendini mazur gösterebilirdi.

Ancak, bu toyluğu ona yeri doldurulamaz bir şeyi kaybettirmişti.

"Ben... Ben aptaldım. Bay Godou'nun niyetini tamamen anlayamadım."

Güçlü mü? Herkesten daha mı güçlü? En önemli anda bu gücü kullanmayı ihmal ederse, o zaman hiçbirinin anlamı kalmazdı.

Kararını verdiğini sanmakla hata etmişti.

Eğer güçlüyse, gönülsüz olmayı asla göze alamazdı. Aynı anda iki rolü birden yerine getirmek? Ne kadar da haklıydı. Sadece boş zamanlarında sahip olduğu gücü kullanarak neyi başarmayı umabilirdi ? Kararını verdiğini iddia edemezdi.

"Artık çok geç," dedi. "Artık her şeyin farkına varmanın hiçbir anlamı yok." "Kiyoka?"

Koumyouin'in sesi tedirginlikle titriyordu. Kiyoka ona aldırmadı ve topuklarının üzerinde döndü.

Burada öylece durup şaşkın şaşkın başarısızlığına ve kaybına ağıt yakarak hiçbir şey başaramazdı. Oyalandığı sürece, bir kez daha başka bir şekilde çok geç kalmayacağını garantisi yoktu. Bu noktadan , zamanını başka bir şey için harcarken asla kendini savaşa atmayacaktı. Bir daha asla kendini affetmeyecekti.

"Ben gidiyorum... Bir daha tereddüt etmeyeceğim."

Kiyoka, Koumyouin'in içini rahatlatmak için ona biraz gülümsemeye çalışmıştı. Ancak Koumyouin gözlerini kapadı ve sanki az önce bir canavarla karşılaşmış gibi yüzünü buruşturdu.

Bir daha asla aynı hatayı yapmayacaktı. O artık bir çocuk, bir çırak değil, bir erkekti. Tereddüt etmeyen biri. Tereddüt etmeyecekti.

Güç sahibi biri olarak, kendini savaşa verirdi. Ona sunulan diğer tüm yollar sadece dikkatini dağıtmak içindi.

Kiyoka arkasına bakmadan cenaze salonunu terk etti.

Sonbaharın korkunç havası, sanki bir rüyadan başka bir şey değilmiş gibi, yerini parlak mavi bir gökyüzüne bırakmıştı. Ancak gökyüzüne baksa bile göğsünde pişmanlıktan başka bir şey hissetmeyecek, en ufak bir rahatlama yaşamayacaktı.

Itsuto'nun öldüğü gün yağan yağmurun iniltisi hâlâ Kiyoka'nın kulaklarında yankılanıyordu.

Sorun değil.

Bu, şu anda nasıl hissettiğini asla unutmamasını sağlayacaktı: eski haline karşı dayanılmaz derecede kızgın ve hayal kırıklığına uğramıştı.



Geçmişin yağmurları hızla uzaklarda kayboldu.

Kahve fincanından yükselen buharlı koku onu tekrar şimdiki zamana çekti.

Kiyoka'nın karşısındaki Koumyouin de ruhunu geçmişte bir yerlerde bırakmış gibi görünüyordu.

"Asla Zihin Aslında, I al geri ne I dedi ki,"
Koumyouin aniden mırıldandı.

"Neyi geri alayım?"

Kiyoka'ya göre, Koumyouin'in geri alması gereken pek çok nezaketsiz ya da düşüncesiz yorumu vardı. Tam olarak hangisinden bahsediyordu?

Gerçek bir şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve Koumyouin garip bir şekilde yanağını kaşıdı.

"Hiç değişmediğini söylediğimde." "Oh, o mu?"

"...Sanki aralarından seçim yapabileceğiniz bir sürü seçenek varmış gibi konuşmayın."

"Evet, vardı."

Taş suratlı Kiyoka kahve fincanını dudaklarına götürdü.

Boğazından aşağı süzülen kahve biraz ılıktı ama yine de lezzetli ve aromalıydı. *İyi çekirdekler kullanmış ve özenle demlemiş olmalıydılar.*

Bunu kendisi de yapmak isterdi ama ordudan ayrıldıktan sonra evde kahve konusunda takıntılı olmaya başlarsa Miyo'nun ona ne diyeceğini merak ediyordu.

"Değişmişsin. Komutan olduğunuzda böyle düşünmemiştim ama şimdi evlendiğinize göre? Evet, değişmişsin."

"...Ben hala her zaman olduğum gibiyim."

"Hayır, sen farklısın. Komutan Godou'nun cenazesinde takındığın yüz ifadesini takınmıyorsun, değil mi?"

Kiyoka'nın kendi yüzünün neye benzediğini doğrulamasının hiçbir yolu yoktu. Koumyouin'in ne demek istediğini anlamamış gibi davranarak sessiz kaldığında, adam devam etti.

"Geçen gün seni görene kadar yüzünde hep gergin, gergin bir ifade vardı. Sanki her an kopacak kadar gergin bir ip ya da iplik gibi... Bunun bir kısmı benim hatam, değil mi? Bir süredir senden özür dilemek istiyordum."

Kiyoka, Koumyouin'in ne söylemeye çalıştığına dair bir fikir edinmişti.

Belli ki o günden bu yana olgunlaşmıştı. Mükemmel olmasa da, Koumyouin'in o zamanlar neler hissettiğini hayal edebiliyor ve anlayabiliyordu... ve Yoshito'nun da neler hissettiğini.

"Cenazede karşılaştığımızda sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"..."

"Muhtemelen haksız değildim. Ama bunu söylemem de doğru değildi.

Her neyse, o zamanlar sana söylemem gereken şey bu değildi."

Koumyouin'in duyarsızlığı göz önüne alındığında, Kiyoka adamın sonunda bu sonuca varmak için ne kadar endişelendiğini, düşündüğünü ve pişmanlık duyduğunu merak etti. Bunu hayal etmek bile ona oldukça iyi bir fikir veriyordu.

Elbette Koumyouin'in ona söylediklerini hatırlıyordu. Unutması onun için zor olacaktı.

Itsuto'nun Kiyoka'nın önüne iki seçenek koyduğunu söylemişti: hayalleri ya da Hediye Kullanıcısı olarak görevi.

"Şimdi ben de anlıyorum. Komutan gerçekten kararlı olup olmadığını sorgulamak istedi. Buna hiç şüphe yok. Bahse girerim, Yeteneğini kullanmanın dışında bir yol seçseydin bile, o da seni desteklemeyi ."

"..."

"Komutan sadece kararlı olup olmadığını sormuyordu; muhtemelen size farklı bir yol seçmeniz için son bir şans vermek istiyordu.

Kendin için bir hayat. Sen onun için gerçekten önemliydin."

Kiyoka fincanını sessizce tabağına geri koydu. Hafif bir çınlama sesi duyuldu.

"Ve tam olarak düşünmediğim, cevaplara ulaşmadan her şeyi önüne serdiğim için, kendini olması gerekenden çok daha fazla suçladın."

"...Haklı olabilirsin."

İçini çeken Kiyoka doğruca Koumyouin'e baktı.

Her zamanki gibi, adamın iyi kalpli düşünce tarzı yüz hatlarıyla tamamen çelişiyordu. Umutlu bir sonuca götürmek onun uzmanlık alanıydı.

"Sen de ben de çok toyduk. Hem de umutsuzca."

"Elbette öyleydik."

"Zaman geçtikçe duygularım yatıştı ve pozisyonlarım değişti... Ancak o zaman bazı şeyler nihayet netleşti."

Koumyouin gibi Kiyoka da bir süre Itsuto'nun gerçek niyetini anlamıştı. Ancak birlik komutanı olduktan, kendine birçok ast edindikten ve onlarla birlikte savaştıktan sonra anlamıştı.

Kiyoka artık Itsuto'nun öncelikle onun kararlılığını sınıdığını biliyordu. Bununla birlikte, Itsuto'nun bir parçası da Kiyoka'nın kendi hayallerine sahip olmasını istiyor olmalıydı. Kiyoka'nın genç yaştan itibaren omuzlarına yüklenen ağır sorumluluklardan uzaklaşarak bir kaçış yolu bulmasının iyi olacağına inanmış olmalıydı.

Kiyoka için Itsuto her zaman iyi kalpli bir akıl hocası olmuştu; bir rehber, bir baba ve bir ağabey.

"Biliyor musun, Kiyoka, şey..." "Evet?"

"Ordudan ayrılmayı planladığınızı duyduğumda, size söyleyeyim, bu benim için bir şok oldu."

"Bunu görebiliyorum. Ben bile bir seçim yapabileceğim günün geleceğini düşünmemiştim."

O zaman neden? Koumyouin'in gözleri bu soruyla doldu.

Kiyoka gergin bir gülümseme verdi.

Elbette Koumyouin'in kafası karışacaktı. Kiyoka orduya katılmayı seçtiği günden itibaren, okuldan ayrılma dilekçesini yazacak kadar diğer tüm uğraşlardan tamamen uzak durmuştu. Doğal olarak ailesi okulu tamamen bırakmasına izin vermemişti ama Kiyoka bu konuda ciddiye di.

Bir zamanlar çok sıkı çalıştığı dersler, kurslar ve araştırmalar için sadece en azını yaptı ve bunun yerine tüm zamanını Groteskleri yok etmekle geçirdi.

Kiyoka kendini o kadar soyutlamıştı ki diğer her şey onun için bir baş belası haline gelmişti ve mezun olana kadar Grotesklerle yüzleşmeye devam etti, bunun üzerine hemen orduya katıldı.

Hocaları, üst sınıflar ve diğer sınıf arkadaşları Kiyoka'daki değişimden yakınıyor gibiydi ve onunla epey zaman geçirmiş olan Chida neyin değiştiğini öğrenmek için onu sıkıştırmıştı ama Kiyoka ona cevap verememişti. Çok geçmeden herkes ondan uzaklaşmıştı.

Başından beri yalnız kalmakta hiç zorlanmamış olsa da, o günden sonra yalnızlığa doğru inişi daha da hızlandı.

Hediye kullanıcısı rolünü yerine getirme konusunda bu kadar inatçı olmasının ve karşısına çıkan tüm evlilik adaylarına bu kadar soğuk davranmasının nedeni muhtemelen buydu.

Farkına bile varmadan, reddedilmeyi bekleyen insanlarla ilişkiye girme alışkanlığı geliştirmişti.

Asker olmak, Kiyoka için o günden beri kim olduğunun bir tür simgesiydi. Bir hevesle bir kenara atabileceği önemsiz bir şey değildi.

Ancak.

"Bay Godou beni nişanlandıktan sonra görseydi, muhtemelen yine aynı iki seçeneği yüzüme vururdu."

Sanki ona ya birini ya da diğerini seçmesini ve tüm bunlar hakkında gönülsüz olmamasını söylüyordu. Kiyoka, Itsuto'nun onu yine böyle yönlendirmeye çalışacağından emindi.

"Ve eğer bu sefer bir Hediye-Kullanıcı olarak görevimi seçseydim... muhtemelen beni yumruklardı."

Itsuto ailesine de değer verirdi.

Kiyoka'nın eşi olan kadın, seçkin bir ailenin evde kalıp tüm ev işlerini üstlenen ortalama eşlerinden biraz farklıydı. Kudous için biçilmiş kaftan olsa da, Kiyoka'nın onu korumak için her şeyini ortaya koyması gerekiyordu, yoksa her an birinin başını belaya sokabilirdi.

Yine de, artık yanında o olmadan kendini hayal edemiyordu.

Bu, ordudan ayrılrsa ve o güne kadar kimliğinin bir parçası haline gelen her şeyle birlikte o gün yaptığı seçimi bir kenara bıraksa bile ona göz kulak olması gerektiği anlamına geliyordu.

Koumyouin güldü, yüzüne alaycı bir gülümseme geldi.

"Ha-ha-ha. Evet, bu sana vurmak için haklı bir sebep olurdu. Buna hiç şüphe yok. Bu sefer doğru kararı verdiğine hiç şüphe yok."

Bahar güneşi pencereden masanın üzerine süzülüyor ve yumuşak bir ışık yayıyordu. İki adam parlak bir sıcaklıkla sarılmıştı.

Kiyoka'nın zihninde uzun süre kalan yağmur sesi tamamen sessizleşmişti.

Kiyoka eve vardığında güneş tamamen batmıştı.

O ve Koumyouin öğleden sonraya kadar konuşmuş, sonra da hava kararmadan önce yollarını ayırmışlardı. Kiyoka iş için istasyona geri dönmüştü ve göz açıp kapayıncaya kadar geç olmuştu.

Evlendikten hemen sonra bu kadar çok çalışmak zorunda kaldığı için kesinlikle biraz hoşnutsuz olsa da, Dünya Örümceği yeniden canlandıysa ve insanlara tekrar saldırıyorsa, dikkatsiz olmayı göze alamazdı.

Bu muhtemelen bir asker olarak son işim olacak.

Bu kez, Toprak Örümceği'ni sonsuza dek yenecek ve en ufak bir endişe duymadan emekli olacaktı. Şimdi bunun gerçekleşmesi için kendini zorlama zamanıydı.

Kiyoka arabasını evin bahçesinde durdurdu ve arabadan inerek girişe doğru yürüdü.

O bunu yaparken, Miyo onu selamlamak için dışarı çıktı, yüzünde hafif bir gülümsemeyle, üzerinde minik çiçek desenleri olan zarif renkli bir kimonoya sarınmıştı.

Kısa, sallantılı adımlarla ona doğru geldi. *Çok sevimli.*

"Ben ."

"Evine hoş geldin, Kiyoka."

Gözleri buluştu ve ikisi de gülümsedi.

Bay Godou, bunu onun zamanında yapacağım.

Ölen sevgili arkadaşını düşündü. Eğer Itsuto bir yerlerde Kiyoka'yı izliyorsa, Kiyoka onun o anda tıpkı geçmişte olduğu gibi neşeyle gülümseyeceğinden emindi.

Uzun yağmurlar dinmiş, sonbahar gelip geçmiş ve kış da geride kalmıştı... Artık bahar gelmişti.

*First
Vignette
Coffer*

Baldızım Çok Tatlı

Tanrım, çok tatlı.

Müstakbel görümcesi Miyo'yu her gördüğünde Hazuki Kudou'nun aklına bu düşünce geliyordu.

"Merhaba, Miyo."

"İyi günler, Hazuki."

Obon Festivali'ne yakın güneşli bir yaz sonu günü. Güneşin sert ışınları dünyayı kavururken, Hazuki her zaman olduğu gibi küçük kardeşi Kiyoka'nın evini ziyaret etmek üzere bir otomobille gelmişti.

Miyo kapıda duruyordu, aşırı zayıf kolları birçok farklı paketle dolup taşıyordu.

...Bir çeşit hediye mi?

Paketlerde çeşitli renklerde kağıtlara sarılmış kutular, ünlü mağazaların kağıt torbaları, kurdelelerle süslenmiş sepetler ve çok daha fazlası vardı.

İlk bakışta bunların birine hediye olduğu anlaşılıyordu ve Miyo'nun elindekilere ek olarak girişe hakim bir dağ gibi yığılmış daha da fazlası vardı.

Hazuki ne olup bittiğini bilmiyordu ama Miyo ve Yurie'nin hepsini özenle içeri götürmeye çalıştıkları anlaşılıyordu.

"Vay canına, şu hediyelere bak. edeceğim."

"teşekkür ederim. Minnettarım..."

Miyo hafif terli yüzünü yumuşatırken mutlu görünüyordu.

Hazuki de onlara katıldı ve üçü birden işe koyulunca, göz korkutucu hediye yığınına birkaç seferde hızlıca salona taşıldılar.

Ancak, Şimdi salon hepsi tarafından ele geçirilmiŐti.

Paketler renk ve Şekil çeŐitliliĐiyle heyecan verici grnse de, kimseye manevra yapacak alan bırakmıyordu ve Hazuki paketleri amanın getireceği temizlik masrafını düŐününce can sıkıcı görünüyorlardı.

İnanılmaz sayıda hediye. Onları taŐırken Hazuki neden orada olduklarını merak etti.

"ok *fazla* var... Bunlar Kiyoka için geçmiş olsun hediyeleri olmalı, değil mi?" Hazuki katlanabilir bir vantilatörle kendini serinletirken yorgun bir i çekiŐle sordu, Miyo yüzünü buruŐturarak başını salladı.

"Evet, doğru. Son birkaç gündür birbiri ardına oldu." "Gerçekten de dur durak bilmedi."

Yurie, Miyo'nun yanında başını salladı.

"Gerçekten can sıkıcı, değil mi?"

Sadece bir hafta önce, Kiyoka Mezarlık Alanındaki bir görev sırasında düşmüş ve uyanmadan önce birkaç gün bilincini kaybetmişti.

Bilinçsiz bir durumda olmak, başka bir deyişle uzun bir uykuda olmak, kulağa çok da endişelenecek bir ŐeymiŐ gibi gelmeyebilir. Ancak bu, kişinin yiyemeyeceği, iemeyeceği ya da hareket edemeyeceği anlamına geliyordu.

Bir Hediye kullanıcısının sağlam vücuduna ve olağanüstü dayanıklılığa sahip olan Kiyoka bile bunu zarar görmeden atlatamamıŐtı.

Baygın haldeyken Kiyoka hızla bedensel g kaybetmiŐ ve çok fazla yorgunluk biriktirmiŐti; doktor bu durumdan yola çıkarak, biraz daha geç uyansaydı büyük bir tehlike altında olacağını tespit etti. Doğal olarak, kendisine dinlenmesi ve iyileşmesi için kesin emirler verilmiŐti.

Bu nedenle hâlâ yatağa bağlıydı ve henüz tam olarak iyileŐmemiŐti.

Kimsenin bu konuda yapabileceği pek bir Şey yoktu.

Görev sırasında bir kaza kaçınılmaz bir riskti. Kimsenin suçu yoktu. Ancak...

Durumuyla ilgili haberler ilk etapta tam olarak nasıl ortaya çıkmıştı? Kiyoka'ya yakın olduklarını iddia eden bu insanların ona yığınla geçmiş olsun hediyesi göndermeye baŐlamasını kabul edilemez buluyordu

sakatlığı nedeniyle işten izin aldığına dair yarı doğru dedikodular duyduktan sonra.

"Hediyelerle birlikte mektuplar ve kartlar da var. Kiyoka'ya sordum ve onları ne kadar önemli olduklarına göre sıralamaya başladım ama... yetişemiyorum."

Miyo çöktü, görünüşe göre korkunç bir kayıp yaşıyordu.

Kim olmazdı ki? Sosyal adaba Miyo kadar alışık olmayan biri bile bu kadar çok sayıda hediye sıralamaya çalışırken imkansız bir zaman geçirirdi.

Açıkçası, Miyo'yu bu kadar sıkıntıya soktuklarına inanamıyorum.

Hazuki'nin, gösterişli bir şekilde tüm bu geçmiş olsun hediyelerini gönderen insanlara olan kızgınlığı arttı. Bu durumu görmezden gelemezdi.

"Ben de yardımcı olurum. Hangi ailelerle ilişkimiz olduğunu biliyorum ve ağabeyimin de işi dolayısıyla bağlantısı olduğuna dair genel bir fikrim var."

"Bayan Hazuki...! Çok teşekkür ederim. Bunun çok büyük bir yardımı olacak."

Miyo, ağlamaklı gözlerle teşekkürlerini ifade etmek için tekrar tekrar eğildi ve tekliften derinden etkilenmiş görünüyordu. Neredeyse aşırıya kaçmış gibi görünüyordu.

Ama baldızının yardım için kendisine başvurduğunu görmek Hazuki'yi mutlu etti.

"O zaman bakalım, olur mu?" "Evet."

Hazuki, Miyo ve Yurie ile birlikte devasa hediye yığınının kutularını açmaya koyuldu.

Birbiri ardına hediyelerin ambalajlarını sıyırdıklarında hepsi bir şey fark etti. Geçmiş olsun hediyelerinin dış ambalajları çok çeşitli olsa da, içerikleri şaşırtıcı derecede benzerdi.

"Cidden, daha fazla atıştırmalık mı? Kim hasta bir adama bunları yedirir ki?" Hazuki sıkıntıyla mırıldandı ve Miyo da bir an için ellerini durdurup şaşkınlıkla konuştu.

"Burada da daha çok meyve var... Kimse bu kadarını yiyemez." "Bir sürü de buket var. Ne yapmamız gerekiyor? onlarla?" Yurie ekledi ve üç kadın ortak bir iç çekti.

Kurabiyeler ve çikolatalar. Tatlı çörekler ve tatlı fasulye reçelleri.

İkramların hepsi ya nadir bulunan, ithal mallar ya da ünlü mağazaların ürünleriydi, ancak mutlu olmaları için çok fazla vardı. Aynı ürünler tekrar tekrar ortaya çıktıkça, hepsinden bıktılar.

Ayrıca elma, şeftali ve diğer meyvelerden oluşan hediyeler de vardı.

Bunlar ölçülü olduğunda hoş karşılanan ikramlar olsa da, burada kimsenin tüketemeyeceği kadar çok vardı.

Aynı şey çiçekler için de geçerliydi. Evi kaç buketle süsleyebileceklerinin bir sınırı vardı. Hepsini koysalar burası bir çiçekçi dükkânı olurdu.

"Neyse ki bazı insanlar geçmiş olsun mektupları gönderdi." Miyo ve Yurie, Hazuki'nin yorumu karşısında başlarını salladılar.

"Yine de bu pratik görünüyor."

Hazuki daha sonra, onlar konuşurken açtığı hediyein içinde bir el havlusu olduğunu fark etti.

Oldukça şıktı, çiçek ve dalgalanma deseniyle süslenmişti. Daha da önemlisi, sayıda hediye alsalar bile bozulmayacağı veya çok fazla yer kaplamayacağı için herhangi bir sorun teşkil etmeyecekti.

Hazuki tüm yiyecek maddelerinden o kadar bıkmıştı ki, buna kıyasla havlu son derece düşünceli görünüyordu.

geldiğini görmek için kontrol etti.

"...Ah, bu Ookaito'lardan. Şaşırmadım; belki de askerler geçmiş olsun dileklerini göndermeye alışkındır."

Ailenin adını okuduğunda ağzında acı bir tat yayıldı.

Eski kocasının hediyesi Hazuki'ye biraz karmaşık duygular aşıladı. Kalbindeki yaralar çoktan iyileşmiş olsa da, o hala

o evde yaşanan tatsız şeyleri unutamıyordu.

Hatta Yani, o neredeyse keçe gururlu o Ookaito vardı olmuşturÇok düşüncelisin.

Durumdan habersiz olan Miyo gözlerini kırıştırdı ve başını eğdi.

"Bay ... Bay Kudou'nun patronu, değil mi?" "Evet, o."

"Çok önemli bir ilişkileri var o zaman... Şimdi de, asker tanıdıklarının çoğu geçmiş olsun mektupları göndermiş." Miyo bunu söyledikten sonra Hazuki onun haklı olduğunu anladı.

Hazuki, Miyo'nun konuyla ilgili kendi düşüncelerini aktarırken bu ince ayrıntıyı fark etmesinden etkilendi.

"Bu tür eşyaların gönderilmesinin alıcı için sıkıntı yaratacağını biliyor olmalılar. Çoğu asker muhtemelen daha önce yaralanma nedeniyle hastaneye kaldırılmış ya da aynı şeyi yaşayan yakın bir iş arkadaşı olmuştur."

"Bu mantıklı..."

Hazuki ve şirket chitchatted Uzakta, açılış
Mevcut her zaman mevcut sonra.

Gönderenlerin kim olduğunu bildiklerinden emin olmak için yiyecek maddelerini, çiçekleri ve diğer hediyeleri ayırdılar.

Hediyelerin çokluğuna rağmen, neredeyse sona yaklaşıncaya kadar paket açma işini yavaş yavaş tamamladılar.

Yol boyunca, Miyo'nun elleri aniden, doğal olmayan bir şekilde durdu.

Bunu merak eden Hazuki elinde tuttuğu şeye baktı, ama özellikle sıra dışı bir şey değildi. Sadece yarısı yırtılmış ambalaj kâğıdıyla kaplı bir kutuydu.

"Sorun nedir, Miyo?"

"..."

Hazuki sessiz ve kaskatı kesilmiş olan Miyo'ya baktı.

Hazuki kısmen açılmış pakete daha yakından baktığında, üzerinde kısa bir mesaj bulunan küçük bir kart olduğunu gördü.

Üzerinde çok ciddi bir şey yazıyor olmalı.

Hazuki hiç kimsenin sakat birine açıkça aşağılayıcı ifadeler göndermeyeceğinden emin olsa da, bir ya da iki kartın ağır sözler içermesi mümkündü. Ya da belki de el yazısı Miyo'nun okuyamayacağı kadar kendine özgüydü.

Hazuki biraz gergin hissederek çekingen bir şekilde karta baktı. "Bu..."

Kartı gönderen Yuriko Yagi adında biriydi.

Yagi... Yagiler mi? Hmmm. Oh, onlar işleri iyi gittiğinden beri biraz yükselişte olan kişiler. Öyleyse, kızları...

Hazuki anılarını araştırdı ve o kişinin görüntüsü yavaş yavaş aklına geldi.

"Bu kadını tanıyorum," diye mırıldandı Miyo. "...Çok ama çok güzel, değil mi?"

"Gerçekten öyle."

"Duydum ki... insanlar ona bir lakap bile takmış. Güzel Kokulu Zambak."

Hazuki de aynı şeyi duyduğunu hatırlıyordu.

Yuriko, Miyo'dan bir ya da iki yaş küçüktü. Oldukça çekici özellikleri ve son derece sosyal kişiliği sayesinde, ona kur yapmaya çalışan talipler hakkında pek çok anekdot vardı.

Yüksek sosyete de oldukça ünlüydü, bu da hakkındaki hikayelerin neden Miyo'nun bile kulağına gittiğini açıklıyordu.

Ancak.

"Ailelerimiz birbirlerine karşı hiç dostça davranmadılar mı?"

Hazuki'nin aklına hiçbir şey gelmedi. Yagi ailesi Hediye kullanıcısı değildi ve orduyla da bir bağlantıları yoktu. Onları ve Kudus'u birbirine bağlayan hiçbir şey olmamalıydı. Bu durumda, bu şu anlama geliyordu.

"Eğer Bayan Yuriko'nun adıyla gönderildiyse, o zaman Kiyoka ile kişisel olarak bir şekilde tanışıyor olmalılar."

Şimdi yapmıştı. Hazuki hızla dudaklarını kapattı. Dikkatsiz bir dil .

"..."

"Kartta ne yazıyordu o zaman?"

Hazuki, sessizliğe gömülmüş olan Miyo'nun elinde tuttuğu kartın içeriğine baktı. Sonra o da tıpkı Miyo gibi dondu kaldı.

Bay Kiyoka Kudou. Bir önceki partide birlikte yaptığımız dans, uyanırken gördüğüm bir rüya gibiydi. Hayatım boyunca unutamayacağım bir anı olarak kalacak. Tamamen iyileştiginizde, umarım beni tekrar dansa davet edersiniz. Yuriko Yagi.

Hazuki başını ellerinin arasına almadan önce şaşkınlıkla kartı bir kez daha okudu. *Yuriko bunu göndererek ne yapmaya çalışıyordu?!* Hazuki bağırma isteğini zorlukla bastırmayı başardı.

...Yuriko nişanlandı, değil mi?! Yagiler ona orada ne öğretiyor?!

Sağduyu eksikliği bu kadar aleni bir şeyi açıklayamazdı. Nişanlı bir kadının, kendi nişanlısı olan birine bunu gönderdiğine inanamıyordu.

Yagi ailesinin reisine zihinsel olarak sitem etti, her ne kadar onunla ilgili hatırladıkları bulanık olsa da, kısa bir süre için-

Hazuki aniden fark etti.

Bu çok kötü bir haberdı. Miyo sosyal adabı bilmediğinden, bu tür durumlara karşı bir bağıışıklık geliştirmemişti. Hazuki bir şekilde ona bir şeyler açıklamak zorundaydı.

"M-Miyo, um, so-"

"Anlıyorum. Kiyoka harika bir adam, bu yüzden kadınların onu yalnız bırakmaması mantıklı."

"Miyo-"

"The ilişki arasında ve Kudous ve Yagis gerekir sürdürülmelidir. Bu konuda zaman şikâyetçi olmam."

"Dinle canım, mesele şu ki..."

Miyo ayağa kalktı ve mutfığa yöneldi, Yuriko'dan gelen hediye hâlâ elindeydi.

Miyo, Hazuki'nin görmesini engellemek için yüzündeki ifadeyi gizlemiş olsa da, karakterinin dışında davranıyordu. Belki de kart üzerine oldukça derin düşüncelere dalmıştı.

"Hey, Yurie. Belki de gidip nasıl kontrol etmeliyiz..."

"Ben-gerçekten. Ben de Bayan Miyo'yu hiç böyle görmemiştim."

Kaşları endişeyle çatılmış olan Hazuki ve Yurie birbirlerine başlarını sallayarak mutfığa doğru ilerlediler.

Ses çıkarmamak için mutfak girişinden sessizce baktıklarında, Miyo'nun her zamanki gibi bir şeyler pişirdiğini gördüler. Sıra dışı bir şey yokmuş gibi görünüyordu, bu da onları bir an için rahatlattı.

Ama önceki konuşmalarında Miyo'nun aniden yemek pişirmeye başlamasına neden olan şey neydi?

İki kadın, Miyo'nun onları fark etmesini engellemek için daha iyi bir görünüm elde etmeye çalışırken nefeslerini tuttular.

Tencerede bir şey mi kaynatıyor? En azından öyle görünüyor.

Her şeyin katalizörünü -Yuriko'nun geçmiş olsun hediyesini- içeren kutu zaten boştu. Bu da Miyo'nun içindekileri kaynattığı anlamına geliyordu.

"...Bayan Hazuki, bu kokuyu alıyor musunuz?" "Bu çok eşsiz bir koku..."

Hazuki ve Yurie yüzlerinde tuhaf ifadelerle birbirlerine baktılar.



Kiyoka battaniyesiyle örtülü olarak uyandı.

Bu noktada vücudu büyük ölçüde iyileşmiş olmalıydı. Ancak, doktor Kiyoka'nın gün içinde bayıldığı sürece tam olarak iyileşmediği konusunda ısrar etmişti, bu yüzden emredildiği gibi çok fazla dinleniyordu.

Şimdiye kadar kesinlikle paslanmamışım.

Kiyoka üzgün üzgün oturuyordu. Tam o sırada, odasının dışından gelen bir ses duydu.

"Uyanık mısın, Kiyoka?"

"Evet."

"İçeri girebilir miyim?"

"Devam et."

"Affedersiniz," dedi Miyo, sürgülü kapıyı açıp içeri girerken. Elinde bir servis tepsi vardı ve yüzünde duygularını okumayı imkânsız kılan gizemli bir ifade vardı.

"Biraz erken olabilir ama öğle yemeği , bundan biraz ister misiniz?"

"Elbette, biraz alacağım."

Tencerede pirinç lapası olmalı.

Gücünü geri kazanmak için doğru düzgün, doyurucu bir yemek yemeyi arzulamaya başlamıştı ama şimdilik bir şeylere katlanmak zorundaydı.

Miyo diz çökerek tepsiyi yastığının yanına koydu ve tencerenin kapağını kaldırdı. Kiyoka başını eğmekten kendini alamadı.

"...Bu kokuda sana garip gelen bir şey var mı?" "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır, sadece benim hayal gücüm olabilir ama..."

Son derece normal, dumanı tüten sıcak, saf beyaz bir kase pirinç lapasını andırıyordu. Özellikle kötü bir yanı yoktu; hatta parlayan parlaklığıyla lezzetli görünüyordu.

Ancak, yükselen buhardan Kiyoka'nın burun deliklerine dolan kokuda olağanüstü bir tuhaflık vardı.

Zehir... Belli ki öyle değil, ama...

Bu ona Miyo'yla yeni tanıştığı zamanki kahvaltıyı hatırlattı.

Bu yanlış anlaşılma sadece birkaç ay sonra gerçeğe mi dönüşmüştü? Hayır, hayır, bu noktada onu zehirliyor olamazdı. Miyo'nun böyle bir şey yapacak türden bir kız olmadığını çok iyi biliyordu.

Kiyoka bu kötü kokunun ne olduğunu anlayamadan daireler çizerek düşündü, ama sonunda pes edip kaşığı eline aldı.

Miyo yemeği nasıl hazırlamış olursa olsun, yenilebilir malzemeler kullandığı sürece yemek sorun teşkil etmezdi.

"Ben başlayayım o zaman..." "Devam et."

Yulaf lapasını alıp kaşığı ağzına götürdüğü an...

Kiyoka elini dudaklarına götürdü ve acı içinde geriye düştü.

Korkunçtu. Kesinlikle korkunçtu.

İlk ısırıkta, normalden biraz daha acı olduğu izlenimine kapıldı, ancak daha sonra burnundan garip bir balık ve şifalı bitki kokusu geçti.

Kokunun kaynağı yulaf lapasına karıştırılmış beyaz bir sebze gibi görünüyordu ve Kiyoka bir tanesini her ısırığında güçlü bir kokunun saldırısına uğruyordu.

Bir de sebzenin sertleşmiş toprağa benzeyen dokusu vardı. Bunu sadece son derece nahoş olarak tanımlayabilirdi.

"K-Kiyoka, iyi misin?" "Su..."

"Al."

Bardaktaki suyu bir dikişte içen Kiyoka, nihayet sakinleşmeden önce ciğerlerindeki tüm havayı dışarı attı.

"Tadı hoşunuza gitmedi mi?"

Miyo Kiyokaya bunu sorduğunda, aklına bir düşünce geldi.

Dürüst olmak gerekirse, korkunçtu... ama bunu şimdi burada söylemem gerçekten uygun mu? Miyo yetenekli bir aşçı ve bunun ileride kendine olan güvenini etkilemesi kaçınılmaz. Eğer ona iğrenç olduğunu söylersem, bu onu tekrar incitir.

Hatta, Kiyoka'nın bünyesini düşünerek hazırlamışken, lezzetinden şikâyet etmesi bile yanılttı.

ulaşan Kiyoka yutkundu ve işleri yoluna koymak için tüm gücünü topladı.

"E-er, hayır, ben demezdim... Tadı kesinlikle vücudum için iyi olacak gibi."

"Yiyebileceğini düşünüyor musun?"

"Evet, yiyebilirim. Yiyeceğim."

Kiyoka'nın dudakları kıpırdadı ve hafifçe titreyen eliyle kaşığı alıp yulaf lapasından bir ısırık daha yedi.

İğrenç...! Ama söylediklerim yüzünden hepsini bitirmek zorundayım.

Aldığı her lokmanın tadını inceltmek için yavaşça su içti ve kaşığını ağzına götürmeye devam etti. Yutkunduğunda

Miyo dördüncü lokmasından sonra ona çirkin gerçeği açıkladı.

"Oh, çok sevindim. Size geçmiş olsun hediyesi olarak gönderilen yiyeceklerden birini de ekledim."

"...Geçmiş olsun hediyesi mi? Kimden?"

"Yuriko Yagi adında bir kadın."

Yuriko Yagi, Yuriko Yagi...

Kadın hemen aklına gelmedi. Bir dakikadan fazla derin düşündükten sonra nihayet bir yüze ulaştı.

Oh, o...

Onu olağanüstü güzel bir kadın olarak hatırlıyordu.

Bununla birlikte, Kiyoka'nın başa çıkmakta zorlandığı türden bir kadındı ve birlikte dans etmek için yaptığı ısrarlı davetlere yalnızca bir kez yanıt vermiş, bunun ötesinde herhangi bir etkileşimde bulunmamıştı.

"...Bu gıda maddesinin adı neydi?"

"Görünüşe göre, yabancı ülkelerde uzun süredir kullanılan bir bileşen. Çin tıbbında bile kullanılıyor. İsmine gelince... Okumak benim için çok zordu ama görünüşü zencefil köküne benziyordu."

Adını bile bilmediğiniz bir malzemeyi öylece atmayın

of! Bu çılgılık zihninde yankılanırken, Kiyoka'nın üzerine önsezili bir his .

"Görünüşe göre yediğiniz anda size enerji vermesi gerekiyor.

Notunda 'dinçliğinizi artıracak' yazıyordu."

"Hrack!"

"Bay Kudou?"

İnanılır gibi değil.

Elbette, belki de bu sebze zayıf düşmüş bir insana enerji verebilirdi. Ama Kiyoka bir tahminde bulunacak olursa, büyük olasılıkla bu malzemenin birincil kullanım amacı bu değildi...

Yuriko Yagi'yi, kendisine böyle çirkin bir şey gönderdiği için yüzüne karşı azarlama isteği duydu.

Soğuk terler döken Kiyoka kaşığı bıraktı ve tencereyle tepsiyi çok uzağa taşıdı.

Şimdiye kadar çok yemiş olmalıydı. Teknik olarak hâlâ hastaydı. Tabağında biraz yemek bırakması garip olmazdı. Hiç de değil.

"...Üzgünüm, ama ."

"O-oh, anlıyorum..."

Miyo'nun yüzüne baktığında içinde suçluluk duygusu kabardı.

Kiyoka anladı. Bu lapayı kötü olmak için yapmamıştı. Onun için her zaman her şeyini veriyordu. Bu kez bile, iyi niyetten başka bir şey düşünmeden hareket etmişti.

Miyo'nun duygularını incitmemek sözlerini nezaketle seçmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

"...Ayrıca, tıbbi malzemeleri sadece bir kerede ne kadar kullanacağınızı bir uzmana danıştıktan sonra kullanmalısınız. Beklenenden çok daha güçlü bir etkiye neden olabilir."

"Özür dilerim."

"Hayır, sorun değil, özür dilemene gerek yok. Bu kadar düşünceli olman beni mutlu etti."

Miyo'nun küçücük başını salladığını gören Kiyoka sonunda omuzlarını gevşetti. Bu durum onu Grotesklere karşı verdiği tüm savaşlardan daha fazla yormuştu.

Ne olursa olsun, iyileşir iyileşmez Yagis'le olan şikayetlerini dile yemin etti.



Tüm sahneyi Yurie ile birlikte koridordan izleyen Hazuki çaresizce kahkahalarını bastırmaya çalıştı.

Bu çok komikti!

Yuriko Yagi'nin böylesine tuhaf bir eşya göndermesi elbette affedilemezdi ve bu, kıkırdayarak geçiştirilecek bir sorun değildi. Ve Kiyoka için üzülmüyordu.

"Bu tam bir gösteriydi, değil mi...? Hee-hee."

Miyo'nun tedirgin olmadığını ve Kiyoka'nın umutsuzca telaşlandığını görmek - normunun tam tersi - oldukça eğlendirici ve

Eğlenceli.

Yalnızca bu açıdan bile, belki de Hazuki'nin Kokulu Zambak'a büyük övgüler yağdırması gerekir.

Ama yine de...

Hazuki küçük kardeşinin sevimli olduğunu neredeyse hiç düşünmemiş olsa da, Miyo'yla birlikteyken arada sırada oldukça sevimli görünüyordu.

Küçük yaştan itibaren çok fazla sorumluluk yüklendiğinden, evde hiçbir zaman bir çocuk gibi davranmamıştı ve çekingen doğası olgunlaştıkça daha da belirginleşti.

Ama şimdi, bu inatçı ve çekingen huysuz çok etkileyici bir hale gelmiş ve nişanlısına karşı düşünceli olmak için çok çaresiz hale gelmişti. Bu bakımdan.

Miyo gerçekten olağanüstü.

O anda Hazuki için başka bir şey daha gerçekleşti.

Yuriko Yagi'nin kartına baktığında Miyo'nun tepkisi.

Sanki tüm duyguları yok ; ne umutsuzluğa kapılmış ne de kafası karışmıştı.

Bu kesinlikle Miyo'nun duygularını bastırdığını gösteriyordu. Başka bir deyişle, bastırmayı gerektirecek kadar yoğun bir tepki verdiğinin kanıtıydı.

Miyo muhtemelen bunun farkında değildi. Ne yazık ki, hâlâ bu tür incelikleri fark edebilecek kadar olgunlaşmamıştı.

Ancak... Hazuki, Miyo ve Kiyoka'nın yakın zamanda daha da yakınlaşacakları hissine kapıldı.

Gülümsedi ve "*Baldızım çok tatlı!*" bağırma isteğini *dizginledi*.

Tatlı, Ekşi

Sıcak ve nemli bir yaz öğleden sonrasında masmavi gökyüzünde beyaz, yüksek gök gürültüsü başları asılı duruyordu.

Evin dışında, ağustos böcekleri bunaltıcı sıcakta enerjik bir şekilde ağlıyordu.

"Çok sıcak..."

Güneş ışınlarının nüfuz edemediği iç mekanlarda hava biraz daha tolere edilebilir olsa da, sıcaklık insanın vücuduna yapışmış gibiydi.

Miyo odasında bir yandan ders kitabına bakıyor, bir yandan da sabah sefası desenli bir vantilatörle serinliyor ve gücünü tüketen sıcak havadan rahatsız olarak iç çekiyordu.

Belli ki bu yaz normalden daha sıcak geçecekti.

Umarım Kiyoka iyidir.

Dün gece devriyesindeydi ve vardiyasından kahvaltı saatinden çok sonra eve dönmüştü.

Miyo öğlene kadar dinlenip öğle yemeğini oradan yiyeceğini düşündü ama bunun yerine çalışma odasına kapandı ve aileyle ilgili bazı evrak işlerini halletmeye başladı.

Bu yoğun sıcakta düzgün dinlenemediği için endişelenmeye başladı.

"Oh, biliyorum!"

Bir şey hatırlayan Miyo ellerini birbirine vurdu. Saat tam iki olmuştu. Mükemmel zamanlama.

Sevinçle mutfığa yöneldi ve lavaboda bıraktığı su dolu küvete baktı.

"...Oh, güzel, hala soğuklar."

Buzlu suda yüzen derin tabanlı bir kap vardı ve içinde ipliksi, yarı saydam yiyeceklerden oluşan birkaç parlak parça vardı.

Yurie'nin onlar için aldığı *tokoroten*, yani deniz yosunundan yapılan jöleydi.

O gün evde çalışmayı rağmen, yine de onlara getirmek için onca yolu gelmiş ve bir *tokoroten* işportacısının önünden geçtiğini ve kendini tutamadığını açıklamıştı.

Bol soğuk suda soğutulmuş *tokoroten*, sıcak bir öğleden sonra için mükemmel bir atıştırmalıktı ve lezzetli görünüyordu.

Yanlış hatırlıyorsam Yurie şöyle demişti.

Çok sık *tokoroten* yememiş olan Miyo, yemeği hızla hazırlarken Yurie'nin söylediklerini hatırladı ve ardından Kiyoka'nın çalışma odasına gitti.

"Kiyoka, içeri girebilir miyim?" "Buyur."

Odanın önünde seslendiğinde hemen bir yanıt aldı.

Miyo, onun aşırı çalışmaktan çökmek üzere olmadığını görünce rahat bir nefes aldı.

"Ne oldu?"

Kiyoka masasından başını kaldırıp ona doğru döndüğünde, Miyo mütevazı bir tavırla elindeki tepsiyi havaya kaldırdı.

"Sadece kısa bir ara vermenin iyi bir fikir olabileceğini düşündüm."

Miyo'nun tereddütlü teklifi Kiyoko'nun bir an için masasının üstüyle Miyo'nun taşıdığı tepsi arasına bakmasına neden oldu. Başını salladı. "Kulağa hoş geliyor."

Eğer mola veriyorsa, biraz daha serin bir yerde olmanın daha iyi olacağına karar vererek, ikisi yan yana verandanın gölgelik bir yerine doğru yürüdüler.

"Bugünün öğleden sonra atıştırmalığı *tokoroten*. Yurie bizim için biraz almış." Miyo soğutulmuş bir cam kaseyi Kiyoka'ya uzattı.

"Güzel görünüyor... Her kaseyi farklı mı tatlandırıdınız?" Kiyoka kendisine uzatılan kâsenin içindekileri Miyo'nun kendisi için hazırladığı kâseyle karşılaştırarak sordu.

"Evet. Yurie bana bunu öğretti."

Kiyoka'nınki hardal, soya sosu ve sirke karışımıyla tatlandırılmıştı ama Miyo'nunki kahverengi şeker şurubuyla kaplanmıştı.

Başkent de dahil olmak üzere İmparatorluğun doğu kesiminde soya sosu ve sirke aroması normdu, ancak görünüşe göre batı bölgelerindeki insanlar bunu şurup veya şekerle tatlandırılmış olarak yiyorlardı.

Miyo'nun canı tatlı bir şeyler çekmişti. Bu nedenle, her birini ayrı ayrı tatlandırmayı denemişti; kendisi için kahverengi şeker şurubu, tatlılardan pek hoşlanmayan Kiyoka içinse soya sosu.

"Yemek için teşekkür ederim."

İkisi de birer kâse ve yemek çubukları alarak *tokoroten* erişlerini ağızlarına götürdüler.

Dokusu yumuşak ve çiğnenebilirliğin muhteşem bir karışımıydı ve Miyo bunu sonsuza kadar yiyebileceğini hissetti.

"En son ne zaman *tokoroten* yediğimi hatırlamıyorum ama çok lezzetli." "Katılıyorum! Daha tatlı versiyonu da nefis."

Miyo gülümsemekten kendini alamadı.

Bunaltıcı sıcakta bile, yazın lezzetlerinin tadını çıkararak ve sohbet ederek geçirilen bu zaman rahatlatıcıydı.

Tatlı ve ekşi. İkisi farklı tatlara sahip yemekler yiyorlardı, ancak garip bir şekilde Miyo aynı şeyi deneyimlediklerini hissetti.

"Özür dilerim, sizi endişelendirdim mi?" Kiyoka aniden söze girdi.

Bu kadar meşgul görünerek Miyo'nun kendisi için aşırı endişelenmesine neden olduğunu düşünüyor olmalıydı. Ancak Miyo için bu önemli değildi.

" bu değil. Sadece seninle birlikte biraz rahatlamak istedim."

Elbette Kiyoka'nın kendini fazla yormasından endişe ediyordu.

Ancak, sıcak bir yaz gününde birlikte *tokoroten* yemeleri için daha ne kadar fırsat olacağını düşündüğünde, bu ona çok daha değerli geliyordu.

Kendini Kiyoka'yı bu sıradan atıştırmalığı ve kısa, sıradan bir anı onunla paylaşmaya davet etmek isterken bulmuştu.

"Anlıyorum."

Kiyoka'nın yüzünde rahatlamış gülümseme belirdi ve Miyo da kendi nazik gülümsemesiyle karşılık verdi.

Saçakların altında asılı rüzgâr çanları havadar bir şingirtı çıkarıyor.
Yaz öğleden sonrası etti, bedeni ve zihni hafiflemiş ve serinlemiş hissediyordu.

Sarhoşken

Bir gün, tam da eve gitmek için çıkarken-

"Commaaander."

Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin komutanı Kiyoka tam toparlanırken, yardımcısı Yoshito Godou onu durdurmak için uğradı.

"Ne?"

"Eve gidiyorsun, değil mi?" "Evet."

"Ta-daaa! İşte, bu sizin için Komutan!"

Son derece neşeli görünen Godou beyaz bir kutu çıkardı.

"Nedir bu?"

"Annem son zamanlarda Batı tarzı tatlılar yapmaya başladı. Her zaman aşırıya kaçma eğilimindeydi ve sürekli çok fazla yapıyor. Sonra da bunları benim yıkarak benim sorunum haline getiriyor. Neyse, işin özü bu, lütfen biraz alın." Gereksiz yere ayrıntılı bir açıklama yaparak gevezelik eden Godou, kutuyu zorla Kiyoka'ya verdi ve sıradan bir vedayla oradan ayrıldı. "Görüşürüz, Komutan!"

Kutuyla birlikte eve dönmekten başka çaresi kalmayan Kiyoka'nın şakağında mavi bir damar zonkladı.

"-Todou her şeyi böyle açıkladı, bu yüzden sen de biraz almalısın."

"Tamam..."

Miyo alçak yemek masasının üstündeki kutuya baktı ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Kiyoka kutunun kapağını açtığı anda, içki kokusu hafifçe havaya yayıldı.

İçinde zarif, açık kahverengi unlu mamuller vardı. "Vay canına... Çok lezzetli görünüyorlar, değil mi?"

"Öyle."

Kiyoka tatlılardan pek hoşlanmazdı, bu yüzden Godou ona kutuyu uzattığında onlarla ne yapacağından emin değildi ama şaşırtıcı derecede lezzetli görünüyorlardı.

Miyo hemen küçük tabaklar getirdi ve her biri unlu mamullerin tadına baktı.

Bu lezzet...

Isırdığında kanyak yavaşça ağzına yayıldı. Hamurun hoş kokulu aromasıyla mükemmel bir uyum sağlayarak son derece lezzetli bir tada dönüştü.

Batı tatlıları o kadar da kötü değilmiş, diye düşündü Kiyoka, lezzetin tadını çıkarırken, birden bir şey fark etti.

Kesinlikle çok lezzetliydi. Ancak, alkol oldukça güçlüydü. "Miyo.

Kendini nasıl idare ediyorsun-"

Kiyoka dünyanın "alkolünü" yuttu. "Hee-hee. Bunlar çok lezzetliydi..."

Göz açıp kapayıncaya kadar, tüm ikramlar Miyo'nun tabağından kayboldu.

Sonra, kendisi için çok alışılmadık bir hareketle, parmaklarını kutunun kapağının altına soktu. Bir şeylerin ters gittiğini hisseden Kiyoka panik içinde onun elini tuttu.

"Bekle, dur."

"Kiyokaaa?"

Zaten ağır aksak konuşarak mırıldanan Miyo, ağır ağır başını kaldırdı.

Hafif pembe yanaklar. Donuk, sulu gözler. Sarhoş olduğu belliydi.

"Hee-hee."

Başını hafifçe eğdi ve sırttı.

Çok nadiren gülümseyen Miyo, şimdi kulaktan kulağa gülümsüyordu. Sürekli kıkırdıyor ve neşeye gülüyordu. Kiyoka onun yüz ifadesine bakmaktan kendini alamadı. Sonra başını ellerinin arasına aldı.

"Bu ... Alkolden bu kadar kolay etkilenebileceğini hiç düşünmemiştim."

"Korktum. Biraz, wightheaded... Tee-hee-hee."

Miyo'nun gözleri düştü ve ağzı zevkle gevşedi. Ense kökleri kıpkırmızı kesilmiş, belli belirsiz bir çekiciliğe bürünmüştü.

Kiyoka doğal olmayan bir hızla atan kalbini kontrol altına aldı ve gözlerini kaçırdı.

Sadece bir şeyler hayal ediyordu, hepsi duyularının bir oyunuydu. Hiçbir şekilde uygunsuz ya da istenmeyen bir şey hissetmiyordu.

"Ben bir tane istiyorum." "Hey, dur, daha fazla yok."

Miyo gözlerini ondan ayırır ayırmaz elini uzattı ama Kiyoka onu kutuya ulaşmadan durdurmayı başardı ve kutuyu elinden aldı.

Gardını bir an bile indiremedi.

Kısa bir süre sonra Miyo'nun nefes alış veriş i sabit bir ritme girdi ve huzurlu, rahat bir uykuya daldı. Paltosunu Miyo'nun omuzlarına koyan Kiyoka, onun uyuyan yüzüne bakarak bilinçaltında bir gülümseme yarattı.

Godou... Yarın ilk seni azarlayacağım.

İçinden, tüm bu sorunların kaynağı olduğu için astına iyi bir dayak attı.

Daha sonra Kiyoka, önceki geceyi hatırlayamayan nişanlısına bir daha asla başkalarının önünde alkol almamasını şiddetle tavsiye etti.

Kazushi Tatsuishi için Ortalama Bir Gün

Kazushi Tatsuishi, Tatsuishi ailesinin genç reisiydi.

Yirmi yıllık yaşamının büyük bir kısmı oldukça kısıtlı olmasına rağmen -ki değersiz küçük kardeşi bunu duysaydı kesinlikle şiddetle reddederdi- şu anda günlerini rahat ve özgür bir şekilde geçiriyordu.

Hal böyle olunca Kazushi'nin sabahları geç başlıyordu.

Odasındaki şiltenin üzerinde uyandığında, güneş genellikle tepe noktasına yakın olurdu.

"Nwahhh... Çok fazla uyudum."

Doğrulup gerindi. Önceki gecedan kalan alkol vücudunu tamamen terk etmişti ve kendini çok kötü hissetmiyordu. Şimdi, diye düşündü yeni uyanmış beyniyle, bugün ne yapacağına karar verme zamanı gelmişti.

O anda, birisi durmadan odasının kapısına vurmaya başladı.

"Usta Kazushi! Usta Kazushi, lütfen uyanın! Neredeyse öğlen oldu!"

Genç bir çocuk, ergenlikten dolayı sesi dengesiz bir şekilde kalın ve çatlamaya eğilimli, odasının dışında durmadan viyaklıyordu.

İş bu noktaya geldiğinde, çocuk Kazushi cevap verene kadar durmayacaktı; kendini odaya zorla sokabilirdi.

"Aman Tanrım! Şu anda güzel bir kadınla yatakta olsaydım ne yapardı? Sheesh."

Mırıldanan Kazushi itaatkâr bir şekilde kapıyı açtı.

"Uyandım. Ichi, efendini biraz daha sessizce uyandıramaz mısın?"

"Uyanık olduğun sürece. Şikayet bırak ve kahvaltını yap. önce seni beklemek zorundayım."

Genç çocuk topuklarının üzerinde dönmeden önce bunu sertçe söyledi. Adı Ichita Kainuma'ydı ve artık boş olan Tatsuishi hanesinde kalan tek hizmetçiydi.

Ichita'nın anne ve babası Tatsuishi malikanesinde çalışıyordu, bu nedenle çocuk yıllardır oraya geliyordu. Ancak şimdi, evde kalan tek kişi olan Kazushi'nin yatılı hizmetçisi olarak tüm ev işlerini üstlenmişti.

Bu arada, o zamana kadar Tatsuishi evi tarafından istihdam edilen hizmetçilerin çoğu işten çıkarılmış, Ichita'nın anne ve babası başka bir yerde başka bir zengin aile için hizmetçi olarak çalışmaya gitmişti.

Kazushi, Ichita'nın dik dik bakışları altında kahvaltı ve öğle yemeğini birlikte yedikten sonra odasında giyinip girişe doğru yöneldi.

Çok yakın zamana kadar, günün bu saatlerinde birkaç hizmetçi malikânenin etrafını sessizce temizliyor olurdu, ancak şimdi bu sahneler yoktu.

Yine de Kazushi boş evi hiç de yalnız bulmadı. Hatta bu ona ferahlatıcı bile gelmişti. Daha önce, büyük ölçüde babasından dolayı malikanede korkunç bir atmosfer vardı.

"Evet, güzel bir sabah daha."

"Sana söyledim, çoktan öğlen oldu."

Ichita bu soğuk cevabı arkasından verdi, elinde bir süpürge vardı ve biraz süpürme işi yapmaya hazır görünüyordu.

"Bu oldukça keskindi, Ichi."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer dışarı çıkacaksanız, lütfen acele edin ve gidin."

Ichita, efendisine zerre kadar saygı göstermeyerek onu neredeyse kovalarken, Kazushi bir kez daha amaçsızca öğle vakti başkente doğru yürüdü.

Aklında belirli bir hedef yoktu.

Gösterişli bir *haori* ceket giymiş, uygun gördüğü şekilde kasıla kasıla yürüyordu.

Herhangi bir nedeni olup olmadığına bakmaksızın her gün şehre inmek, ailesinin malikânesinin boğucu atmosferinden kaçma ihtiyacı hissettiği zamanlarda edindiği bir alışkanlıktı.

"Bugün nereye gitmeliyim...? Hm?"

Gözlerini kısan Kazushi, durduğu yerden biraz uzakta, çok tanıdık üniformalı birkaç adam gördü. İçlerinden biri onun bir tanıdığı gibi görünüyordu.

Ona biraz takılmadan geçemem, değil mi?

Kazushi adımlarında hafif bir sıçrayışla üniformalı kişiye yaklaştı - askeri üniformalı.

"...Bu iğrenç lanet sadece ergenlik çağındaki erkek ve kız çocuklarını hedef alıyor ve-" "Merhaba, harika bir sabah, değil mi?"

"Ugh. Kazushi."

Seslendiği ve sözünü kestiği adam Yoshito Godou'dan başkası değildi ve ona bariz bir şekilde yüzünü buruşturdu.

Bir devriyenin ortasında gibi görünüyordu ve yanında üç birim üyesi daha vardı ama Kazushi onlarla ilgilenmiyordu.

Tek hedefi, alay etmekten zevk aldığı iş arkadaşıydı.

"Ve Bu geçmiş Öğlen, için ağlıyordışarı Yüksek sesle! Öyle mi sen güpegündüz bu şekilde ortalıkta dolaşmak?"

"İstediğim gibi giyinmemde bir sakınca yok. Gerçekten Bay Kudou'ya benzemeye başladın, ufak tefek şeylere takılıyorsun."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Çek git." "Ciddi olan sen değil misin, Godou?"

"Tch, yeter artık! Burada işimizi bölüyorsun! Defolun."

Godou'nun bir böceği kovar gibi elini ona doğru sallayışını izleyen Kazushi gülümsemesini bastıramadı. Özünde bu kadar ciddi olan bir adamın sinirlenmiş gibi davranması gerçekten çok komikti.

Ve onunla dalga geçmeyi bu kadar eğlenceli kılan da buydu.

"Pekâlâ, pekâlâ. Ama yakında yine birlikte bir şeyler içmeye gitmeliyiz."

"Sanki seninle çıkıyorum!"

Godou'yu bu kadar öfkeli gördüğü için keyfi yerine gelen Kazushi, adımlarını daha da hafifletmiş bir şekilde oradan ayrıldı ve yoluna devam etti

Gerçek bir hedef olmadan etrafta dolaşmak, yol boyunca vitrin alışverişi yapmak.

Bir süre yürüdükten sonra, yol kenarında oldukça yıpranmış bir kimono giyen genç bir kızın yanından geçti.

"Oh, Kazushi."

Saçları örülmüş ve bir halka şeklinde bağlanmış olan genç kız, birbirlerinin yanından geçerken ona seslendi.

Kimdi bu?

Hayatı boyunca pek çok kadınla karşılaşmıştı. Kazushi beynini yokladı ve çok sayıdaki olası cevabı gözden geçirdi.

"Son zamanlarda bizim eve uğramıyorsun."

Bunu söyledikten sonra onun gülümsediğini gören adam sonunda hatırladı.

Sık sık gittiği bir kafede garsonluk yapıyordu. Sosyal ve konuşkan bir kızdı ve onunla sohbet sık sık keyif almıştı.

Kazushi kafeye gitmeyi bırakmıştı çünkü oradan sıkılmıştı ama bu mekanı sevmediğinden değildi. Sadece çabuk sıkılıyordu.

"Oh, sanırım yapmadım, huh."

"Dürüst olmak gerekirse, önce kim olduğumu , değil mi?" "Hayır, hayır, senin kadar tatlı bir kıızı asla unutamam!" "İşte yine başladın. Her zamanki tatlı ."

Neşeyle kahkahalar atan genç kızın arkasında, Kazushi yakışsız siyah bir sis gördü. Bir tür laneti andırıyordu ve şu anda onu hiç etkilemiyor gibi görünse de, uzun süre yanında kalırsa muhtemelen ona fiziksel ve zihinsel zarar verecekti.

Lanetler onun gibi sevimli bir genç kıza kesinlikle yakışmıyor.

Kazushi gülümseyerek kolundan güvenilir yelpazesini çıkardı.

"Artık gitmem gerekiyor," dedi. "Ha-ha, meşgulsün gibi görünüyor."

"Öyleyim. Ama yine de kafeye uğramalısın. Senin için her zaman vaktim olacak."

Kazushi yoluna devam eden genç kızın omzuna hafifçe dokundu ve siyah sis hemen dağıldı.

". Yakında uğrarım."

"Bekleyeceğim o zaman! Hoşça kal!" dedi kız ve aceleyle uzaklaştı. Kazushi onun gidişini izledikten sonra ters yöne doğru yürümeye başladı.

Bugün yakın bir tanıdığıyla dalga geçerek kendini eğlendirmenin yanı sıra, birine de yardım etmişti; bu onu iyi bir ruh haline soktu.

Biraz daha ilerledikten sonra huzurlu bir parka .

Park havuzunun yanında, dantel süslemeli bir şemsiye taşıyan kimonolu bir kadın güzel bir figür oluşturuyordu.

Vay, vay, .

Kişisel bir hizmetçisi olduğuna göre muhtemelen bir soylunun eşiydi.

Kadının yüzüne tam olarak bakamıyordu ama sadece havasından bile oldukça güzel bir kadın olduğunu tahmin edebiliyordu.

Kazushi nedenini bilmiyordu ama özellikle şanslı bir gün geçiriyordu.

Onunla konuşmadan gitmem pek erkekçe olmazdı, değil mi?

Kazushi fazla düşünmeden, bir kelebeğin çiçeğe yaklaşması gibi kadına yaklaştı; ta ki yüzündeki gülümsemeye donup kalana kadar.

İşte o zaman kadın, onun varlığını fark ederek, güzel ve zarif yüzünü bir gülümsemeye dönüştürdü.

"Oh... Bay Tatsuishi.

Merhaba." "H-heya

oradaki, Miyo."

Şakağında soğuk terler birikti. Gerçekten tehlikedeydi. Eğer Miyo Saimori'ye kötü bir şey yapmaya kalkışsaydı, Kazushi kelimenin tam anlamıyla kellesini kaybedecekti.

Tüm bunlar bir yana, bir zamanlar tanıdığı pejmürde ve sefil genç kız büyük ölçüde değişmişti. Kazushi onu yanlış tanıdığı için şok olmuştu.

yüksek rütbeli bir soylunun karısı için. Gerçi bir bakıma, tam da öyle biri *olacaktı*.

" çok güzel, değil mi? Gezintiye mi çıktınız?" "Gerçekten de öyle."

Miyo, Kazushi'nin sorusu karşısında hafifçe başını salladı. Bu tavır da bir o kadar hoştu ve kendisini ilgilendirmese de, Kazushi onun istenmeyen dikkatleri üzerine çekmesinden endişe duymaya başladı.

Ancak bundan önce ele alması gereken bir konu vardı. "Elindeki şey nedir?"

Miyo'nun boştaki elinden siyah bir sis çıkıyordu. Miyo, Kazushi'nin sorusu karşısında kaşlarını çattı.

"Onları dağıtan bir beyefendi vardı. Bunun uğurlu bir taş olduğunu söyledi... ve bir tane almam için beni zorladı."

Miyo'nun avucunun içinde küçük, yarı saydam bir kaya vardı. Kaya beyazdı ama durmadan siyah sis yayıyordu. Bu da başka bir lanetti.

Şimdi anlıyorum.

Kazushi nedenini anlamamıştı ama görünüşe göre etrafta dolaşp lanet dağıtan bir ucube vardı.

"Bu taş kötü haber."

"Gerçekten, sen de mi öyle düşünüyorsun? Biraz ürkütücü görünüyordu." "Bir dakika bakabilir miyim?"

Kazushi, Miyo'dan taşı aldı, sıkıca kavradı ve ezdi. Lanetin etkileri beklenmedik bir şekilde kırılanaşan taştan tamamen kayboldu.

"Bu yarar."

"teşekkür ederim. "

Kazushi, Miyo'nun yüzündeki rahatlama ve huzur ifadesini görünce gülümsedi.

Bir başka erdemli iş daha yapmış gibi görünüyordu.

"Oh, endişelenme, çocuk oynucağıydı. Kudou'ya selamlarımı ilet."

"İletirim. İyi günler."

Miyo'yu gülümseyip el sallarken bırakan Kazushi, gözlerinde bir parıltıyla Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonuna doğru döndü

gözleri...

Awwwww. Sanırım bundan sonra iş demek.

...tüm bunlar olurken içten içe hayal kırıklığıyla omuzlarını düşürdü.

Kazushi ufak tefek işlerini bitirip Tatsuishi malikanesine döndüğünde güneş çoktan batmıştı. Eve genellikle sabahın köründe geldiği düşünülüğünde, bu onun için aslında erken bir saatti.

Bu laneti her yere yayan suç örgütünün operasyon üssünün yok edilmesine yardım etmişti, bu yüzden oldukça yorgundu.

Bununla birlikte Kazushi, nişanlısının neredeyse tehlikeye atıldığını öğrendikten sonra Büyük İblis Komutanı'nın suçluları ezip geçmesini çoğunlukla kenardan izlemişti.

Phew... Huh?

Girişte onu karşılamaya kimse gelmemişti. Kazushi başını eğdi ve evinden içeri adımını attı. Ichita'yı ararken yemek salonuna ulaştı ve orada çocuğu yüzü masaya düşmüş halde gördü.

Ichita'nın yanında çoktan soğumuş olan akşam yemeği ve sis çıkaran küçük bir kaya vardı.

"Görünüşe göre iş beni eve kadar takip etmiş."

Kazushi, oturup yemeğine başlamadan önce bıkkın bir gülümsemeyle taşı ezdi.

Ichita'nın ona yaptığı yemeğin tadı oldukça vasattı ama Kazushi yine de soğuk yiyecek kadar seviyordu.

Oldukça hareketli bir gün geçirmişti.

Bununla birlikte, fiziksel yorgunluğu bir şekilde neredeyse hoş hissettirdi ve kalbi tamamen tatmin oldu. Belki de arada bir böyle bir gün geçirmek o kadar da kötü değildi.

Hizmetçisinin sakin yüzünü ve ritmik, uykulu nefes alışını izlerken Kazushi'nin aklına bu düşünce geldi.

Fırtına

Bir yaz akşamı. Uzaklardan gelen hafif gök gürültüsü sesleri yankılanırken, koyu siyah yağmur bulutları aniden gökyüzünde belirdi ve yağmur damlalarını serbest bıraktı.

Yağmurun hafif kötü kokusu Miyo'nun akşam yemeğini hazırlarken duraklamasına neden oldu.

Bir akşam yağmuru. Hava gibi görünüyor.

Çok geçmeden gök gürültüsünün sesi yaklaştı ve yağmur daha da şiddetlendi, sanki çatıdan bir şelale fışkırıyordu.

Evlerinin içi elektrik lambaları sayesinde aydınlık olsa da, gün batımına yakın olduğu için dışarısı artık zifiri karanlıktı.

"Oh hayır, aptal ben."

Miyo akşam duşu yüzünden dikkati dağılmışken, tencere kaynamaya başlamıştı, bu yüzden onu çılgınca ateşten aldı.

Kontrol etmek için tencerenin içine baktı ve dibinin yanmamış olduğunu görünce rahatladı. Tam o sırada-

-Bir ışık parlaması karanlık, kömür rengi gökyüzünü kapladı.

Kulaklarını tamamen uyuşturacak kadar yüksek bir gümbürtü kulaklarını delmeden önce bunu ancak fark etmişti.

"Eek!"

Sesten etkilenen Miyo tencerenin kapağını düşürdü ve kulaklarını kapattı. Küçük bir çığlık attığı anda, etrafındaki alan bir anda karanlığa gömüldü.

Gözleri kocaman açılmıştı ama o kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremiyordu. "Hayır, karartma...?!"

Zihinsel olarak neler olup bittiğini anlamış olsa da, Miyo alışık olmadığı bu durumdan korkmuş ve olduğu yerde donup kalmıştı.

Ne yapmalıyım?

Önce elektrik lambalarını tekrar açması gerekiyordu... Ama bir dakika, eğer elektrik tamamen kesildiyse, onları tekrar açamazdı.

Bu durumda, sadece birkaç mum yakması gerekiyordu. Ancak mutfakta mum olup olmadığından emin değildi ve karanlıkta orada olabilecek ya da olmayabilecek bir şeyi aramak neredeyse imkânsızdı.

Kafa karışıklığının üzerine bir de endişe eklenmişti. Ayrıca korkudan kalp atışları hızlanmıştı ve Miyo orada hareketsiz dururken mutfak kapısından Kiyoka'nın sesini duydu.

"Miyo, iyi misin?" "K-Kiyoka..."

Yavaşça ona doğru uzandı, karanlıkta el yordamıyla ilerliyordu. Sonra büyük, güçlü bir el yavaşça kendi elini tuttu.

Kiyoka'ydı.

Buz gibi soğuk parmak uçları sıcaklıkla sarıldı ve rahat bir nefes aldı.

"Çığlık attığınızı duydum. Yaralandın mı?"

Adamın yüz ifadesini tam olarak göremese de, güvenliğinden endişe ettiğini duyduktan ve kendisine çok yakın olan tanıdık varlığını hissettikten sonra, çarpan kalbi sakinleşti.

"Hayır, ben iyiyim... Sadece biraz ürkötüm." "Sen iyi olduğun sürece sorun yok."

İkisinin de güvende olduğunu teyit ettikten sonra, bir sessizlik çöktü.

Kısa bir süre geçti ama elektrikler yakın zamanda gelecek gibi görünmüyordu. Yağmurun sesi, fırtınalı deniz dalgalarının çatıya vurması gibi yankılanıyor, ara sıra gök gürültüsü patlamaları da buna eşlik ediyordu.

Sinirlerinden mi yoksa karanlıktan mı kaynaklandığını bilmiyordu ama Miyo'nun üzerine bir çaresizlik hissi çöktü ve bilinçsizce Kiyoka'nın varlığını hissettiği yere bir adım daha yaklaştı.

Tek kelime etmeden iç geçiren Kiyoka, Miyo'nun elindeki tutuşunu yavaşça güçlendirdi ve onu nazikçe kendine çekti.

Farkına bile varmadan, ikisi birbirlerinin nefes alışlarını duyacak kadar yakınlaşmışlardı.

Miyo'nun kalp atışları tamamen farklı bir nedenden dolayı daha da hızlandı.

Normalden çok daha yakındılar. Birbirlerine kenetlenmiş elleri sıcaktı. Şimdi ne olacaktı?

"Miyo..."

Zihninin bir oyunuyla Kiyoka'nın nefes nefese sesinin normalden çok daha boğucu çıktığından emindi. Uygunsuz bir şey hayal etmeye başladığında, Miyo'nun yanakları ateşle alevlendi.

Sonra aniden ikisi yapay ışıkla aydınlandı. Elektrikler tekrar gelmişti.

Nişanlısının yüzü düşündüğünden çok daha yakındı.

Artık ışıklar yandığına ve Miyo etrafa bakabildiğine göre, sonunda doğru hızla ilerlediği çirkin hareketin farkına vardı.

"Eeep! K-K-K-Kiyoka! Özür

dilerim!" "Oh, hayır, um..."

Miyo'nun içgüdüsel olarak geriye doğru sıçramasının ardından Kiyoka afallayarak kendi eline baktı.

Ne düşünüyordum ki?

Göğsü şiddetli inliyordu.

Karanlığın bu kadar tehlikeli olabileceğine inanamıyordu. Ayrıca karartmanın, kişinin dünyevi arzularını yüzeye çıkaran utanmaz bir fenomen olduğunu da öğrenmişti.

Miyo parlak kırmızı yanaklarını avuç içleriyle gizledi, düşünceleri tutarsızca yarışıyordu.

Kiyoka onun yanında, boş gözlerle kendi elini tutmakta olan ele baktı...

Eğer böyle olacaksa, o zaman biraz daha fazla olmalı... Gerçi bu muhtemelen iyi gitmezdi... Ama buna tamamen karşı görünmüyordu... Hayır, değil, değil mi?

...ve kafası karışmış bir şekilde beynini yokladı.

Proof
of
Love

Çok parlak.

Göz kapaklarını delip geçecek kadar güçlü olan ışık, Miyo'yu yavaş yavaş uyandırdı.

İpeksi, yabancı çarşafların kokusuyla sarmalandığında, hâlâ ağır olan gözlerini yavaşça açtı ve sabah güneşinin yakındaki perdedeki bir aralıktan sızdığını gördü.

Yüksek pencereden yatağın üzerine vuran ışık çok parlaktı.

Bekle...

Miyo genellikle güneşin doğuşuyla birlikte uykusundan uyanırdı.

Işığın parlaklığından, normal uyanma saatini çoktan geçtiğini hemen anladı.

"Ha?!"

Panik içinde ayağa kalktı ve bakındı.

Bilmediği bir odaydı. Neden burada uyuyordu?

Hemen hatırlayamayınca kafasının biraz karıştığını hissetti.

"Miyo."

Yakınlardan Kiyoka'nın sesini duydu. O yöne baktı ve onun giyinmenin ortasında olduğunu gördü.

Kaslı ve kıvrak vücudunu örten beyaz gömleği güneş ışığıyla aydınlanmıştı ve uzun, göz kamaştırıcı, bağlanmamış saçları parıldarken neredeyse kutsal görünüyordu.

Giyinirken bile güzelliği eşsizdi. Onu ne kadar çok görürse görsün, bakmaktan kendini alamıyordu.

Gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirdiğinde, Kiyoka Miyo'ya yaklaştı.

"Uyanık mısın? Günaydın."

"Günaydın, Kiyoka..."

Birbirlerini selamladıklarında, Miyo'nun uyku sersemi beyni nihayet açıldı ve önceki gece yaşananları hatırladı.

Oh, bu doğru.

Birkaç gün önce düğün törenlerini tamamladıktan ve dün nezaket ziyaretlerinin çoğunu bitirdikten sonra, tüm streten arınmak için Kudou ana malikanesinde kalmaya karar vermişlerdi.

Orada biraz dinlenmelerini öneren Hazuki olmuştu.

Miyo ve Kiyoka tüm bu alışılmadık olaylar yüzünden zihinsel ve fiziksel olarak bitkin düşmüşken, Hazuki'nin buna seyirci kalması mümkün değildi. Tadakiyo ve Fuyu da malikânede olacaktı ama Hazuki orada kalmanın rahatlamak için mükemmel bir yol olacağını ve hizmetçiler olduğu için ev işi yapmak zorunda kalmayacaklarını söylemişti.

Kiyoka'nın, yardım etmek için evine gelen bir hizmetçisi -Yurie- vardı. Ancak Miyo her şeyi yaşlı kadına bıraktığı için kendini kötü hissediyor, bu yüzden sık sık kendini yardım ederken buluyordu.

Bu da Kudou malikanesinde neden üç günlük bir molaya zorlandıklarını açıklıyordu.

Kiyoka'nın, orijinal mobilyalarının bir kısmı hâlâ duran çocukluk odasında kalıyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse, tüm bunlar için çok minnettarım.

Artık Miyo'nun gerçek ablası olan Hazuki, Miyo'ya her zamankinden daha fazla ilgi gösteriyordu.

Bu durum kaldıkları süre için de geçerliydi çünkü Miyo ne kadar çalışkan ve gayretli olursa olsun, biraz huzurlu olmak istiyordu ve Hazuki'nin kendisine bu teklifi sunarak gösterdiği ilgiye gerçekten minnettardı.

Gerçekten de hayattaki akıl hocasıydı.

Tüm bunlar bir yana, yine de.

"Özür dilerim, çok geç yattım."

Kendine gelen Miyo, Kiyoka nazik bir gülümsemeyle onu durdurmadan önce yataktan kalkmak için acele etti.

"Acele etmenize gerek yok. Yorgunsun, değil mi? Önümüzdeki üç gün istediğin kadar dinlenebilirsin; biraz geç yattığın için kimse seni suçlamayacak."

Kiyoka biraz da utanarak, o sabah kendisinin de geç uyandığını ekledi. Miyo göğsünde tarif etmesi zor bir gıdıklanma hissetti.

Kiyoka aniden parmak uçlarını Miyo'nun göğsüne götürdü. Miyo'nun geceliğinin biraz dağınık yakasını nazikçe düzeltti.

Ben, ben-

Miyo yakasının ne kadar tehlikeli bir pozisyonda olduğunu fark etmemişti, dikkatsiz bir hareket göğüslerini ortaya çıkarmıştı. Eğer uyandığı andan itibaren bu durumda olsaydı, o zaman

-

Eeeep!

İten içe çığlık attı. Hemen yere bakarak yanan yüzünü sakladı, kulaklarından buhar çıkma tehlikesi geçiriyordu. O kadar dayanılmaz, dayanılmaz derecede utanmıştı ki bir kayanın altına saklanmak istedi.

"Özür dilerim..."

Miyo kekeleyerek, ancak bir fısıltıyı aşan bir özür dilediğinde, Kiyoka kahkahalara boğuldu.

"Bunun seni rahatsız etmesine izin verme."

"Ediyor."

"Bunun için biraz geç oldu."

"Ne?! , nasıl, neden böyle söyledin...?"

Miyo yüzünün giderek kızardığını hissedebiliyordu. Duyguları öylesine karmakarışık ki, Kiyoka'nın tamamen duyarsız sözleri karşısında sinirlendi mi yoksa utandı mı anlayamadı.

Karı koca olmuşlardı, doğal olarak her gece bir yatağı ya da yer yatağını paylaşıyorlardı, bu da çeşitli bölgelerinin açığa çıkmasına neden oluyordu. Tabii ki bu da onu o kadar utandırıyordu ki kalbinin duracağını düşünüyordu.

Ancak buradaki sorun bu değildi.

Kiyoka sessizce kıkırdadı. Sonra Miyo'yu daha da kızdırmak için bir açıklama yaptı.

"Bize istediğimiz kadar dinlenebileceğimiz söylenmişti. Neden biraz daha odamızda dinlenmiyoruz?"

"Ha?"

"Her Şeyden sonra bugün de izin aldım, böylece *dinlenebiliriz*."

"Ne...? U-um..."

Kiyoka "rahatla" kelimesine muazzam bir vurgu yapıyordu.

Ancak güneş çoktan gökyüzüne yükselmişti. Burada dinlenmek için ne yapmalarını bekliyordu?

Kiyoka'nın yakışıklı yüzü yavaşça Miyo'ya yaklaşırken Miyo yatakta Şaşkın bir Şekilde oturuyordu. Şaşkınlıkla arkasına yaslandı ve momentum onu geriye doğru düşürdü.

"K-Kiyoka...?"

"Miyo..."

Gölümsemesini bir kenara bırakıp Miyo'nun üzerine eğildi ve gözlerinde saf bir ciddiyetle ona sertçe baktı.

Miyo yavaş ama emin adımlarla Kiyoka'nın "rahatla" derken ne demek istediğini anlamaya başladı.

Kalbi Şiddetle, acı verici bir Şekilde atıyordu. Sadece yanakları değil, tüm vücudu kızardı ve terlemeye başladı.

Kiyoka'nın saçları güneşin altında parlıyor, sanki ışıkla çevrelenmiş gibi üzerine dökölüyordu. Tüm bunları daha önce sayısız kez görmüş olmasına rağmen, gözlerini onun maviye çalan irislerinden, keskin hatlı burnundan ya da biçimli, ince dudaklarından alamıyordu.

Ondan tartışmasız bir sevgi sıcaklığı yayılıyordu.

Hayır, kesinlikle değil... Ama çoktan sabah oldu...

Yine de, Kiyoka ona içtenlikle bakarken, Miyo'nun ona karşı koyması imkansızdı. Onun nazik, derin sevgisini hissettiği anlar çok tatlı, çok rahatlatıcıydı

Birlikte eridiler, sonsuza kadar öyle kalabilmeyi dilemesine yetecek kadar.

Birbirlerinin gözlerine bakarlarken Miyo kalp atışlarının kulaklarında attığını dinledi; ne kadar süre bu Şekilde vakit geçirmiş olabileceklerini merak ediyordu.

Kapı aniden ve şaşırtıcı bir şekilde çalındığında Miyo'nun aklı başına geldi.

"Miyooo, Kiyokaaa? Uyandın mı?"

Hazuki'nin sesiydi. Aynı anda Kiyoka derin bir iç çekti, aniden ayağa kalktı ve kendini Miyo'dan ayırdı.

Kısa bir an için bu durum onu biraz üzdü ama çaresizce başını iki yana salladı.

Ne düşünüyorum ben böyle?

Yine de, her zaman onunla birlikte olma dürtüsü, Kiyoka'dan bir an bile ayrılmanın zorluğu... Bu tür duygular düğünden bu yana gün geçtikçe daha da güçleniyor gibiydi.

Birlikte geçirdikleri mutlu anlar, sevmek ve sevilmek.

Miyo için fazla bağımlılık yapıcıydı ve ona bağımlı hale gelmekle tehdit ediyordu.

Kiyoka yatağın üzerinde kendi arzusuyla kıvranırken hemen kapıya yöneldi ve kapıyı açtı.

"Ne?"

Sesi neredeyse korkutucu derecede sertti. Miyo'yla konuştuğu birkaç dakika öncesine kıyasla ses tonundaki sıcaklık düşüşü muazzamdı.

"Sabah sabah bu huysuz bakış da neyin nesi?"

Hazuki'nin gözleri, kapı aralığından odanın içine bakan Miyo'nun gözleriyle karşılaştı.

Sıcaklık henüz azalmamıştı ve Miyo yanaklarının hâlâ kırmızı olduğundan emindi. Buna dayanamayarak yüzünü yere eğdi ve hafifçe sindi.

"Aman, aman, yeni evlileri kötü bir zamanda mı böldüm acaba?"

" yapma."

"Ne kadar kabasın. Kız kardeşinle bu şekilde konuşmanın doğru olduğunu mu düşünüyorsun?"

Miyo oturduğu yerden sadece Kiyoka'nın arkasını görebiliyordu ve Hazuki'nin ifadesi kapının arkasında gizliydi, bu yüzden kendisi için onaylayamadı, ancak sadece konuşmalarını duyarak

sanki tam karşısındaymışlar gibi birbirlerine baktıklarını anlayabiliyordu.

"Eee? Ne için buradasınız?"

"Oh, doğru, doğru. Ben de size sormak istiyordum. Bugün tekneyle açılacağınızı , değil mi?"

"Oh!"

Miyo nefesinin kesilmesine engel olamadı.

Tamamen unutmuştu. Yakındaki parkta bulunan göletin etrafında tekneyle dolaşabileceklerini duymuştu ve bunun kaldıkları süre için mükemmel bir değişiklik olacağına karar verdiler.

Uyandıktan hemen sonra olan her şeyle birlikte, bu planlar hafızasının uzak köşelerinde tamamen kaybolmuştu.

"Şey, şu anda sabahtan çok öğlene yakın ama hâlâ gidiyor musun? Yoksa gitmiyor musun?"

Hazuki'nin sorusu Kiyoka'nın Miyo'ya dönmesine neden oldu.

"Ne yapmak istiyorsun? Sence başarabilir miyiz? Eğer havanda değilsen, kendini zorlamana gerek yok..."

"Gideceğim. Gitmek istiyorum."

Miyo cevap vermekte tereddüt etmedi.

Dinlenmek için ne kadar özgür olursa olsun, bütün günü malikânenin içinde yatarak geçirmesine izin veremezdi. Birkaç dakika önce bu ona acı bir şekilde açıklanmıştı. Umutsuz bir aylak olmaya doğru koşar adım gidiyordu.

Kararını verdikten sonra hemen yataktan kalktı ve kalktı.

"Üstümü değiştireceğim!"

Hızlı adımlarla odadan çıkmak için acele etti, ama Kiyoka onu durdurdu. Ellerinden birini nazikçe geri çekti ve Miyo başını kaldırıp ona baktı.

"Kiyoka?"

"değil."

"...Sevgilim. Um, er...?"

Kiyoka'nın kendi elini kavrayan elinde ve Miyo'nun kendi elinde hâlâ biraz sıcaklık vardı. Birkaç dakikanın kalıcı ısıltısı

önce sürüklenmeye başladılar.

"Günün geri kalanını burada geçirmekle ilgili hiçbir sorunum yok."

"Ne?"

"İstediğimiz zaman parka gidebiliriz. İzin almadan bile bunu başarabilirim."

"Ama..."

"Bu fikir hoşuna gitmedi mi? Bütün günü benimle bu odada geçirmek, ruhlarımızı yeniden canlandırmak..."

Kendini Kiyoka'nın berrak gözlerinin içine çekildiğini hissetti. Dışarı çıkmak için bulunduğu kararlılık temelinden sarsılmaya başladı.

Böyle bir fikirden asla hoşlanamazdı, haklıydı.

Miyo, birbirlerine olan aşklarını teyit ederek baş başa geçirdikleri zamanın her şeyden daha değerli olduğunu düşünürdü. Kiyoka'nın sözleri onu hayal edebileceğinden çok daha fazla cezbettti.

Ama öyle bile olsa.

Kendini topla, Miyo. Bu gidişle yutulacaksın.

Kendini azarladı.

Kiyoka gerçekten de günahkâr bir kocaydı. Miyo'nun düşüncelerini bu şekilde ne kadar bozduğu çok açıktı.

"Bu fikre karşı değilim... Ama dürüst ve namuslu bir insan olarak kalmak istiyorum!"

"Pfft!"

Miyo bunu bağırır bağırılmaz, yanından gelen kahkaha sesini duydu.

İşte o zaman, birdenbire çok önemli bir şeyi unuttuğunu fark etti. Bu odada sadece ikisi yoktu, değil mi?

Hâlâ devam etmekte olan boğuk kahkahaların geldiği yöne doğru yavaşça baktı. Orada Hazuki'nin karnını tuttuğunu, içten kahkahasından titrerken zorlandığını gördü.

Miyo'nun gözlerinin üzerinde olduğunu fark etmiş gibi görünen Hazuki, konuşmayı başarırken nefes nefese kalarak gülmeye devam etti.

"O-oh, bana aldırma, hee-hee. Devam et, devam et. A-ha-ha- ha-ha! Oh, bu çok komikti. "Dürüst bir insan" ? Bu çok sevimli, hee-hee. Kiyoka, sanırım bu senin dik ya da düzgün biri olmadığın anlamına geliyor, değil mi?"

"Abla..."

"Bana kızma, lütfen, a-ha-ha-ha-ha! Sadece burada olduğumu unut. *Pfft*, hee-hee-hee. Devam edin ve gönlünüzce flört edin."

Kendisine soğuk bir tiksintiyle bakan Kiyoka'yı görmezden gelen Hazuki göbek atmaya devam etti.

Aklı başına ilk geldiğinde, Miyo inanılmaz derecede utanç duymuş ve bir kayanın altına sürünmek istemişti, ama şimdi o da kendine gelmişti.

"Kiyoka, elim."

"istediğine emin misin?"

"Ben gidip üstümü değiştireceğim!" diye kararlı bir şekilde iddia etti ve elini Kiyoka'nın elinden usulca çekti. Kiyoka'nın gözlerinde gördüğü belli belirsiz isteksizlik kesinlikle Miyo'nun hayal gücünün bir oyunu olmalıydı.

Kiyoka ikisinin birlikte pasaklı bir gün geçirmesini asla içtenlikle istemezdi. *Kesinlikle istemez.*

"Bu çok kötü oldu. Ben de sizin masum baş başa görüşmenizi daha fazla göreceğimi sanıyordum."

"Yeter artık."

Hazuki ve Kiyoka'nın arkadan konuştuklarını duymamış gibi davranan Miyo, hazırlanmak için aceleyle başka bir odaya geçti.

Sonunda, Miyo ve Kiyoka öğleden kısa bir süre önce malikaneden ayrıldılar.

Yazın başlangıcı yaklaşıyordu ve gerçekten hoş bir hava getiriyordu: hoş bir ılık güneş ışığı ve ferahlatıcı yumuşak bir esinti.

Miyo bugün her zamanki tercihinden farklı olarak Batılı kıyafetler giyiyordu.

Geçen yıl ilk kez giymeyi denedikten sonra, Hazuki'nin tavsiyesiyle şimdi birkaç elbise, bluz ve etek satın almıştı.

Şu anki kıyafeti onun bu koleksiyonundan.

Beyaz dantel yakalı bir elbiseydi. İnceydi ve vücudunun kıvrımlarını biraz takip ediyordu, ancak parlak yeşil kumaş üzerindeki büyük kahverengi, tahta düğmeleriyle oldukça sevimli görünüyordu.

Kiyoka da Batılı kıyafetler giymişti; beyaz gömlek ve koyu kahverengi pantolondan oluşan çok sade bir kıyafet. Bu kıyafet onun uzun boylu ve yapılı vücudunu göstermeye yarıyordu ve ona çok yakışıyordu.

Gerçi Kiyoka ne giyerse giysin genellikle büyüleyici görünürdü.

Kiyoka her zaman çok çekici.

Böylesine yakışıklı, nazik ve yetenekli bir adamın onu sevdiğine ve onunla evlendiğine hâlâ inanamıyordu.

Miyo, elinde beyaz dantel bir şemsiyeyle onun arkasında yürürken bunu derinden hissetti.

Şehir, Miyo'nun genellikle ziyarete gittiği saatlere kıyasla öğle vakti farklı bir atmosfere bürünüyordu. Öğle vakti yaklaşmıştı ve başkentin işçilerinden oluşan büyük kalabalıklar öğle yemeği yerlerini bulmak için sokakları arşınıyordu.

Aralarında takım elbiseli erkekler öne çıkıyordu, ancak kalabalığın içinde kimono giymiş çok sayıda erkek ve kadın ve Miyo gibi Batılı kıyafetler giymiş başka kadınlar da vardı.

Şöyle ki.

Artık buna alışmıştı ama şu anda bile Kiyoka yanından geçtiği herkesin bakışlarına maruz kalıyordu. Sadece kadınlardan değil, bazen erkeklerden de.

Her biri Kiyoka'yla karşılaştıklarında gözlerini kocaman açıyor ve ona sertçe bakıyorlardı.

Ne zaman böyle bir şey olsa, kimse onunla ilgilenmezdi.

Kiyoka tek başına özeldi.

Saf, cesur, çarpıcı... atmosfer değil ama yaydığı enerji. Onun bu gücü ya da varlığı insanları büyülüyordu.

"Miyo, sorun ne? Sessizleştin."

Sessizce yürüyen Kiyoka, bir yandan Miyo'ya bakarken bir yandan da onun için endişelendiğini gösterdi.

"Hayır... bir şey değil."

"Gerçekten mi?" Kiyoka sordu, eğme onun Kafa içinde Karışıklık elini uzatmadan önce.

"Ayrılmayın." "Tamam."

Miyo, Kiyoka'nın uzattığı eli tuttu.

Onun ne kadar harika biri olduğuna vurulduğunu itiraf etmeye kesinlikle cesaret edemiyordu.

Ne de olsa bunun onu çok öfkeliendireceğinden emindi. Onunla ilgili her şeyi o kadar çok sevdiğini öğrenecekti ki, hayatının geri kalanında ondan asla bıkmayacağını tam bir kesinlikle söyleyebilecekti.

Öğle vakti şehrin gürültüsü içinde yavaşça yürüyen ikili çok geçmeden parka ulaştı.

Alan canlı, iyi kesilmiş bitkiler ve açmaya başlayan güllerle renklendirilmişti. Sadece büyük bir gölet değil, aynı zamanda yepyeni Batı tarzı bir çardak da vardı. İnsanın rahatlayabileceği bir alan olmasının yanı sıra, görülmeye değer ilginç bir manzaraydı.

Parktan çok geniş bir bahçe gibi görünüyordu. "Çok güzel..."

Miyo yeşilliklerle dolu yerleri severdi. Özellikle göl veya fıskiye gibi suya yakın yerler hoşuna gidiyordu ve dışarıdayken birkaç kez bu özelliklere sahip parklara uğramıştı.

Ancak, bir sandalın sığabileceği kadar büyük bir gölete sahip çok fazla yer yoktu.

"Tekne bu olmalı."

Biraz solmuş rengiyle biraz demode görünen yalnız bir ahşap tekne, göletin kenarına iple bağlanmıştı.

Neyse ki, onu kullanan başka kimse yokmuş gibi görünüyordu.

Tekneye ilk atlayan Kiyoka oldu. Şaşırtıcı olmayan keskin denge duygusu sayesinde, sallanan teknede en ufak bir kaş kıpırtısı olmadan durabildi. Miyo'ya bir el uzattı.

"Adımına dikkat
et." "Dikkat
edeceğim."

Miyo nazikçe Kiyoka'nın elini tuttu ve ürkekçe tekneye doğru ilerledi. Tekne sallansa da Kiyoka onu dikkatle destekledi ve teknenin alabora olması gibi bir felaketi önlediler.

"Teşekkür ."

"Otururken de dikkatli ol."

Miyo temkinli bir şekilde oturdu ve ipi çözdükten sonra Kiyoka onun karşısına oturup kürekleri eline aldı.

Kiyoka kürek çekmeye başladı ve tekne göz açıp kapayıncaya kadar göletin kenarından ayrıldı.

"Vay canına..."

Şehrin gürültüsü bir anda uzaklarda kayboldu. Parkta oynayan çocukların sesleri bile onlara zar zor ulaşıyordu. Göletin ortasında, diğer tüm insanlardan uzakta, etraflarında sadece suyun sesi varken çok sessizdi.

Onu engelleyecek hiçbir şey olmadığından, hafif esinti suyun yüzeyini okşadı ve Miyo'nun saçlarını karıştırdı.

"Nasıl? İlk kez bir tekneye biniyorsun, değil mi?"

"Evet, öyle. Neden bilmiyorum ama çok
sakinleştirici."

Belki de başkaları iyileşmiş hissetmekten bahsederken bunu kastediyorlardı.

Teknenin üstünde, dalgaların arasında sallanırken, kulaklarına doğanın sessiz seslerinden başka bir şey ulaşmıyordu. Sanki huzursuz günlerinden dolayı yorgun ve tedirgin olan kalbi gevşemeye başlıyordu.

Miyo bir tekne yolculuğunun bu kadar iyi hissettireceğini hiç düşünmemişti. "Ama tüm kürek çekme işini sana bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum..."

"Çok fazla güç gerektirmiyor, o yüzden iyiyim."

Ama Kiyoka kürek çekmekten başka bir şey yapamazsa bu harika sessizliğin tadını çıkaramazdı. Miyo şemsiyesini kapattı.

"Kürek çekmeyi denemek istiyorum."

Kiyoka, Miyo'nun hevesli teklifi karşısında şaşırılmış görünüyordu ve emin olamayarak kaşlarını çatı.

"Bence yapmamalısın. Muhtemelen senin için zor olacaktır." "Sadece bir kez yeterli."

"Sanırım kısa bir süre için olsa da sorun değil."

Kiyoka isteksiz gibi görünen bir sesle başını salladı ve hemen teknedeki yerlerini değiştirdiler.

Miyo, Kiyoka'nın tutuşundan hâlâ sıcak olan kürekleri kaptı ve onun kürek çekme şeklini taklit etti. Daha doğrusu taklit *etmeye çalıştı*.

Çok ağırlar!

Az önce Kiyoka ona bunun fazla güç gerektirmediğini söylemişti. Aslında Miyo'nun, kürek çekerken çok soğukkanlı görünen Kiyoka'ya kıyasla konuşacak gücü yoktuAncak yine de bir süre için kendi başına kürek çekebilmesi gerektiğini düşünmüştü.

Bir şekilde kürekleri hareket ettirmeyi başarsa da, umutsuzca tüm gücünü ortaya koyduğunda bile manevraları yetersizdi, bu yüzden tekne neredeyse hiç ilerlemedi.

"Hng... Ngh, haaah."

Kolları halsizleşti ve Miyo ciğerlerinde biriktirdiği tüm havayı dışarı verdi. Sadece birkaç saniye kürek çekmişti ama parmak uçları titremeye başlamıştı bile.

"Senin için zor olacağını söylemiştim." Kiyoka bıkkınlıkla içini çekti. "Kol güçlerimiz tamamen farklı."

"Biliyorum... Özür dilerim."

Miyo sadece Kiyoka'ya kolay bir zaman yaşatmak istemişti ama görünüşe göre kendini fazla abartmıştı.

"Ben, çok sinirliyim..." "Bu kadar . Miyo."

Adını duyan Miyo gözlerini ürkekçe geriye çevirdi.

Bunu yaptığında, Kiyoka pantolonunun cebinden bir şey çıkardı ve ona uzattı. Miyo iki elini birden uzattığında, Kiyoka hafifçe avuçlarının içine bıraktı.

Çok hafifti. Hafif ve yumuşak. Bu...

"Vay canına, çok şirin. Bu bir bebek mi?"

Organze ipek krepten yapılmış, üzerinde küçük bir çiçek deseni bulunan bir hayvan bebek.

Üçgen kulakları olan garip bir hayvandı, biraz köpeğe, biraz kediye ve biraz da tilkiye benziyordu ama siyah işlemeli gözleri yuvarlak ve sevimliydi. Genel olarak oldukça sevimliydi.

Oyuncak bebek Miyo'nun avuçlarının içine sığacak kadar küçüktü. Yuvarlak, kabarık gövdesi pamukla doldurulmuş gibi görünüyordu ve boynunu fiyonkla bağlanmış kırmızı bir kurdele süslüyordu.

"Bebek değil aslında. Bu koruyucu bir ."

"Bir mı? Ama bana zaten çok fazla verdin..." Miyo kendi başını eğerken Kiyoka başını salladı.

"Çeşitli takıları test ederken bu yeni çeşit ilgimi çekti. Bu bir deneme çalışması."

Miyo elindeki bebeğe sertçe baktı.

Diş açma işlemi temiz ve düzgündü ve kalitesi bir mağazada bulabileceğiniz bir şeyle aynı seviyedeydi. Bunun bir test çalışması olduğunu söyledi, ama bu muhtemelen şu anlama gelemez...

"Bunu kendiniz mi yaptığınızı ?"

"Hayır, hayır, oyuncak bebek benim aldığım bir şeydi... Böyle bir şeyi almaktan daha mutlu olursun diye düşündüm."

Miyo, Kiyoka'nın yana dönüp utanç içinde garip bir şekilde cevap vermesini izlerken kalbinden vurulmuş gibi hissetti.

Aksesuar veya diğer süs eşyalarının aksine, bir erkeğin bir kadına hediye olarak bile olsa böyle bir bebek alması büyük cesaret ister.

Buna rağmen, Kiyoka bunu yalnızca kendisini düşünerek satın almıştı. "Öyleyim. Çok şirin ve beni çok... çok mutlu ediyor."

Miyo çocukluğunda hep oyuncak bebeklere ve doldurulmuş hayvanlara özlem duymuştu. İlkokul arkadaşlarının çok sevdikleri oyuncaklarını evin içinde taşıdıklarını, onlarla kitap okuduklarını ve uyuduklarını anlattıklarını duydukça kıskanırdı.

Artık bebeklerle oynayacak yaşta olmasa da sevimli şeyleri severdi.

"Koruyucu bir tılsım olduğunu mu söylemişsiniz? Ona iyi bakacağımından emin olabilirsiniz."

"Doğru. Boyutu göz önüne alındığında, yanınızda taşımanıza gerek yok... Sadece hem koruma hem de odanız için bir mobilya görevi görebilecek bir şey yapmaya çalıştım; çok fazla düşünmeyin. Odanızda bir yerde sergilemeniz yeterli. Evin etrafında bariyer var, yüzden zaten çok işe yarayacağını sanmıyorum."

"Çok şirin, o yüzden benim için sorun yok. Eve gider gitmez odamda sergileyecek bir yer bulacağım."

Sevimli nesneye baktığında yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

değildi; çok mutluydu. "Hava rüzgarlı

olmaya başladı. Geri dönelim." "Tamam."

Kiyoka gülümseyerek yeniden kürekleri aldı ve kayığı çekmeye başladı.

İkisi birlikte bahçedeki çardağa geçtiler ve yanlarında getirdikleri ev yapımı öğle yemeklerini yediler.

Bu beslenme çantaları Kudou ailesinin aşçısı tarafından hazırlanmıştı ve Hazuki düşünceli bir şekilde Miyo ve Kiyoka'nın bunları alması için ısrar etmişti.

Çiçek desenli altın cilalı, güzelce istiflenmiş beslenme çantalarının bir katında Japon tarzı yemekler, bir katında Batı tarzı yemekler ve bir katında da pirinç topları yer alıyordu. Her katta, miso soslu sebze ve balıklardan kızarmış yiyeceklere ve diğer etkileyici öğelere kadar her şeyi içeren çeşitli ve renkli bir dizi yiyecek sunuldu.

Pirinç topları bile somondan yosuna ve *katsuobushiye* kadar çeşitlilik gösteriyordu ve kimin ne yiyeceği üzerine tartışmak başlı başına keyifliydi.

"Çok lezzetliydi. Döndüğümüzde ablama teşekkür etmem gerekecek." "Doğru... Bugün hava güzel, o yüzden biraz gezeriz diye düşünüyordum."

Geri dönmeden önce biraz dolaşalım. Ne dersin?"

"Evet, öyle yapalım."

İkili, akıllarında gerçek bir hedef olmadan, bahçe gezinti yolu boyunca yan yana yürüdüler.

Ağaçların arasından süzülen güneş ışığı arada bir parıldıyor, yapraklar güneşin ışıltısıyla yeşil yeşil parlıyordu. Ağaçlıklı gezinti yolu boyunca yürürken, sonunda ileride küçük bir bina gördüler.

"O da ne?"

"Küçük bir tapınağa benziyor."

Kasvetli kahverengi, ahşap tapınak o kadar küçüktü ki bir çocuk bile içine sığamazdı. Ancak yaşına ve büyüklüğüne rağmen, önünde sakeler ve çiçek sunularıyla bakımlı görünüyordu.

"Endişelenecek bir şey hissetmiyorum. Burada kutsal sayılan tanrı muhtemelen bu bölgenin topraklarını ve insanlarını koruyor."

"Bu bazen tapınaklarda da kötü şeyler hissettiğin anlamına mı geliyor?" Miyo merakla sordu ve Kiyoka başını salladı.

"Normal , yol kenarındaki tapınaklar ve heykellerin hepsi doğası gereği iyi değildir. Harabe tapınaklarda kimlerin ibadet edebileceğini bilemeyiz, bu yüzden terk edilmiş yol kenarı tapınakları ve idollerle birlikte özellikle tehlikelidirler. Onlardan uzak durmalısınız."

"Um, peki ya kiliseyi ziyaret ettiğimizde dua ettiğimiz *jizo* heykeli? villa...?"

"Bu zararsız. Bölgeyi koruyarak iyi bir iş çıkarıyor, bu yüzden ona herhangi bir saygısızlık göstermemek en iyisi olacaktır."

"Anlıyorum."

Miyo'nun Ruh Görüşü yoktu, bu yüzden etrafta insanlık dışı kötü niyetli bir varlık olsa bile fark etmezdi. Karşılaştığı her eski tapınakta dua etmemeye dikkat etmesi gerekiyordu.

"Elbette, sıradan kötülerin bu tür yerlerde saklanmadığının da bir garantisi yok... Bu tür yerler genellikle nadiren uğranılan yol dışı bölgelerde olduğundan, zaman zaman kanun kaçaklarının saklanma yerlerine dönüşüyorlar. İsim gereği bunu pek çok kez gördüm."

"Bu mantıklı..."

Miyo bu ihtimali hiç düşünmemişti. Ancak Kiyoka tapınaklarda sadece tanrıların ya da Grotesklerin yaşamadığı konusunda haklıydı. Sonra

mabetler aslında çok sayıda insanı aynı anda barındırmak içindir.

Kiyoka'ya dönüp baktığında, yüzünde tarifsiz, acı dolu bir ifade vardı.

"Kiyoka?"

"Ah, özür dilerim. Sadece biraz tatsız bir şey hatırlıyordum. Bir insanın nasıl görüldüğüne bakarak kötü niyetli olup olmadığına her zaman karar veremezsiniz, ne de kişinin kendisi her zaman kendi kötü eylemlerinin veya niyetlerinin ... Sadece bunu düşündüm, hepsi bu."

Bu nereden çıkmıştı?

Miyo'nun bu konuda en ufak bir fikri yoktu ama Kiyoka ifadesini bu kadar düşündürücü bir şekilde dile getirdiğinden, daha fazla araştırmak konusunda çekinceleri vardı ve tapınağı geçerek ilerlemeye devam ettiler. Kiyoka her ne hakkında konuşuyorsa, bunun kendisi için önemli bir şey olmadığından emindi, çünkü Kiyoka bu konuyu daha önce ona açmamıştı. Miyo kendini sessizce buna ikna etmeye karar vermişti.

Tüm parkı bir kez dolaştıktan sonra Miyo ve Kiyoka eve doğru yola koyuldular.

Etrafta dolaşarak fiziksel gücünü tüketmişti ama şimdi göğsüne uzun zamandır yerleşmiş olan tüm dikenlerin - inatçı gerginlik, yorgunluk - temizlendiğini hissediyordu.

Miyo ve Kiyoka ana araziye geri döndüklerinde küçük bir olay meydana geldi.

"Kiyoka?"

Onlar giriş kapısından içeri adım attıktan hemen sonra aniden durdu.

"Çok gürültü yapıyorlar."

Miyo onun ne dediğini hemen anlamadı ama kulaklarını diktiğinde, tıpkı Kiyoka'nın söylediği gibi insanların bir şey hakkında tartıştıklarını duyabiliyordu.

Kiyoka tam bir küçümsemeyle

kaşlarını çatı. "Yine o olmalı."

"Annemi mi kastediyorsun?"

Kiyoka Miyo'nun sorusuna yanıt vermese de, yüz ifadesi yeterli bir yanıtı.

İç çekmeden önce birkaç dakika bir şey düşündü. "Kusura bakmayın. Gidip neler olduğuna bakacağım. Bu arada... sen yorgun olmalı. Siz gidin ve bizim odada ya da salonda bekleyin."

Miyo yorgun olsa da, bu için katlanılamayacak kadar fazla değildi ve kendisi de neler olup bittiğini merak ediyordu. Kiyoka'nın teklifi karşısında başını salladı.

"Hayır, ben de gideceğim."

".... Gidelim o zaman."

Sesler ikinci kattan geliyor gibiydi. Miyo ve Kiyoka bakıştılar ve merdivenleri tırmandılar.

İşte o zaman, tam da son basamağı tırmandıkları sırada- "Ah, yeter!"

-Hazuki'yle tam odadan çıkarken karşılaştılar, yüzünde çatık bir ifadeyle.

"Abla."

Kiyoka'nın sesini duyan Hazuki yüz ifadesini yumuşattı.

"Oh, ikinize de merhaba. Evde miydiniz?"

"Az önce içeri girdik. Girişten sesler duyduk ve neler olduğunu görmek için geldik."

Hazuki özür dileyen bir yüz ifadesiyle Kiyoka ve Miyo'nun yanına gitti.

"Bunun için üzgünüm... Annem biraz keyifsiz."

Hazuki'ye göre, birisi Fuyu'nun odasındaki seramik bebeği onun haberi olmadan kırmıştı. Küçük bir müzik kutusunun üzerinde duran, Kutsal Anne'ye benzeyen, güzel, yabancı yapımı, saf beyaz bir kadın bebeği bu.

Oyuncak bebek, Fuyu odasından uzaktayken yere düşmüş ve kırılmıştı.

Bu, Tadakiyo'dan aldığı pek çok hediyeden biriydi; kimse ona ulaşamadığı için sıkıntısı çoktan kontrolden çıkmıştı.

"Belki de yas tutmadığını, üzgün olduğunu ve bunun acısını başkalarından çıkardığını söylemek daha doğru olur."

Hazuki yere yığıldı.

"Gördün mü, bebeğin kendisi? O kadar pahalı ya da nadir bir şey değil.

Babam onu yatıştırmak için böyle söyledi ama... hiç şans yok."

Kaderin trajik bir cilvesiydi bu. Miyo, Kiyoka'nın ona verdiği bebeğe sıkıca sarıldı.

Kişinin sevdiğinden aldığı hediyeler, ne kadar ucuz ya da sıradan olurlarsa olsunlar ya da ne kadar çok sayıda alınmış olurlarsa olsunlar... yine de değerli anılar ve duygular içerirler. Kişi aldığı pek çok hediyeye bakarak, hediye aldığı anı hatırlayabilir ve bu anın etrafındaki mutlu duyguların tadını çıkarabilirdi.

Fuyu'nun böyle bir eşyanın kırılması karşısında soğukkanlılığını koruyamaması gayet doğaldı.

Hmm...?

Kiyoka'nın annesine biraz acımış olabileceğini düşünen Miyo, ona baktığında, beklentilerinin aksine, yüzünde oldukça tuhaf bir ifade buldu.

Bir şeye benzetmesi gerekirse, Usuba malikânesine büyükbabasını ya da kuzeni Arata'yı ziyarete yalnız gideceğini söylediğinde yüzünün aldığı şekle benziyordu. Bir yandan onu memnuniyetle uğurlamak isterken, bir yandan da yanında kalmasını dilemenin karışımı... O anlardaki yüzünü andırıyordu.

"Eski aile reisi ne dedi o zaman?"

"Kendi babana böyle mi hitap ediyorsun...? Her neyse, söyleyebileceğim kadarıyla babam bu duruma çok kızmış ya da üzülmüş değil. Kırılma nedenini ya da başka bir şeyi araştırıp araştırmayacağını henüz duymadım."

"Muhtemelen çok derine inmeyecektir."

"Eminim değildir. O yüzden şimdilik onu rahat bırak. Birazdan akşam yemeği olacak, o yüzden önceden üzerini değiştirmek istediysen, gidip değiştirmelisin," dedi Hazuki merdivenlerden birinci kata inerken.

Şu anda bile Fuyu'nun öfkeli ve kederli çılgınlıklarını belli belirsiz duyabiliyorlardı. Hazuki, Miyo veya Kiyoka'dan iyi bir şey gelmeyeceği konusunda haklıydı

dahil olmak.

Ancak, kocasıyla konuşmasını dinlerken Miyo'nun dikkatini çeken bir şey vardı.

"Kiyoka."

"Ne?"

"Babam neden bebeğin nasıl kırıldığını takip etmiyor?"

"Ah, şey..."

"Babam anneme bu kadar değer verdiğine göre, eğer annem bu kadar üzgünse bebeği kimin kırıdığını bulmaya çalışacağını düşündüm..."

Kiyoka çatık onun kaşlar at Miyo'nun Soru, bakıyor a biraz çelişkili.

"...Bu adil. Bebeği takip etmiyor olabilir.

çünkü ona çok değer veriyor." "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, ona çok değer verdiği için, enerjisini hediye ne olduğunu bulmaya harcamak yerine Fuyu ile ilgilenmeyi daha önemli bulabilir."

Miyo onun ne demek istediğini tam olarak anladığından emin değildi. Kiyoka'nın ona söylediklerini yavaşça düşünerek, onu daha fazla sorguladı.

"Yani, başka bir deyişle, annenin duygularını yatıştırmak daha öncelikli, bu yüzden hediye kendisi hiç önemli değil mi?"

"gerekirse, evet."

Açıklamanın Miyo'nun tam olarak ikna olmadığı kısımları vardı ama Tadakiyo ve Fuyu'nun ilişkisi bazı açılardan normalden farklıydı ve bunu kendi oğullarından duyuyordu. Belki de böyle olması gerekiyordu.

Bu düşüncelerle kendini ikna eden Miyo, odalarına gidip üstünü değiştirmek üzere Kiyoka'dan ayrıldı.

Daha , Fuyu akşam yemeğine gelmedi.

Tadakiyo geldi ve onu beklemlerine gerek olmadığını söyledi, böylece Miyo, Kiyoka, Hazuki ve Tadakiyo hep birlikte yemeğe oturdular.

Bu akşamki yemek de yine birinci sınıf Batı mutfağından çok çeşitli bir sunumdu.

Rengarenk mevsim sebzelerinin kullanıldığı bir meze ile başlayan tabakta, Miyo'nun daha önce hiç duymadığı kalın ve zengin bir çorbanın yanı sıra balık ve et bazlı yemekler de vardı. Hepsi ağızda eriyecek kadar yumuşaktı, çeşitli tatların birbirine karıştığı karmaşık bir baharat vardı ve bu nedenle, oldukça büyük miktarda yiyeceğe rağmen, Miyo tabağını yalayarak temizledi.

Yemeklerin kalitesi beklenen bir şey olsa da, Miyo'yu asıl etkileyen lezzetlerdi; şefin bunlara nasıl ulaştığını hayal bile edemiyordu.

Kiyoka ve Hazuki akşam yemeğinde şarap içerken, Miyo ve Tadakiyo su içti.

Hazuki çakırkeyif oldukça yemeğe renk kattı ve Tadakiyo da ona katıldı. Kiyoka, kendisini işin içine çekmeye çalıştıklarında sohbete göstermelik onaylardan başka bir katkıda bulunmazken, Miyo sadece kendisine bir şey sorulduğunda cevap veriyordu.

Olağan akşam yemeği sahnesi etti.

Son olarak, tatlılarını bitirdikten sonra yemek masasını geride bıraktılar.

Miyo kararlılığını toparladı ve Tadakiyo yemek odasından çıkarken ona seslendi.

"Baba."

"Ne , Miyo?"

Miyo, dış görünüşü gerçek yaşıyla oldukça çelişen Tadakiyo'nun nazik gülümsemesiyle karşılaştı. Ona karşı her zaman son derece nazik davranan iyi bir kayınpederdi.

"Şey... Annemin yemeği ne olacak?"

"Oh, onun için mi endişeleniyorsun? Teşekkür ederim. Bunu şimdi ona götürmeyi planlıyordum."

"Bunu kendin mi yapacaksın?"

Miyo'nun gözleri şok içinde açıldı.

Görevi devretmiş olsa da Kudou ailesinin bir önceki reisiydi. Böyle bir kişinin karısına bizzat yemek getireceğini düşünmek inanılmazdı.

Normal bir evde böyle bir şey düşünülemezdi. Bir koca ne kadar sadık olursa olsun, bu kadar ileri gitmesi nispeten nadir bir durum olmalıydı.

Sanırım babam annemi gerçekten ve derinden seviyor.

Kaba bir davranış olsa da etkilenmeden edemedi. Ayrıca Fuyu'yu biraz kıskandı, birinin onunla bu kadar derinden ilgilenmesi kalbini ısıttı.

Ancak bu durumdan tek rahatlayan Miyo'ymuş gibi görünüyordu, çünkü Miyo'nun yanında dinleyen Kiyoka'nın yüzüne boş ve hoşnutsuz bir ifade yerleşmişti.

"Hee-hee, seni iğrendirmedim, değil mi? Fuyu ve ben hep böyleyiz, gerçekten."

"Hayır, hayır, kesinlikle iğrenmedim. Ben... ikinize de hayranım."

Miyo sırtıtmamak için konuşurken elleriyle iki yanağını da kapattı.

Bunun üzerine Kiyoka ilk kez sessizliğini bozdu.

"Onlara hayranlık duymak...? Buna mı hayranlık duyuyorsun?"

"Bence de. Birbirlerine her zaman böylesine sevgi göstermelerinin harika olduğunu düşünüyorum."

Miyo sorunun ne emin değildi. Kafası karışmış bir şekilde başını hafifçe eğdi, ama Kiyoka kaşlarını çatmaya devam etti ve cevap vermedi.

"Miyo, benimle Fuyu'nun odasına gelmek ister misin? Yanında olman onun eski haline dönmesine yardımcı olabilir. Sen de Kiyoka, tabii ki."

"Evet, kesinlikle-"

"Bu iyi bir fikir değil."

Kiyoka cevap verirken Miyo'nun sözünü kesmişti. Ancak Tadakiyo oğlunu gülümseyerek el salladı.

"Sorun nedir? Kiyoka, sen bizim oğlumuzsun, bu yüzden en azından anneni biraz neşelendirmeye çalışabilirsin. Artık aynı tarafta olduğumuza göre

sayfa, hadi gidelim, olur mu?"

Miyo, Tadakiyo'nun peşinden hızla uzaklaşırken Kiyoka'nın tepkisini düşündü. Nihayetinde Kiyoka da pes etmiş görünüyordu ve kocaman bir iç çekişin ardından onların peşinden gitti.

Yemeği taşıyan grup merdivenlerden yukarı çıkarak Fuyu'nun ikinci kattaki odasına vardı. Tadakiyo, Miyo ve Kiyoka'nın önünden giderek kapıyı iki kez çaldı.

"Fuyu, içeri geliyorum."

Buna alışkın görünüyordu, Fuyu cevap vermeden önce kapıyı açtı ve tereddüt etmeden içeri girdi. Bu durum Miyo'yu biraz şaşırttı. Varlığını duyurdu ve tereddütle onun peşinden gitti.

Miyo, Fuyu'nun villadaki odasını görmüştü ve malikânedeki odası da benzerdi; tavandan duvar kağıdına, yere serilen kilimlerden perdelere ve diğer tüm mobilyalara kadar her şey onun zevklerine uyuyor, gösterişli ve zarif arasındaki çizgide gidip geliyordu.

Fuyu'nun kendisi hiçbir şey yapmıyor, sadece bir sandalyede oturuyor ve zifiri karanlık geceye bakıyordu.

"Fuyu, tatlım. Sana yemek getirdim. En azından biraz yemeyecek misin?"

"Teşekkür ederim... Ancak şu anda bir ısırtığı midemin kaldırabileceğini sanmıyorum. Özellikle de bir yabancının önünde."

Bahsettiği "yabancı"nın Miyo olduğu açıktı. Yine de, Miyo bu noktada Fuyu'nun huysuzluğuna alışkındı, bu yüzden her küçük yorum üzerine şekil almadı.

Annemin sesi her zamanki ruhundan yoksun... Çok depresif olmalı.

Miyo, Fuyu'nun her zamanki canlılığı ve gururundan yoksun ses tonunu duyunca .

O andan itibaren Tadakiyo, Fuyu'yu yatıştırmak için elinden gelen her şeyi söyledi ve sonunda Fuyu yemeye karar verdi.

Her ne kadar Miyo ve Kiyoka izledim üzerinde olarak o oldu, Yapacak bir şey olmadan sıkılmalarına engel olamıyorlardı.

Miyo, Fuyu'yu neşelendirmek ama kadının karşısına geçtiğinde yapabileceği hiçbir şey olmadığını anladı.

"Kiyoka?"

O oldu için bak at Kiyoka, kim oldu bakıyor zor
Bir çekmecenin üstündeki bir şeye.

Beyaz bir mendilin üzerinde beyaz seramik parçalarından oluşan bir koleksiyon.

Bu, söz konusu bebeğin kalıntıları olmalı. Taban ve daha büyük parçalar hâlâ belli belirsiz bebek şeklindedir.

"Kırılmadan önce oldukça güzel olmalı..."

Kiyoka, müzik kutusu işlevi gören çekmeceli ve nispeten sağlam olan tabanı aldı ve ters çevirerek altına baktı, sonra da eski yerine koydu.

Ellerine bakan Miyo, tabanın altındaki gizemli sembole kısa bir anlığına göz attı.

Bu da neydi şimdi?

Miyo ilk başta bunun oyuncak bebeği yapan kişinin imzası olduğunu düşünmüştü ama tasarım bunun için fazla sıra dışı görünüyordu. Bir imzadan ya da bir tür nişandan çok... sanat için kullanılan çizimleri andırıyordu.

Miyo bunu fazla mı düşünüyordu?

Ama Kudular hediye kullanan bir aile, bu yüzden sanat kullanmaları çok zor olmazdı... Zararlı bir şey olsaydı, babam ya da Kiyoka onu ortadan kaldırırdı.

En azından Miyo'nun endişelenmesini gerektirecek bir şey değildi.

Fuyu'nun odası lükstü ama çiçek vazoları, saatler, hayvan figürleri, çerçeveli manzara resimleri, tütsü yakacakları gibi pek çok mobilya odayı zevksiz olmaktan kurtarıyordu.

Miyo bunların hangilerinin Tadakiyo'nun hediyeleri, hangilerinin kendi seçtikleri olduğunu anlayamadı. Ancak, hepsi de Fuyu'ya çok iyi iltifat ediyordu ve her iki durumda da Fuyu'nun kaliteli ürünler konusunda mükemmel bir gözü vardı. Miyo kesinlikle onu örnek almak istiyordu.

"Tamam, Fuyu canım. Biz gidiyoruz, siz de rahatlatıcı bir akşam yemeğinin tadını çıkarın... Kiyoka, Miyo, şimdilik gidelim."

Fuyu'nun ruh hali nihayet yatışmış gibi görünüyordu ve Tadakiyo genç çiftte de hitap etmeden önce onunla nazikçe konuştu.

Miyo hafifçe başını salladı ve Kiyoka sanki zamanı geldiğini söylemek istercesine burnundan soludu.

"Gerçekten hiç , değil mi?"

Koridora çıktıklarında, Kiyoka nihayet Tadakiyo'ya bir yorumda bulundu; başından beri hoşnutsuzluğunu gizlemişti.

"Bu ne anlama geliyor, hmm?"

Tadakiyo arkasını döndü ve yüzündeki gülümsemenin hâlâ devam ettiğini fark etti. Kiyoka'dan açıklama istemiş olsa da, aslında herhangi bir sorusu olmadığı anlaşıyordu.

"Zayıf zevklerinizden bahsediyorum... Birbirinizi ne kadar seviyor olursanız olun, Fuyu'yu bu şekilde kontrol altında tutmanın nesi harika anlamıyorum."

"Ha?"

Kiyoka'nın ne demek istediğini anlayamayan Miyo, ona boş boş bakmaktan kendini alamadı.

"Kontrol" mü? Bunu söylemenin pek hoş bir yolu değil. İkimiz de aynı fikirdeyiz, biliyorsun. Ayrıca, onu hiç kontrol etmiyorum."

"Fuyu'nun özel alanını gözetlemenize ve onu dinlemenize olanak tanıyan sanatla büyülenmiş 'hediyeler' vermek gibi ahlaki açıdan sorgulanabilir eylemlerinizin onu kontrol etmekle aynı şey olduğunu söylemenin güvenli olduğunu düşünüyorum."

"Ne?!"

Miyo'nun neden bahsettiklerini anlaması bir an sürdü; tam bir şok içinde ellerini ağzına götürdü.

Bu, bebeğin üzerindeki desenin sanat eseri olduğunu düşünmekte haklı olduğu anlamına geliyordu.

Peeking içinde üzerinde Fuyu'nun özel uzay ve dinlemeiçinde üzerinde onun konuşmaları? Miyo, bir sanat dalı olduğundan biraz şüpheliydi.

Böyle şeyler yapabilen aletler, ama daha da önemlisi... "Bu tüm yetenekleriniz için geçerli mi...?"

"Aynen öyle." Tadakiyo, Miyo'nun şaşkın mırıltısını gülümsemesini hiç düşürmeden onayladı. "Aslında, Fuyu'nun odasındaki eşyaların çoğu ona verdiğim şeyler. Ona her zaman göz kulak olabileceğimden emin olmak için her birine özenle sanat uyguladım."

Tadakiyo sadece utanmamış değil, aynı zamanda memnun da görünerek kendini açıklarken Miyo suskun bir şekilde bakakaldı.

Buna inanmayı neredeyse imkânsız buluyordu. Ancak, Kiyoka bu konuyu ilk kez açtığına ve Tadakiyo da bunu kolayca kabul ettiğine göre, doğruluğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Miyo'nun zihnindeki Tadakiyo ve Fuyu'nun saf aşkı görüntüsü tamamen parçalandı.

Artık gerçeği bildiğine göre, Tadakiyo'nun her zaman nazik ve kibar olduğunu düşündüğü değişmeyen ifadesi birdenbire inanılmaz derecede rahatsız edici gelmişti.

Birisi her gün onun özel anlarını gözetliyordu; bu düşünce bile tek başına o kadar ürkütücüydü ki zihninin bulanmasına neden oluyordu.

Omurgasından aşağı korkunç bir ürperti aktı.

"Yine de o bebeğin kırılması çok üzücü. Birlikte geçirdiğimiz ilk günlerden kalma değerli bir hatıraydı, biliyorsun."

"Bu çok zengin. Muhtemelen onu kıran , değil mi?"

Şok edici açıklamalar birbiri ardına geliyordu. Uyarılma o kadar baskındı ki, Miyo'nun artık her yeni gerçeğe tepki verecek enerjisi kalmamıştı.

"Peki bunu düşünmenize ne sebep oldu?"

"Hizmetçilerden hiçbiri kazara hanımlarının eşyalarından birini kıracak kadar beceriksiz değildir. Ve eğer bir hata yapıp kırarlarsa, bu konuda da sessiz kalmayacaklardır. Ayrıca..."

"Neyin dışında?"

"Öncelikle o odayı yirmi dört saat gözetleyebilirsiniz. Eğer bir hizmetçi bebeği kırmış olsaydı, kovulurdu.

Gerçekten önemseyip önemsemediğinize bakılmaksızın hemen. Bu Kudou ailesinin itibarı ile ilgili bir mesele olurdu. Buna rağmen bugün hiçbir hizmetli kovulmadı."

"Anlıyorum."

"Başka bir deyişle, bebek ancak bir aile üyesi tarafından bilerek ya da kazayla kırılmış olabilir. Durumla ilgili gördüklerime bakılırsa ikinci ihtimal düşük görünüyor. İlkine gelince, Fuyu asla kendi hediyelerini yok etmez, Miyo ve ben dışarıdayken bunu yapmış olamayız ve Hazuki her zaman Fuyu'nun odasından uzak durmuştur. Bu da olayı sana indirgiyor."

Kiyoka, gerekçelerini yumuşak bir şekilde ortaya koyarken ağırbaşlı ve oldukça güven verici görünüyordu. Bu arada Tadakiyo da etkilenmiş gibi başını sallayarak gülümsedi.

"Yalnız bir şey var, Kiyoka. Eğer durum buysa, bebeği kazara mı kırdım? Yoksa kasten mi?"

Miyo nedenini bilmiyordu ama nedense Tadakiyo aniden Kiyoka'ya kendi sorusunu yöneltmişti. Sanki bir tür oyun oynuyormuş gibiydi.

"Umurumda bile değil."

olan Kiyoka, sorudan vazgeçerken sessizce küfretti.

"Peki o zaman, bunun kasıtlı olduğunu varsayarsak, sizce benim gerekçem neydi?"

Tadakiyo'nun gözleri bir çocuğunki gibi parlıyordu ve bu durumdan son derece keyif aldığını gösteriyordu. Kiyoka cevap verme niyetinde olmadığından, Miyo çekingen bir tavırla onun yerine konuştu.

"Um... çünkü... bebek artık gerekli değil ...?" "Gerçekten şimdi mi? Neden artık ona ihtiyacım olmasın ki?"

"Oh, um... Bilmiyorum..."

Miyo bunu pek düşünmemişti. Daha da kötüsü, kafası karmakarışık bir haldeydi.

Karısı Fuyu'ya sanatla büyülenmiş eşyalar vermek, bunları hediye olarak adlandırmak ve sürekli onu gözetlemek ve dinlemek için odasına yerleştirmek, ancak daha sonra bunları kendisi kırmak.

Miyo'nun her şeyi bu şekilde bir araya getirmesi tam bir çılgınlıktı.

Gerçekte, Tadakiyo başından sonuna kadar o kadar anormal davranmıştı ki, bunun arkasındaki motivasyonlara ulaşmak Miyo için tamamen imkansız görünüyordu.

Kız orada şaşkın şaşkın dururken, Kiyoka elini hafifçe kızın omzuna koydu.

"Karımla oynama, seni sapık ihtiyar."

"Sen kendin cevap vermediğin için senin yerine cevap bulmaya çalışıyordu. Ayrıca, 'sapık yaşlı adam' mı? Bu biraz acıttı, biliyorsun."

Kiyoka'nın şakağında zonklayan bir damar ortaya çıktı.

"Görünüşe göre sapkınlığınıza objektif bir bakış açısı istiyorsunuz, ben de size bir tane vereceğim. Eminim bebeği kırmanın Fuyu'nun sana olan sevgisini teyit etmenin bir yolu olduğunu iddia edeceksin. Bu şekilde, bebeğin kırılmasına üzülmelerini izleyebilir, duygularının hiç azalmadığını teyit edebilir ve kendi kendine kına yakabilirsin. Tamamen çocukça."

"Gördün mü, anlıyorsun."

"Keşke anlamasaydım."

Tadakiyo memnun görünerek ellerini birkaç kez çırpı. Sonra arkasını döndü.

"Sorun nedir? Fuyu ve benim her zaman bu tür bir ilişkimiz oldu. Bu sadece aşkımızın aldığı şekil ve tüm hediyelerim de bunun kanıtı."

Tadakiyo utangaç ve derin bir memnuniyetle kıkırdayarak oradan ayrıldı.

Miyo, kaotik gelişmeler karşısında şoke olmuş bir halde olduğu yerden kıkırdayamıyordu. Bu ifşaatlar, Tadakiyo ve Fuyu'nun saf romantizmine dair imajını tamamen yerle bir etmiş, geride sadece korkunç ve tatsız bir tat bırakmıştı.

Elbette tatsız bulduğu şey kayınvalidesi ve kayınpederinin paylaştığı ilişki değildi; bunun nedeni her şeyi tam olarak sindirememiş olmasıydı.

Göğsünde bir ağırlık vardı, sanki kendini büyük, yağlı bir et parçasını yutmaya zorlamış gibiydi.

Tam olarak sindirmek için midesine büyük bir yük bindirecek bir şey yutmuş gibi hissediyordu.

Her şeyi dinledikten sonra bile onu rahatsız eden bir şey vardı. O da Tadakiyo'nun Fuyu ile "aynı fikirde" olduklarına dair yorumuydu.

Eğer bunu olduğu gibi kabul ederse, bu Tadakiyo'nun Fuyu'ya casusluk yapması için sanatla büyülenmiş hediyeler vermesi konusunda ikisinin de anlaştığı anlamına geliyordu...

O zaman annem de bu hediyelerin gerçekliğini biliyor.

Miyo titredi.

Hiç görmemesi gereken korkunç bir şeyi gözlemlemiş olduğu hissine kapıldı.

"Miyo. Az önceki konuşmamızla ilgili hiçbir şey hatırlamak zorunda değilsin. Aslında, tamamen unut gitsin."

Kiyoka bunu, tir tir titreyen Miyo'yu düşünerek söylemişti. Ama bunu söylemesine gerek yoktu; Miyo zaten son birkaç dakikadaki her şeyi zihninin derinliklerine gömmüştü.



Banyosunu bitiren Miyo yatak odasına yöneldi.

İçeride, Kiyoka çoktan banyo yapmış, uyku *yukatasıyla* yatakta oturuyordu.

"Kiyoka, yıkamayı bitirdim."

"Anladım."

Kiyoka iş için okuduğu belgeleri temizledi ve onu yanına çağırdı. Miyo itaat etti ve yavaşça yanına oturdu.

"Kiyoka."

"Ne oldu?"

Banyo sırasında Miyo çeşitli şeyleri tekrar tekrar düşündü.

Kiyoka'nın o gün parkta söylediği ve anlaşılmaz gibi görünen sözlerin belki de şu gerçeği ima ediyor olabileceği gibi

Tadakiyo'nun davranışları. Ve Tadakiyo ile konuşmaları sırasında etrafta olmayan Hazuki'nin de her şeyi bildiği gerçeği.

Ancak, Miyo'nun zihnini en çok meşgul eden şey bunların hiçbiri değildi.

"Şey, bana verdiğin oyuncak bebekle ilgili."

Bu, Kiyoka'nın Miyo'nun ne söylemek istediğini tahmin etmesi için yeterli görünüyordu. Kuvvetle Miyo'ya dönerek, hızlıca ona cevap verdi.

"Öyle bir şey değil. Sana o bebeği verirken aklımda kesinlikle böyle bir düşünce yoktu ve böyle bir hileye başvurmazdım. Yemin ederim."

"Tamam..."

Böyle zamanlarda, Hazuki burada olsaydı, kardeşinin bu kadar telaşlı davranarak kendisini daha da şüpheli gösterdiğini söyleyeceğinden emindi.

Ancak Miyo, Kiyoka'nın panik halini iç açıcı ve sevimli buldu.

"Ben ciddiylim."

"Evet, I Biliyorum. Sen Yapma. ihtiyaç için
vurgulamak o Yani Çok fazla, Anlıyorum."

Kiyoka, sanki o sabahtan devam ediyormuş gibi, kıkırdamasını engelleyemeyen Miyo'yu yatağa yatırdı. Çok ciddi görünüyordu.

"Eşyalarınız arasında bunun gibi sanatla büyülenmiş en az bir eşya bulundurmanın kötü bir şey olmayacağını düşünüyorum."

"Ne...?"

Kiyoka aniden yüzünü Miyo'nun boynuna gömdü. Nefesi sıcak ve gıcıklayıcı geliyordu. Daha ne olduğunu anlamadan göğsü ağzına kadar onun kokusuyla doldu.

"Sen her zaman risk altındasın. En azından bunu sana vermezsem, birinin seni alıp götürmesinden ya da sana zarar vermesinden ölesiye endişeleneceğim."

"K-Kiyoka, lütfen bu kadar çok konuşma...!"

Kiyoka her konuştuğunda dudaklarından garip bir ses çıkma tehdidiyle karşı karşıya kalıyor ve Kiyoka'nın nefesi ensesini okşuyordu. Bir şekilde buna dayanmayı başardı, kollarını Kiyoka'nın başının etrafına doladı ve usulca ona sarıldı.

"Bunun gerçekten gerekli olduğunu düşünüyorsan, lütfen , Kiyoka." Sonunda, Miyo da muhtemelen Fuyu gibi olacaktı.

Bütün gün faaliyetleri gözetlenebilir, çıkardığı tüm sesler ve söylediği tüm sözler dinlenebilirdi. Tüm bunları bilse bile, bunu kabul edeceğinden emindi.

Ne de olsa ben sana aidim.

Eğer bu kanıtlamaya, Kiyoka'nın içini rahatlatmaya yetiyorsa, Kiyoka'nın onun günlük yaşamını gönlünce gözlemlemesine aldırılmazdı, bunu utanç verici bulsa bile.

"Bu konuda ciddi misin?" Kiyoka boğuk bir sesle sordu, şımarık bir çocuk gibi yüzünü Miyo'nun ensesine sürttü. Miyo, Kiyoka'nın saçlarını okşadı.

"Evet, ciddiylim."

"Şaka yapmıyorum, bunu gerçekten yapabilirim." "Biliyorum. Benim için sorun değil."

Kiyoka yavaşça başını kaldırdı. Dudakları yaklaştı ve birbirlerine sürtündü. Derin ve tutkulu bir öpücüğe doğru eğildiler.

Aşklarının içinde birlikte eridiler.

"...Sevgilim, seni seviyorum."

"Ve ben, sen."

Hiçbir nesne, hiçbir kanıt, aşklarının bütünlüğünü yakalayamazdı. Ancak aralarındaki bağın tüm şekil ve boyutlardaki simgeleri, ikisi nerede olursa olsun paylaştıkları sevginin küçük bir parçasının gerçek olduğunu kanıtlıyordu.

Miyo kendini tüm vücudunu saran sıcaklığa bıraktı ve gözlerini kapattı.

Second
Vignette
Coffer

Ekip Oluşturma Buluşması

"Hadi bir ekip oluşturma toplantısı yapalım!" Godou aniden ilan etti.

Kiyoka ona sertçe baktı.

Yazın sonuydu ve kısa bir sũre yatakta yattıktan sonra Kiyoka nihayet işine dũnmũř ve gũnlũk rutinine geri dũnmũřtũ.

"Sen neden ?"

Astı ofisine dalmıştı, ama iletmesi gereken acil bir işi yoktu - sadece saçmalıyordu. Ne yazık ki Kiyoka'nın bir astının bu şekilde davranmasına en ufak bir tahammũlũ yoktu.

Yine de Godou, patronunun soğuk karşılamasını görmezden gelerek ciddi bir bakışla masasına vurdu.

"Ekip oluştırmaktan bahsediyorum, Komutan!"

"Sessiz ol. Eğ̇er boş vaktin varsa, sana fazla mesai yaptırırım."

"Hiç boş zamanım yok ve bunun dalga ilgisi yok.

İçkiler! Birlikte bir şeyler içmeliyiz!"

"Bu ihtiyacım olan son şey! Defol ve evine git."

İşlemlerini bitirdiğ̇i belgeleri toplayan Kiyoka, bugũn için ayrılmaya hazırlanmaya başladı.

İşini bitirmişti. Geriye kalan tek şey eve dũnmekti ve iğ̇renç yardımcısının fikirleriyle kesinlikle eğlenmeyecekti. İçki partileri beladan başka bir şey değ̇ildi ve o bunların hiçbirini kabul etmiyordu.

Kiyoka, Godou gitmeyecekse kendisinin gideceğ̇ini işaret etmek için ayağ̇a kalktı ama Godou onun önũne geçip yolunu kesti.

Kiyoka'ya, az önceki ciddi görüntüsünün tam tersi olan sinir bozucu bir sırıtışla baktı.

"Hayır, bu işe yaramayacak! Bugün eve gitmene izin vermeyeceğim!"

"Çekil. Sinirlerimi bozuyorsun. Çekil yolumdan, ben gidiyorum."

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm, o yüzden..."

"..."

"Çok özel bir misafir çağırdım!"

Kiyoka'nın gözleri büyüdü ve ofisinin kapısına baktı. Hiç kimseyi hissetmemişti. Buna rağmen, bir noktada kapı aralığında biri belirmişti.

...fark etmedim bile.

Adam, Kiyoka'yı varlığından haberdar etmeden hareket edebiliyordu. Bunu başarabilecek kadar yetenekli tek bir kişi vardı.

"İyi akşamlar."

Kiyoka'nın doğal düşmanı olarak tanımlayacağı adam, kurnazca gülümseyen yüzünü ofise fırlattı. Dalgalı kestane rengi saçları, dost canlısı, yakışıklı yüz hatları vardı ve hem giyimi hem de davranışları kusursuzdu. Birbirleriyle kaç kez karşılaşmış olurlarsa olsunlar, Kiyoka onun yanında gardını asla indiremiyordu.

Tsuruki ailesinin bir sonraki reisi -daha doğrusu Usuba ailesinin bir sonraki reisi- Arata Usuba.

"...Godou. Yabancıları istasyonumuza davet ettiğine göre ölmek istiyor olmalısın."

Kiyoka Godou'yu tehdit ederek öfkesini astından çıkardı. Ama Godou hiç umursamıyor gibiydi.

"Bu sadece bu gece seni dışarı çıkarmamızı sağlamak içindi, gerekirse zorla!"

"Böyle aptalca bir gerekçe işe yaramaz, seni soytarı."

Bu Godou'nun gülüp geçebileceği bir sorun değildi. Bir yabancıyı kabul odasına götürmek bir şeydi, ama onları bu ofise kadar getirmek askeri yönetmeliklerin tamamen ihlaliydi. Cezası ağır olacaktı.

Kiyoka düşmanca bir tavır takınarak Godou'ya kendisini en kötüsüne hazırlaması için işaret verdiğinde, söz konusu yabancı iki adamın atışmasını durdurdu.

"Sinirlenmenize gerek yok, Tümgeneral Ookaito'dan izin aldım."

"Affedersiniz? Tümgeneral size izin mi verdi? Bu saçmalık için mi?"

"Pazarlık becerilerimin ne kadar iyi olduğunu biliyorsun." "...Şaka yapıyor olmalısın."

Şaşkına dönen Kiyoka havaya kaldırdığı yumruğunu indirdi.

Etrafındaki herkes çılgına dönmüştü. Hem askeri kuralları küstahça ihlal eden iki kişi hem de onlara bu izni veren kişi. Kiyoka amiri hakkında kötü konuşmak istemiyordu.

"Evet, Tümgeneral Ookaito'dan da bir mesajım var: 'Zaman zaman astlarınızla biraz takım çalışması yapabilirsiniz'."

"..."

Kiyoka, tavsiyenin istenmeyen bir şey olduğuna dair tepkisini güçlükle bastırdı ve Godou ile Arata'yı takip etti.

Arata nazik ve umursamaz bir gülümsemeyle Miyo'ya durumu çoktan anlattığını Kiyoka kısa bir an için kıpkırmızı kesildi. Nedense, istasyonun yakınındaki en sevdikleri bara giden yolu göstermek Kiyoka'nın göreviydi.

"Bize bir masa ayırdığımdan emin oldum!"

Arkasında göğsünü gururla kabartan Godou'ya karşılık verecek enerjiyi kaybetmişti.

"Tüm bu ekip kurma konuşmaları da çıktı?"

"Yani, Bayan Miyo ortaya çıktığından beri çok asosyalleştin."

"..."

"Şaka yapıyorum tabii ki... Tsuruki sormak istediğim bir sürü şey vardı. Bize katılmamanızın büyük bir kayıp olacağını düşündüm Komutan."

"Benim durduğum yerden hiç de boşa harcanmış gibi görünmüyor."

Onlar konuşurken, ön tarafa kayan Godou, "İyi akşamlar" diyerek sürgülü kapıyı enerjik bir şekilde açtı ve üç adam teker teker asılı giriş perdesini geri çevirerek bara adım attı.

Akita istasyona beş dakikalık yürüme mesafesindeydi ve birim üyeleri düzenli olarak buraya gidiyordu. Mekan küçüktü, bina eski ve oldukça pisti, ancak bu durum buranın işten eve dönen erkeklerin uğrak yeri haline gelmesinin bir başka nedeniydi.

Patron iyi huylu yaşlı bir adamdı ve genel olarak rahat bir yerdi, bu yüzden Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nden herhangi biri içki içmekten bahsettiğinde, genellikle burada sona eriyordu.

"Oldukça halktan bir yer, değil mi?"

Arata merakla etrafına bakındı.

"Oh, elbette, burası tam da böyle bir *yer-Bleh!*"

Küçük bir melodi mırıldanmaya başlayacak kadar memnun olan Godou, Arata'ya cevap vermeye başlamıştı ki aniden garip bir homurtu çıkardı ve olduğu yerde durdu.

"Neden o...?"

"Godou?"

"Boş ver, eve gitmeliyiz."

Godou çılgınca topuklarının üzerinde döndü ve bardan çıkmaya çalıştı, ancak nadir görülen bir birliktelik anında Kiyoka ve Arata arkadan yolunu kesti.

Kiyoka'nın durumunda, hafif bir düşmanlık ve kızgınlık da vardı.

"Buraya kadar geldikten sonra eve mi dönmek istiyorsun?"

"Şey, yani, bilirsin işte," diye kekeleydi Godou soru karşısında, gözleri bir sağa bir sola kayıyordu.

"Hey Godou, orada öylece durma, gel ve benimle iç."

Kiyoka, barın köşesindeki bir masadan gelen sesi çok tanıyordu. Bu, Godou'nun ani ve şüpheli davranışını hemen açıklıyordu.

Bu ikisi gerçekten de kedi köpek gibi geçiniyorlardı. "...Tatsuishi?"

"Oh, Kudou. Ve Mr. Asilzade'nin Oğlum kimin isim Ben söylememeliydim."

"Ben Tsuruki."

Tatsuishi ailesinin yeni reisi Kazushi Tatsuishi, her birine neşeli bir gülümsemeyle karşılık verdi ve el sallayarak onları yanına çağırdı.

"Şimdi, şimdi, gelin ve oturun. Burada dört kişilik yer var."

"Hayır, teşekkürler!"

Bir elinde sake fincanı, üzerinde her zamanki gibi şatafatlı, parlak renkli kimonosuyla playboy onlara doğru kaydı ve isteksiz Godou'yu boş koltuğa çekti.

Kiyoka, Kazushi'nin görüldüğü kadar sarhoş olduğuna ikna olmuştu.

İki uslanmaz astının görüntüsü karşısında iç geçiren Kiyoka, Arata'yla birlikte koltuklara doğru yöneldi.

"...Tamam, küçük buluşmamıza başlama zamanı geldi sanırım..."

Tüm bu gecenin arkasındaki adam hemen masaya hitap etti, ancak ifadesi her zamankinden çok daha kasvetliydi ve moralinin düşük olduğunu gösteriyordu.

Buna karşılık, Kazushi neşeyle gözlerini kısarken, Arata her zamanki güler yüzlü gülümsemesini korudu.

Kazushi'nin de katılmasıyla grup öncekinden daha da şüpheli görüldü. Ancak, diğer adamlardan hiçbiri en ufak bir dikkat bile göstermedi.

...Tam olarak bunun neresi ekip kurma toplantısı?

Etrafındaki gruptan şüphelenmekten kendini alamayan tek kişi Kiyoka'ydı.

İlk masa mezesi olarak, özel olarak hazırlanmış bir sosla gezdirilmiş soğuk tofu servis edildi. Oradan, onlara *shochu* getirildi

ve sake'nin yanı sıra ızgara et yemeklerinden, pub'ın meşhur kaynatılmış mevsim sebzelerinden ve daha fazlasından birbiri ardına kendi porsiyonları.

Tabaklarındaki tüm yiyecekler bittiğinde, dört adamın ağızları ilk geldikleri zamankinden çok daha gevşemişti.

"Cidden, sen neden buradasın ki Tatsuishi?" Godou sessizce homurdandı ve Kazushi ona neşeli bir yan bakış fırlattı.

"Ne, buraya girmeme izin yok mu?"

"Playboylar, içinde güzel kadınların olduğu yerlere gitmeleri gerektiği gibi gitmeliler."

"Herkesin sıra bir değişikliğe ihtiyacı olur değil mi?"

Kiyoka, Godou'ya cevap verirken mutlu bir şekilde gözlerini kısarak Kazushi'den bilgi almaya çalışmadan önce *shochu*'sunu devirdi.

"Aile reisliği işini ciddiye alıyorsun, değil mi?"

"Sanırım, yine de konuda pek heyecanlı değilim. Can sıkıcı bir durum ve evde tek başıma olmak beni çok yalnız hissettiriyor."

Özünde övgüye değer bir iş yaptığını kabul etse de Kazushi umursamazca omuzlarını silkti.

Miyo ve Saimorilerin karıştığı bahar olayından sonra Kazushi'nin tüm ailesi uzaklara gönderilmişti. Tatsuishi'lerin bir önceki reisi ve karısı taşraya çekilmiş, Kazushi'nin küçük kardeşi ise eski başkentte eğitim görüyordu. Böylece Kazushi nispeten büyük Tatsuishi malikanesinde tek başına yaşamaya başlamıştı.

Kazushi kaygısız ve bekârdı, bu yüzden Kiyoka onun kendini tamamen eğlenceye kaptıracağını düşünmüştü ama durum pek de öyle değildi.

Çünkü ailesi malikanede yaşarken bile Kazushi sık sık gezip eğlenir ve evden uzak dururdu. Başka bir deyişle, kaygısız bir yaşam tarzı sürmeye yeni başlamamıştı.

"Peki ya senin ailen, Godou? bir şey olduğunu hayal etmekte biraz zorlanıyorum..."

Soruyu soran Arata'ydı.

"Ailem mi? Şey, biz kabadayı bir grubuz, bu kesin."

"Rowdy... yani bir sürü erkek ve kız kardeşin mi var?"

"Benim bir ağabeyim ve bir kız kardeşim var, tabii, ama..."

Üç çocuk pek de geniş bir aile sayılmazdı. Ancak Godou ailesine yabancı olan Arata, bunun Godou'nun erkek ve kız kardeşlerinin oldukça konuşkan olduğu anlamına gelebileceğini düşünerek başını eğdi.

Bununla birlikte, Kiyoka yardımcısının ne demek istediğini anlamıştı elbette. Godou evinde en çok sorun çıkaran kişi Godou ya da kardeşleri değildi-

"Annem hepimizin en kabadayıdır aslında."

Godou kızarmış yüzünü Kiyoka'ya çevirerek onayını almak istedi. "Neden bana bakıyorsun?"

"Siz de en az benim kadar iyi biliyorsunuz, değil mi Komutan? Evimizin nasıl bir yer olduğunu."

"...Şey, tabii, sanırım."

Godou'nun annesinin çok çeşitli ilgi alanları vardı ve genellikle bir hobiden diğerine çok hızlı bir şekilde geçerdi.

Müzik, resim ve diğer sanatsal uğraşları dener, zorlu yabancı yemekler ve tatlılar yapmayı denerdi; Kiyoka bir keresinde seyahat etmeyi çok sevdiğini ve her seferinde birkaç aylığına evden ayrıldığını bile duymuştu.

Kiyoka, Godou ailesinin evinin büyüklüğüne rağmen küçük geldiğini, evin hanımının koleksiyonları ve eserlerinin yanı sıra çeşitli hobileri için kullandığı aletlerle dolu olduğunu hatırladı.

Kişiliği "ruhlu", biraz tuhaf ve zaman zaman son derece saldırgan olarak tanımlanabilirdi. Bununla birlikte, kötü bir insan değildi ve Kiyoka'nın annesinden çok daha iyi durumdaydı.

"Ben de onun iyi bir anne olduğunu söyleyebilirim. Her zaman seninle ilgileniyor."

"Daha çok 'bizi kendi pisliğine sürüklüyor' gibi," diye mırıldandı Godou, oldukça sarhoş görünüyordu.

"Oldukça kendine özgü bir insana benziyor o zaman."

Arata başını salladı ve Godou devam etti.

"Evet, kesinlikle, eğer ağabeyim olmasaydı, benim gibi bir hediye kullanıcısının öğrenci olarak bu kadar özgür olabileceğini sanmıyorum."

"Gerçekten mi? Okul yılların o kadar kaygısızdı, mi?"

Kazushi bir kaşını kaldırdı ve "özgürlük" kelimesini duyunca neşelendi. Kiyoka gereksiz bir şey eklemekten sake fincanından bir yudum aldı.

"Tamamen özgürdüm. Ne kadar çalışkan bir adam olduğumu görünce bir sürü ders çalışmakta özgürdüm."

"Bekle, çalışmak serbest mi?"

"Yurtdışında İngiltere'de okudum. Saat kulesini gördüm, her şeyi gördüm."

"Ha?"

"Ne?"

Hem Kazushi'nin hem de Arata'nın gözleri kararmıştı. Godou hakkındaki fikirlerini onun yurtdışında okuduğu gerçeğiyle bağdaştıramamış olmalıydılar. Şimdi adama bakınca, bu doğal bir tepkiydi.

Bunu nostaljik bulan tek kişi Kiyoka'ydı ve geçmişi derinlemesine düşünüyordu.

Godou öğrenciyken Avrupa'da bir ada ülkesinde eğitim görmüştü.

Bu ülke Batı büyü uygulamalarının merkeziydi. Tamamen ayrı bir sanat ve doğaüstü güçler sistemi kullanan Hediye kullanıcıları bile başka bir ulusun büyü sanatlarını öğrenerek çok şey elde edebilirdi. Yine de, günümüzde ve bu çağda bile, çocuklarını yurtdışına gitmeleri için aktif olarak zorlayacak çok az ebeveyn vardı.

Nihayetinde, denizin ötesindeki ülkelere karşı hala köklü bir zihinsel çekingenlik vardı.

"Sen mi? Yurtdışında mı okuyorsun? Şaşırdım doğrusu," dedi Kazushi, nadir görülen dürüst bir hayranlık gösterisiyle.

"Gerçekten mi?" Godou sordu.

"Kendinizi bu kadar adadığınızı düşünmemiştim. İş için yurt dışına çıktım ama bu yurt dışında okumaktan çok daha farklı," dedi bir ticaret şirketinin soylu oğlu olan Arata. "Bundan haberiniz var mıydı, Komutan Kudou?"

"Evet. Döndükten hemen sonra beni tersledi."

"Gaaah! Commaaaaander, sana daha önce tüm bunları unutmanı söylemiştim, değil mi?!" Godou bağırdı.

"Umurumda değil."

Bu onu geçmişe götürdü. Yine de aynı zamanda göğsünün acıyla zonklamasına neden oldu.

O zamanlar Godou o kadar gergindi ki, en ufak bir dokunuşla herkesi öldürecekmiş gibi görünüyordu. Kiyoka'yı kınamış ve intikamını almayı planlamıştı. Kiyoka'ya kendi hissettiği acıyı hissettirmeyi. O günlerde, kendi becerilerini geliştirmek için tek motivasyonu buydu.

Godou bugün tamamen farklı bir adamdı. Yine de öğrendiklerinin hiçbiri boşa gitmemişti ve şimdi geçmişte olduğundan çok daha güçlüydü, yani her şey yolunda gitmişti.

Ne olursa olsun, Godou'nun kendisi o zamanlar olan her şeyi utanç verici bir anı olarak görüyor gibiydi.

"Vay canına, Kudou'yu terslemek mi? Cesur değil misin?" "Unut gitsin! Bir şey söylediğini unut!"

Godou, Kazushi'nin sırtışına bağırdı. Ne yazık ki onun için artık çok geçti.

"Yine de bu başka bir sürpriz. Şu anda Komutan Kudou'nun sadık köpeği... *öhöm*, sadık astı gibi görünüyorsun."

"Dur bakalım, az önce bana sadık köpeği mi dedin?!" Arata'nın şüphesi anlaşılabilirdi.

Kiyoka henüz gençken ve komutanlık görevini henüz devralmamışken, Godou yurtdışından diğer acemilerden çok daha fazla tecrübe ve bilgi birikimiyle dönmüştü. Kan revan içinde kalana kadar durmaksızın antrenman yaptıktan sonra Godou, kendine olan güvenini, intikam arzusunu ve adama duyduğu nefreti motivasyon olarak kullanarak Kiyoka'ya meydan okumuştı.

Koşullar göz önüne alındığında, Kiyoka bunu kişisel olarak algılamadı ve Godou'yu başından savdı ve ilişkileri nihayetinde şimdiki haline geldi. Bu bir mucizeden başka bir şey değildi.

"...Vay be, tüm bunlar benim genç ve aptal olmamdan kaynaklanıyordu. Kendimi beğenmişim, bu yüzden İmparatorluk'a ağırlıklarını ortaya koyan Hediye kullanıcılarının dış dünya için küçük bir göldeki büyük balıklar olduğunu düşündüm. Bunu destekleyecek becerilere sahip olmasalar bile çok önemliymiş gibi davranıyorlardı. Etrafımda olanlara karşı kördüm."

Godou kaçamak bir ifadeyle bazı kişisel durumların da söz konusu olduğunu ekledi. Kiyoka bunun kesinlikle böyle içki içerken konuşulacak bir konu olmadığı konusunda hemfikirdi.

Kiyoka'nın asla tam olarak edemeyeceği günahının hikayesi. "Genç ve aptal, hmmm?"

"Hadi, benden bu kadar bahsettiğin yeter, değil mi? Bir şeylerden bahsetme sırası sende, Tatsuishi."

"Söyleyecek pek bir şeyim yok aslında... Kadın tercihlerimiz hakkında konuşmaya ne dersiniz?"

Kiyoka bir sonraki basmakalıp konu karşısında içini çekti. Bunun bir ekip oluşturma toplantısı olması gerekmiyor muydu? Her şey bir sonraki en saçma sözü kimin söyleyeceğine dönüşüyordu.

Sohbet ederken, her biri daha fazla içecek ve yiyecek sipariş etti.

Bu noktaya kadar hepsi epeyce alkol içmişti ve başlangıçtaki atmosfer kaybolmuş, sohbet şaşırtıcı derecede hararetlenmişti.

"Biliyor musunuz Komutan, bu hiç adil değil!" "Ne adil değil?"

"Ben de evlenmek istiyorum! Kendime ait sevimli bir eş istiyorum!" "Sanırım hala yalnız olmayı tercih ediyorum."

"Bunu daha önce kesinlikle düşünmüştüm."

Arata göz ucuyla Kiyoka'ya baktı.

...Hepsi, canları ne isterse onu söylüyorlar.

Göz kamaştırıcı sidelong at Arata'nın
kavgacı Gülümse, Kiyoka Sake bardağını
çabucak masaya geri koydu.

Kiyoka başlangıçta evliliğin o kadar da harika bir şey olduğunu düşünmemişti.

Bir varis bırakmak için evlenmesi gerekiyordu, bu kadarını anlıyordu. Ama eğer karı koca uyumlu değilse, sonuçlar

felaket olur. Nihayetinde, gerçekten zorunlu bir ilişkiye dönüşecektir.

Duyduğuna göre, evlenecek çiftleri birbirleriyle tanıştıran servisler varmış. Bu yerlere pek çok erkek gidiyor gibiydi. Eşlerinin genç, yakışıklı, nazik, daha önce evlenmemiş, iyi yemek yapan... olmasında ısrar ederek bitmek bilmeyen bir dizi şart koşuyorlardı.

Tam bir aptallıktı.

Bekle biraz.

Bu düşünceler Kiyoka'nın zihninden geçerken, birden aklına kendi nişanlısı geldi, muhtemelen evde onun dönüşünü bekliyordu.

"Miyo ile nişanlısın, değil mi Kudou? Onu uzun zamandır tanıyorum ve her zaman gelecekte gerçek bir güzel olacağını düşünmüşümdür," dedi Arata.

Kiyoka daha fazla aynı fikirde olamazdı.

Hala çok cılızdı, yüzden bazı insanlar onun zayıf ve fakir görüldüğünü düşünebilirdi, ama ona göre Miyo muhteşemdi.

"O benim kuzenim, yani bu çok doğal. Miyo'nun en iyi yanı kişiliği olsa gerek. Nazik ve düşünceli biri... ama iş zora girdiğinde yapması gerekeni yapmak için cesaretini topluyor. Gerçekten harika, öyle değil mi?"

Kiyoka da bu konuda tamamen hemfikirdi.

Yetiştği ortam nedeniyle, Miyo kendi düşüncelerini ve duygularını yüzeye çıkarma konusunda kötüydü. Bunun da ötesinde, düşünceleri mümkün olan en kötü yöne gitme eğilimindeydi.

Bununla birlikte, bunu aşabilirse, onun için her şeye sahip olacağını söylemek güvenliydi; zeki, nazik ve kibardı ve sadece Kiyoka'nın yanında olarak onu sakinleştiriyordu.

O da çok çalışkan.

O kadar ki, zaman zaman kendini çok zorluyor ve onu endişelendiriyordu.

Arata'nın anlaşılmaz böbürlenmesine ve aşırı gururlu sırtışına karşılık olarak Godou abartılı bir şekilde elini kaldırdı.

"Tamam, sıra bende!"

Bu hareketi içeceklerden bazılarının masaya dökülmesine neden oldu.

"Miyo'nun en iyi yanı yemek pişirme konusunda ne kadar iyi olduğu!"

Kiyoka başka erkeklerin nişanlısı hakkında bu şekilde konuşmasından pek hoşlanmıyordu ama Godou'nun söylediklerine katılmamak da mümkün değildi.

O da sessizce başıyla onayladı.

Miyo'nun ev yemekleri çok lezzetliydi. Her zaman yetenekliydi ama son zamanlarda Yurie'den öğrendikleri sayesinde hızla gelişiyor ve repertuarındaki yemek sayısını daha da artırıyordu.

Soya soslu *tsukudani* ve susam soslu salata

O günkü öğle yemeği çok lezzetliydi.

Nişanlısına olumlu bir gözle bakıyor olsa da, Miyo'nun kaynamış garnitürlerinin az önce yediği bar yemeklerinden lezzetli olduğunu bile hissetti.

"Maaan, çok şanslısın, Komutan. Genç, güzel, nazik ve iyi bir aşçı olan bir nişanlı..."

Godou kesinlikle haklıydı ve Kiyoka bunu inkâr edemezdi.

İşte o zaman Kiyoka'nın aklı başına geldi. Genç, yakışıklı, nazik, daha önce evlenmemiş ve iyi yemek yapan bir eş isteyen erkekler... Bunları daha önce de duymuştu.

Bu da demek oluyor ki, tüm o mantıksız taleplerde bulunan erkeklerden daha iyi değilim...

Bu düşünceyi daha fazla irdelemesine izin veremezdi.

"Hadi Komutan, sen de bir şeyler söylemelisin!"

Kiyoka, Godou'nun kendisini içeri çekme girişimini elinin tersiyle itti ve ayağa kalktı. "Ben eve gidiyorum."

"Ha?"

"Ne? Hemen gidiyor musun, Kudou?"

Godou'nun şaşkınlıkla gözlerini kırıştırmasına ve Kazushi'nin başını eğmesine neden olan Kiyoka, kendi payına düşen hesabı bıraktı ve hızla mekandan çıktı.

Orada daha fazla kalırsa, muhtemelen daha da sorunlu gerçeklerle karşılaşacağını hissetti. Şimdiye kadar diğer kadınlara bu kadar mesafeli durduktan sonra, bu hale geldiği için utanıyordu.

Ancak nedense Arata, Kiyoka bardan çıkarken onu takip etti.

"Sizi eve bırakmamı ister misiniz, Komutan Kudou?" "Gerek yok."

"Evet, ama orada oturup sessizce dinlerken epeyce içmişsin. Şimdiye kadar sarhoş olmadığına emin misin?"

Kiyoka alkolün içinde dolaştığını hissediyordu. Yine de, bu kadar alkolden sonra birinin onu eve bırakmasına ihtiyaç duymak çok utanç vericiydi.

"Ben iyiyim."

"...Anlıyorum. Her halükarda, Miyo'nun bu şekilde sohbet konusu olmasına kızmayın. Sadece içki içerken dostça şakalaşıyoruz."

Arata'nın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Kiyoka onun üstün konumundan eminmiş gibi duran ifadesini önceki konuşmadan çok daha nahoş buldu.

"Kızgın değilim, gerçekten."

Adam hafifçe oflayarak cevap verince Arata'nın sırtışı daha da genişledi.

"Bu durumda, onun en iyi yönlerinin senin önünde yeniden onaylandığını duyduktan sonra onu arzulamaya başladın mı? Oldukça şehvetliyiz, değil mi?"

"Yeter artık. İçeri gir artık."

"Öyle yapacağım. Sarhoş bir Binbaşı Kudou tarafından kesilmek istemem, orası kesin."

"Sana söyledim, ben sarhoş değilim-"

Görünürde bir son olmadığı için Kiyoka itirazını yuttu ve doğruca eve doğru yürüdü.



Saat gece yarısına yaklaşmıştı bile.

Miyo, Kiyoka'yı kapıda karşılamaya geldiğinde, girişteki baskın içki kokusu karşısında afalladı ve neredeyse yere yığılacaktı.

"Kiyoka?!"

"...Miyo. Daha yeni ."

"Anlıyorum. Tekrar hoş geldin... İyi misin?"

Yakından bakıldığında bile bunu söylemek biraz zordu ama Kiyoka her zamankinden farklıydı. Açık teni hafifçe pembeleşmişti ve berbat kokuyordu. Miyo en ufak bir kokunun bile kendisini çakırkeyif yapacağını hissetti.

Bir bara gittiğini biliyordu ama ne kadar içmişti?

"Ayakkabılarını misin?"

"Çıkarabilirim."

"Su, suya ihtiyacınız var mı?"

"..."

Cevap gelmedi.

Kiyoka ayakkabılarını çıkarmayı bitirdiğinde, gömme girişin ahşap kenarına oturana kadar aşağı sarktı.

Miyo'nun böyle bir zamanda ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Um, Kiyoka? İyi olduğuna emin misin?"

Ona seslenerek bir elini geniş sırtına koydu ve yüzüne baktı, ancak irkildi ve kafası karıştı.

Kiyoka'nın gözleri faltaşı gibi açılırken öne doğru sarktı ve hiç kıpırdamadan oturdu.

Kızın nutku tutulmuş bir halde öylece dururken, bu anormalliğin üstesinden , adam ona gevezelik etmeye başladı.

"Miyo, gerçekten çok düşüncelisin."

"Pardon?"

"Bunu konuşmuştuk."

"Anlıyorum..."

Miyo şaşkındı. Gerçekten de körkütük sarhoştı.

Kiyoka hiçbir zaman güzel konuşan biri olmamıştı ama o bile genelde bu kadar tutarsız konuş. Sanki tamamen farklı bir insan gibiydi.

"Şanslıyım

." "..."

"Miyo, sen bir erkeğin ideal kadınısın."

"İdeal kadın...? Hayır, öyle değil-"

"Öyle."

Tam Miyo onun tutarsız davranışları karşısında ciddi bir endişe duymaya başlamıştı ki, Kiyoka aniden başını kaldırdı ve zarif yakışıklı yüzünü onunkine yaklaştırdı.

Hazırlıksız yakalanan Miyo'nun yaşadığı yoğun şok, kalbinin yerinden fırlayacakmış gibi çarpmasına neden oldu.

"Eeep! K-K-Kiyoka?!"

"Sen harikasin." "Ne?!"

Miyo neler olduğunu tam olarak anlayamamıştı ve gözleri dönmeye başlamıştı.

Yanakları ayakta duramayacak kadar sıcaktı ve kalbi kulaklarında durmadan çarpıyormuş gibi hissediyordu. Gittikçe dengesizleşmeye başladı.

"Miyo..."

Onun nefesini hissetti. İşte o zaman Miyo sınırına ulaştı.

"Hayır, dur!!"

Miyo refleks olarak, kendisine daha da yaklaşmış olan Kiyoka üzerindeki Yeteneğini etkinleştirdi.

"Oh hayır..."

Nişanlısı girişte yere yığıldı. Bir saniye sonra, nefes alış verişinin yavaşladığını ve sabitleştiğini duydu.

Onun sadece uyuduğunu doğruladığında, Miyo kendi eline baktı. Kalbi hâlâ bir alarm zili kadar gürültülü atıyordu.

Bu beni gerçekten korkuttu... Görünüşe göre bu Hediye insanları da uyutabiliyor.

O anda Miyo, güçlerini daha iyi kontrol edebilmek için daha sıkı çalışacağına yemin etti.

Bu arada, Godou ertesi sabah yüzü solgun bir şekilde eve geldi.

"O nasıl?! Komutan hala hayatta mı?!" diye sordu. "Dün gece bardan çıkmaya gittiğimde, oturduğu yerin yakınında iki litrelik boş *shochu* ve sake şişelerinden oluşan bir orman gördüm! Bu kadar kısa sürede bu kadar çok içmek bir adamı öldürür! Onu öldürür!"

Miyo, önceki gece yaşananlara dair bu açıklamayla ikna olmuştu. Ancak aynı zamanda Kiyoka'nın içkiyle bu kadar iyi başa çıkabilmesi onu şaşırtmıştı; Kiyoka o sabah en ufak bir akşamdan kalmalığa maruz kalmadan hazır ve istekli bir şekilde uyanmıştı. Bununla birlikte...

"Endişelenmenize gerek yok, Kiyoka gayet iyi." "Oh, ne kadar rahatladım!"

"Ama-"

Miyo tam bundan sonra ne olacağını açıklayacakken, Kiyoka hazırlanmayı bitirdi ve onlara doğru yöneldi.

"...Godou."

"Komutanım! Hâlâ hayatta olduğunuza çok sevindim!"

"Bugün berbat bir ruh halindeyim. Seni uyarmıştım."

"Aha, demek bu yüzden bu kadar öfkeli görünüyorsun, anlıyorum... Bekle, ne?!"

Neden?!"

Gerçekten de, Kiyoka ne kadar sarhoş olursa olsun doğal olarak tüm anılarını saklıyordu. Bu nedenle, o sabah uyandıktan sonra yaptığı ilk şey Miyo'nun önünde secdeye kapanmak olmuştu.

O andan itibaren, kahvaltının tamamını kendinden nefret ederek kara kara düşünerek geçirdi.

"Miyo. İşe gidiyorum." "Tamam. İyi günler."

"...Dün gece için gerçekten üzgünüm."

" değil, artık özür dilemek yok...!"

Miyo onun kadar derinden eğilmesine dayanamadı.

"Ha? Komutan, ne ?" Godou durumu gerçekten anlamadan sordu.

Bu, Kiyoka'nın izniyle suratına bir yumruk yemesine neden oldu.

Daha sonra Kiyoka bir süreliğine alkole tövbe etti.

Büyülenmiş

Gürültülü bir çatırtı ile gözlerinin önünde bir ateş yükseldi.

Miyo açık mutfak kapısının yanında yere diz çöktü, kendini bu berrak kış gününün soğuk havasına maruz bıraktı ve Yurie ile birlikte kömür mangalına baktı.

Kızgın *binchotan* beyaz odun kömüründen çıkan duman, tel ızgaradaki boşluklardan geçerek havaya yükseldi.

Tel ızgaranın üzerinde beyaz, tombul, şişkin bir kış ikramı vardı.

"Hee-hee, bu mochi'den biraz yemek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı Miyo, donmuş ellerini kontrol edemediği gülümsemesini gizlemek için kullanırken. Yurie de onunla birlikte gülümsedi.

"Ben de sabırsızlanıyorum. Mochi çok lezzetli."

"Evet... Gerçekten öyle."

Bunu zihninde canlandırması bile onu kendinden geçirmeye ve kalbinin atışını hızlandırmaya yetiyordu.

Yumuşak olmasına rağmen çiğnenebilir ve sakızlı dokusu. Herhangi bir baharat eklenmemiş olsa bile ağzında kalan hafif tatlılık. Sıcak sıcak ısırdığında uzun ve kalın bir şekilde uzaması, mide için olduğu kadar gözler için de bir ziyafetti.

Son olarak, elbette, şahane, ağız sulandıran bir lezzet vardı.

Miyo çocukluğunun geçtiği evde bu lezzeti çok nadiren tadabilmişti.

O ve Yurie birbirleriyle sohbet ederken bir yandan da mangaldaki mochinin ısınmasını ve kabarmasını izliyorlardı. Tam o sırada...

"Orada otururken üşümüyor musunuz?" diye seslendi Kiyoka bıkkınlıkla, ikisi de fark etmeden mutfak kapısına gelerek.

"Oh, Genç Efendi."

"Kiyoka!"

Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi anlamda sıçrayan Miyo, nişanlısına yaklaştı.

Sevincini dizginleyemeyince, donmuş yanaklarının ısındığını hissetti. Ancak şu anda bu önemsiz bir meseleydi.

"Kiyoka, bugün öğle yemeğinde mochi yiyeceğiz!"

"Tabii, kulağa hoş geliyor."

Miyo biraz hızlı bir tempoyla konuştuğunda, Kiyoka biraz bunalmış görünerek başını salladı. Bir anlık duraksamadan sonra kıkırdadı, dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve ifadesi yumuşadı.

"Mochi , değil mi?"

Hoşuna gitse de de... bunu gerçekten söyleyemezdi. Bu onun için sadece mutlu ve özel bir ikramdı.

Miyo ona cevap verecek doğru kelimeleri hemen bulamayarak başını eğdiğinde, Kiyoka taşıdığı atkıyı aldı ve boynuna doladı.

"O kadar büyülenme, hasta olursun. Sadece bir *haori* palto yeterince sıcak tutmaz."

"Tamam..."

Öğle yemeğini dört gözle beklediğini söyleyen Kiyoka'nın gidişini izlerken, henüz mochi'den hiç yememiş olmasına rağmen, nedense ağzında hafif bir tatlılık vardı.

Miyo bu kez kızarmış yanaklarını atkının içine gömerek gizlemeye özen gösterdi.

❁ SÖZ ❁

Herkese merhaba, uzun oldu.

Ben, Akumi Agitogi. Bu noktada çok fazla kitabım olduğu için, yapılanların geri alınamayacağını hissediyorum ve artık tuhaf takma adıyla tamamen kayıtsız bir şekilde yüzleşebiliyorum, belki de sonunda uzun süredir devam eden takma ad pişmanlığı destanıma bir son veriyorum.

Uzun zaman oldu demiştim ama şaşırtıcı bir şekilde bu cilt ile son cildin yayınlanması arasında sadece sekiz aylık bir boşluk vardı. Beşinci ciltten itibaren bir yıllık aralar olduğu düşünülürken, bu cilt normalden biraz daha erken çıktı.

Eminim aranızdaki zeki kişiler bu işin içinde bir bit yeniği olduğunu çoktan fark etmişlerdir.

Gerçekten , bu son cilt aslında bir kısa öykü koleksiyonu!

Bu aynı zamanda benim trajedimin de başlangıcıydı. Görüyorsunuz, gelişigüzel düşündüm: *Sekizinci cilt için bir kısa öykü koleksiyonu mu? Daha önce yazdığım tüm kısa parçacıkları da mı toplayacak? Kulağa harika geliyor. Normalden çok daha kolay bir zaman geçirebileceğim, değil mi?*

Ben tam bir aptaldım.

Başladığımda, çok fazla küçük ekstra öykü olmadığını ve çok uzun olmadıklarını, çoğunun farklı durumlar için yazılmış küçük bonus öyküler olduğunu fark ettim. Bunun da ötesinde, "Uzun Yağmurlar " gibi olmadığım bir şeyi yazmaya çalışırken kalemim yüz ton ağırlığındaymış gibi hissetti ve bitirdiğimde tüm vücudum siyah ve mavi kalmış gibi geldi. Ne kadar zekice bir . Sanatım için çok fazla şeyi tehlikeye attım.

Bu nedenle, bu cilt için özel olarak iki öykü yazdım (sayfa sayısının çoğu), daha önce çevrimiçi olarak yayınladığım bazı kısa öyküleri yeniden düzenledim ve çeşitli pazarlama kampanyaları için yazdığım özel ekstra öyküleri hemen hemen olduğu gibi ekleyerek önünüzdeki kitabı bir araya getirdim. Bu cilt için yazılan yeni bölümler kısa öyküler olsa da, temelde ekstralardan ziyade ana konunun bir olarak kabul edilebilirler.

Umarım hem bu hikayelere aşina olanlar hem de ilk kez okuyacaklar bu ciltten aynı derecede keyif almışlardır.

Şimdi, anime yayını bir aksama olmadan bitti ve ikinci bir sezon zaten onaylandı.

Gerçekten, gerçekten harika bir animeydi ve sadece başka bir izleyici olarak konuşursam, bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Bu kadar çok insanın çabalarının bir araya gelerek böylesine güzel bir eser ortaya çıkardığını ilk elden deneyimledim ve daha mutlu olamazdım. Umarım bu cildi içeren Blu-ray'leri satın alacak kadar nazik olanlarınız, hem hikayeyi gözden geçirmek hem de gelecek olanlara hazırlanmak için on üç bölümün tadını çıkarırlar.

Manga uyarlaması Gangan Online'da da serileştiriliyor. Kousaka'nın çizimlerini her gördüğümde, bu serinin ne kadar kutsanmış olduğunu bir kez daha anlıyorum... Her bir taslak mükemmel, kusur bulabileceğim hiçbir şey yok ve daha fazla minnettar olamazdım. Serinin yayınlanmaya başlamasından bu yana beş yıldan fazla zaman geçti, öncesindeki hazırlık süresini de dahil edersem altı yıl oldu ve bu kadar uzun süre benimle çalıştığın için sana teşekkür etmek istedim, Kousaka.

Umarım bunu daha uzun yıllar ettiririz.

Bu son cildi destekleyenlere teşekkür etmeme izin verin.

Öncelikle editörüme. Tüm sanatsal çaresizliğime katlandığınız için teşekkür ederim. Seni bu kadar endişelendirdiğim için beni affet. Dersimi aldım. Bunun bir daha olmaması için elimden geleni yapacağım. Ancak, bunun bile yeterli olmadığı kanıtlanırsa, şimdiden özür dilememe izin verin. Özür dilerim!

Sırada Tsukiho Tsukioka'ya, bir başka cennet gibi illüstrasyon için. Miyo ve Kiyoka Batı kıyafetleri içinde! İnanılmaz derecede güçlü! Muhteşem! Onların güzelliğinin her ciltte beklentilerimin ötesine geçtiğini görmek inanılmaz. Kelime dağarcığım beni hayal kırıklığına uğratmaya başladı. Teşekkür ederim.

Son olarak, tüm okuyuculara. Bir kez daha sonuna kadar bana katıldığınız için size yürekten teşekkür etmeme izin verin. Hiç şüphesiz, bu seriyi sekizinci cilde kadar destekleyen siz okuyucularsınız. Teşekkür ederim. Umarım bundan sonra da desteklemeye devam edersiniz.

Peki o zaman, bir yerde tekrar buluşana kadar.

Akumi Agitogi

-İLK ORTAYA ÇIKIŞLARIN LİSTESİ-

"Uzun Yağmurlar "-bu cilt

"Benim Yengem Öyle mi Çok Sevimli"-
Kakuyomu web sitesi (Kasım 2020)

"Sweet, Sour"-Fujimi L Bunko'nun Yedinci Yıldönümü Etkinliği (Temmuz 2021)

"When She Was Drunk"-Fujimi L Bunko'nun Beşinci Yıldönümü Etkinliği (Eylül 2019)

"Kazushi Tatsuishi için Sıradan Bir Gün"-Fujimi L Bunko'nun Sekizinci Yıldönümü Etkinliği (Temmuz 2022)

"Fırtına" X (eski adıyla Twitter) #HappySummerReading kampanyası (Ekim 2021)

"Aşkın Kanıtı"-bu cilt

"Ekip Oluşturma Buluşması"-Kakuyomu web sitesi (Kasım 2020)

"Büyülenmiş" Mutlu Evliliğim Altıncı Cilt için ön sipariş / yayın bonusu (Temmuz 2022)

**Yen On tarafından yayınlanan bu e-kitabı satın
aldığınız için teşekkür ederiz.**

Yen Press'ten en yeni manga, grafik roman ve light noveller hakkında haberlerin yanı sıra özel teklifler ve özel içerikler almak için Yen Press haber bültenine kaydolun.

Kaydolun

Ya da bizi www.yenpress.com/booklink adresinde ziyaret edin



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

